

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BOUGHT
MAFIA BRIDE

MAE DOYLE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

MAFYA GELİNİ SATIN ALDI

MAE DOYLE

İÇİNDEKİLER

1. Önce
2. Natalia
3. Dane
4. Natalia
5. Dane
6. Natalia
7. Dane
8. Natalia
9. Dane
10. Natalia
11. Dane
12. Natalia
13. Dane
14. Dane
15. Natalia
16. Dane
17. Natalia
18. Dane
19. Natalia
20. Dane
21. Natalia
22. Dane
23. Natalia
24. Dane
25. Natalia
26. Dane
27. Natalia
28. Dane
29. Natalia
30. Dane
31. Natalia
32. Dane
33. Natalia
34. Dane

35. Natalia
36. Dane
37. Daha sonra

Telif hakkı© 2021 by Mae Doyle

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

✿ Vellum ile oluşturuldu

B E F O R E

I Mükemmel bir sıcak Temmuz günü, güneş tenimi ısıtıyor, ama diğer çocuklarla bahçede koşmak yerine Çocuklar, ben bir ağacın , kollarımla ağaca sarılmış, az önce duyduğum şeyden saklanmaya çalışıyorum.

Bu doğru olamaz. Gözlerimi kapatarak kusmamak için derin nefes almaya çalışıyorum ama göğsümde panik yükseliyor ve bir yudum hava emiyorum. Bu benim onuncu yaş günü partim ve çimlerin üzerinde diğer arkadaşlarımla pasta yiyip dart atıyor olmam gerekiyor ama kendimi ağaçtan indiremiyorum.

Kabuk derimi kemiriyor ama yine de bırakmak istemiyorum. Acıyor ama güneş odasında duran dev hediye yığınının karıştırırken babamın söylediklerini duyduğum kadar acıtmıyor. Orada bir köpek yavrusu ya da belki bir kedi yavrusu olacağından oldukça emindim ama bir yıldır bir köpek istiyordum.

Annem öldükten sonra terapistim babama kendi başıma bakabileceğim bir hayvanın iyileşme sürecime yardımcı olacağını söyledi. Bunun ne anlama geldiğinden tam olarak emin değilim, ancak sonuçta diyebileceğim kıpır kıpır küçük bir köpek yavrusu olduğu sürece gerçekten umurumda değil.

Etrafı kurcalayıp tasma ya da mama kabı gibi bir ipucu bulabileceğimi düşünmüştüm ama onun yerine babamın arkadaşlarıyla konuştuğunu duydum.

Hepsi koca koca adamlar, karılarının ve çocuklarının üzerinde yükseliyorlar ve yüzlerinde sürekli bir çatıklık var, sanki birileri

Onları kötü bir ruh haline sokacak kadar kızdırdım. Daldaki pozisyonumu biraz değiştirerek aşağıya, bahçeye bakıyorum.

Diğer çocukların hepsi takılıyor ve konuşuyor. On yaşında yetişkinlerle sohbet edebilmemiz ve çamurda oynamamamız gerekiyor ama ben hâlâ etrafta koşup gülmek istiyorum. Babamın istediği kadar çabuk büyümek istemiyorum. Belki de sadece biraz olgun olmamı isteseydi o kadar da kötü olmazdı.

Belki de sadece beni partilere götürmesi gerektiğinde ya da işle ilgili bir şeyi halledebilmek için evde tek başıma kalmam gerektiğinde olduğumdan biraz daha büyük davranmamı isteseydi bu kadar kötü olmazdı.

Ama tek istediği bu değil.

Tekrar ürperiyorum ve ağaçtan inip eve koşmak istiyorum ama kimsenin beni görmesi riskini almak istemiyorum. Tek gereken babamın beni partiden kaçmaya çalışırken görmesi ve o zaman duyduklarımı açıklamak zorunda kalmam.

Beni en yüksek teklifi verene sattığını bildiğimi açıklamam gerekirdi. Benim için kocamı seçtiğini ve birkaç yıl içinde onunla tanışmak için koridorda yürümekten başka seçeneğim olmayacağını.

Sekiz.

Sekiz yıl. Fermuarımı çekip beyaz bir elbise giyene ve kendimi babamdan alıp hiç tanımadığım bir adama teslim edene kadar bu kadar zamanım var.

Hayır, bu doğru değil. Onunla tanışmamış olabilirim, ama onu uzaktan gördüm. Babamın evlenmemi istediği adamı gördüm. Belki benim yaşında olsaydı ve birlikte o kadar da kötü olmazdı. Onu tanımam gerekirdi ve sevebileceğim biri olur muydu bilmiyorum ama yine de şimdikinden daha iyi olurdu.

Onu gördüm. Onun karısı olacağımı bilmeden önce bana nasıl sert baktığını gördüm. Damarlarında akarmış gibi viski içtiğini gördüm. Benden daha yaşlı ve korkunç biri ve artık ona ait olacağımı bildiğim için bu ağaçtan inmek istemiyorum.

Kimsenin beni burada görmesini istemiyorum ama bir daha ne ona ne de babama bakmak istiyorum.

Vücudum kalamayacak kadar ağrıyana kadar burada oturacağım, sonra da kaçmak zorunda kalacağım. Tek seçeneğim bu.

N A T A L I A

F Rank bana yaslanıyor, kafasını kalçama bastırıyor ve ben aşağı uzanıp kulaklarıyla oynuyorum. Ona neredeyse sekiz yıldır sahibim ve hala

Yavru bir köpek olmasına rağmen büyüdü ve bazen benimle oturup sarılacak kadar sakinleşti.

Onu onuncu yaş günümde almıştım ama herkes gidene kadar alamamıştım. Kaybolduğumda babam partiyi kısa kesti, sonra doğruca ağaca yürüdü ve beni diğer misafirlerimizin meraklı gözlerinden saklayan yeşil yapraklardan aşağı çekti. Bana bakıp evi işaret ettiğinde gözlerindeki öfke ifadesini hala görebiliyorum.

"Neden partiden böyle saklanırsın ki?" Kendimi bildim bileli sesi hırıltılıydı. Çok fazla puro ve çok fazla viski insana bunu yapar. "Burada bulunan herkesin önünde beni nasıl utandırdığını biliyor musun?"

Başımı ona doğru eğdim, neden saklandığımı söylemem için beni zorlaması için cesaretlendirdim. Yine de , ya bildiği için ya da soracak kadar umursamadığı için.

"Frank, sence nazik davranacak mı?" Köpeğime soruyorum, o da dönüp bana bakıyor. O muhteşem bir siyah labrador, gözleri koyu çikolata kahverengisi ve onu her şeyden çok seviyorum. Onu doğum günümde aldığımda patlayacağımı düşünmüştüm, çok mutluydum ve o zamandan beri en iyi arkadaşım oldu.

"Bu dünyada kibarlık önemli değil." Babamın sesi beni şaşırtıyor ve sıçrayıp ona bakmak için arkamı dönüyorum. Kapının çerçevesine yaslanmış beni izliyor, gözleri sert ve acımasız. "Önemli olan senin güvende olman ve benim evi ve işi devam ettirmek için ihtiyacımız olan parayı almam."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ama bu sefer oturup beklemeyeceğim. Babam ilk kez evliliğim hakkında bana bunun olacağını söylemenin ötesinde açıkça konuşuyor. Üzerindeki viski kokusunu alabiliyorum ve gözleri sulanmış görünüyor ama umurumda değil.

İyi gitmeyebilir ama cevaplara ihtiyacım var. Bir adamla evleneceğimin ve bununla nasıl mutlu olacağımı bulmam gerektiğinin söylenmesinden daha fazlasına ihtiyacım var.

"Ama neden? Bunun annemin isteyeceğı bir şey olduğunu düşünemezsin. Beni böyle biriyle evlendirmeni istemesine imkân yok." Adını bile söyleyemiyorum. Adını söylemeyeceğim. Bunu düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor ve cevabını beklerken kendimi babamın yüzüne odaklanmaya zorluyorum.

Gözlerimi kapattığımda müstakbel kocamın yüzünü görmeme hiçbir şekilde izin vermeyeceğim. Yakışıklı, karanlık, tehlikeli ve ürkütücü biri ama bana hissettirdiklerini sekiz yıl boyunca görmezden geldim.

Şimdi başlamayacağım.

"Annen seni güvende tutmak için yapmam gereken her şeyi yapmamı isterdi." Neden bu konuşmayı yaptığımızı merak ediyormuş gibi kaşlarını çatıyor. "Bunu yapmanın tek yolunun bu olduğunu kabul ederdi."

"Çünkü parayı har vurup harman savurdun," diyorum. "Eğer işinizin birikime ihtiyacı olmasaydı, beni evlendirmek zorunda kalmazdınız. Yıllar önce söz verebileceğin bir kızın olması ne kadar da uygun."

Ellerimi yumruk yapıp iki yanımda birleştiriyorum ve tırnaklarımın avuç içlerimi nasıl kestiğini hissediyorum. Frank üzgün olduğumu anladığında her zaman yaptığı gibi mızızlanıyor ama ben ona bakmıyorum. Babam kaçmakta çok iyi

Bir an için ondan uzaklaşırsam kaybolacakmış hissettiğim bir çatışma.

"Çok zenginmişsin. Unuttuysan , Natalia, senin eğitim masraflarını ben karşılıyorum."

"Evden çıkmama izin vermeyen özel öğretmenlerimi mi kastediyorsunuz? Buraya gelen ve okulumdan başka bir şey hakkında konuşmayı reddeden yaşlı kadınları mı kastediyorsun? Ne harika bir eğitimdi bu baba." Sözlerimi ona fırlatıyorum, bir kez olsun onu incitebilmeyi diliyorum.

Kendimi onun bana hissettirmeyi sevdiği kadar küçük hissettirebileceğimi. Bu konuda her zaman iyi olmuştur, başarılarım yeterince etkileyici olmadığı için kutlanmaya değmezmiş gibi hissettirmeyi her zaman başarmıştır. Kalbim göğsümde korkmuş bir kuş gibi çarpıyor ve onunla bu şekilde konuşmanın korkusundan bayılacakmışım gibi hissediyorum, ama kendimi hareketsiz durmaya ve ne söyleyeceğini duymak için beklemeye zorluyorum.

"Şimdiye kadar yaptığım her şey senin içindi." Kapının pervazından uzaklaşıyor, boyunu uzatıyor ve üzerimde yükseliyor. Boyumu annemden almışım, yani ondan çok daha kısayım.

Bana tepeden bakarken beni korkutmaya çalışıyor. Bunu, eve gelip borçlarını vermesini isteyen erkeklerde defalarca gördüm. Elbette bunu asla yapmıyor, tıpkı beni kendi bulduğu bu küçük anlaşmadan çıkarmayacağı gibi.

"Öyle mi? Beni en yüksek teklifi verene satmanın benim için iyi bir şey olduğunu mu düşünüyorsun? Bana bir et parçası gibi davranılmasından hoşlandığımı mı sanıyorsun? Kesilecek bir inek gibi mi?"

"Konuşmana dikkat et. Sen bir hanımefendisin ve davranmalısın."

Alay ediyorum. "Bir hanımefendi. Doğru ya. Mükemmel olmayan birini yetiştiremeyeceğini unutmuşum baba. Dış görünüşün senin için ne kadar önemli olduğunu unuttuğum için beni affet."

"Ses tonuna dikkat et, Natalia." Adımı hırıldayarak söylemesi diken diken ediyor. Onu duymaya alışkınım

Başkalarına karşı bu tonda konuşuyor ama benimle konuşurken sesinde bu kadar öfke duyduğumu hiç hatırlamıyorum. Çenemi kapatmam lazım.

Ama yapamam.

"Yoksa ne olur baba?" Cesur görünmeye çalışarak elimi kalçama koyuyorum ve bana bir şey yapması için cesaretlendirerek ona bakıyorum. "Ne yapacaksın? Birine beni öldürtüp nehre mi attıracaksın? İntihar süsü mü vereceksin? Cidden, her şeyi çözmüş gibi görünüyorsun, peki şu anda acil durum planın nedir?"

Aptalca davranıyorum. Lanet olsun, eğer zamanda geriye gidip ona bunları söylememe şansım olsaydı, bunu yapabilirdim. Yüzündeki öfke dehşet verici ve sanki ona ait olabileceğime gerçekten inanamıyormuş gibi bana bakıyor. Tam kazandığımı düşündüğüm anda eli parlıyor ve bana tokat atıyor.

Acı anlık ve yoğun. Nefes nefese, uzanıp yanağımı tutuyorum ama ateş sönene kadar hiçbir şey yanmayı durduramayacak. Ağzım açık kalıyor ve az önce olanlara inanamayarak ona bakıyorum.

"Onunla evleneceksin." Bana bir adım daha yaklaşıyor ve ben ondan uzaklaşmak istiyorum ama aniden bacaklarım çalışmayı durdurmuş gibi görünüyor, bu yüzden ağzım şok içinde açık bir şekilde ona bakmak zorunda kalıyorum.

Frank bana yaslanıyor, ağırlığı beni rahatlatıyor ama ben yine de babamdan uzaklaşamıyorum.

"Başka seçeneğin yok Natalia. Ayaklarını yerden kesecek biriyle harika bir aşk hikâyesi mi yaşamak istiyorsun? Hadi oradan. Bu gerçek hayat ve bunu anlıyormuş gibi davranmalısın. Seni büyüttüm ve bir babanın kızı için yapması gereken her şeyi yaptım ve şimdi tüm iyiliğimi geri ödeme zamanın geldi."

Nefesindeki viski kokusu çok baskın ve beni boğuyor. İçime çekiyorum ve ciğerlerime dolduğunda çığlık atmak istiyorum. İçki içmiyorum, sadece bir keresinde şehir dışındayken özel zulasından bir yudum almıştım, ama şu anda sarhoş hissediyorum.

Ben daha cevap olarak bir şey söyleyemeden -hatta cevap *düşünemedem*- dönüp hışımla odadan çıkıyor. Arkasında bıraktığı boşluğu baskıcı bir sence dolduruyor ve yere çökmeden önce bir an duruyorum.

Frank hemen bana katılıyor, tüm vücudunu benimkine bastırıyor ve kollarımı ona dolamama izin veriyor.

Babam beni sevmiyor. Uzun zamandır bundan şüpheleniyordum ve şimdi gerçeği biliyorum.

Eğer bu hayattan canlı çıkmayı başaracaksam, düğün günümü bekleyemem. Sadece bir ay kaldı, ne yapacağımı ve buradan nasıl çıkacağımı anlamaya çalışmam için kısa bir ay.

Tabii ki Frank'i alacağım. O benim tek arkadaşım. Beni gerçekten önemseyen tek kişi. Frank hayatımın iyi olan tek parçası ve onu geride bırakmam hiçbir şansım yok.

D A N E

"S "Bekârlığa veda partisi , doğru mu duyuyorum?" Lorenzo bana sırtıyor, gülümseme taklidinde dişlerini biraz gösteriyor ve ben onu görmezden gelerek dönüyorum Gözlerimi tekrar ikimizin izliyor olması gereken binaya çeviriyorum.

Dışarısı o kadar karanlık ki elinizi yüzünüzün önünde görmek zor, ama birilerinin şehrimizde satmak üzere burada uyuşturucu depoladığına dair istihbarat aldık ve bu da buna bir son vermemiz gerektiği anlamına geliyor. Saatin sabahın ikisi olduğu ve bu arabada oturmaktan kıcımın uyuştugu gerçeğini boş verin.

İşi bitirene kadar burada pislik kardeşimle tıklı kaldığım gerçeğini boş ver.

"Bekârlığa veda partisi yok," diye onaylıyorum. "Bu istediğim son şey."

"Ama bir ." Lorenzo geriniyor. Onu göremiyorum, çok karanlık ama pozisyon değiştirdiğini ve ellerini arabanın tavanına bastırmak için yukarı kaldırdığını duyuyorum. "Hayatının geri kalanında aynı eski amcığa takılıp kalacaksın. İyi olacağını nereden biliyorsun? Arada bir sikini yeni bir şeye sokma şansını kaçıracağından endişelenmiyor musun?"

Ona cevap vermiyorum. Bekârlığa veda partisi vermesine izin vermem için bir aydır bu argümanı kullanıyor. *Bekârlığa veda partisi*. Sanki karımı daha on yaşıdayken aldığım gerçeğini kutlamak istiyormuşum gibi.

Bu düşünce aklımdan geçerken bile, onu uzaklaştırıyorum. Gelinimi satın almadım. Babasıyla, sadece ayakta kalması ve şehirden kovulmaması için gereken parayı vermekle kalmayacak, aynı zamanda bana bir eş verecek bir ilişkiye girdim.

Lanet gelinimi satın aldım.

Elimi sertçe arabanın ön paneline vurarak nefesimi içime çekiyorum ve kardeşime dönüyorum. Sadece gözlerinin akını ve gülümsediğinde parlayan dişlerini görebiliyorum. Burada oturup bu boku yapmak için en karanlık, en bulutlu lanet geceyi seçtik. İhtiyacımız olan bilgiyi almanın en iyi yolu bu ama yine de onunla arabada kilitli kalmak çok can sıkıcı.

"Güzel. Sarhoş olmak ve fahişeleri becermek için bir bahanen olsun diye parti mi vermek istiyorsun? Misafirim ol, Lorenzo."

"Yola geleceğini biliyordum." Sesinde bir sırtıma var ve ben gözlerimi deviriyorum. "Biraz tuhaflık gibisi yoktur, Dane, bunu biliyorsun."

Cam kırılma sesi ikimizin de doğrulmasına neden oluyor. Ağzını kapattı ve ikimiz de öne doğru eğildik, ön camdan ve park alanından izlediğimiz binayı görmek için elimizden geleni yaptık.

Aramızdaki bardak tutucusundaki radyo ciyak ciyak ötüyor. Sesi o kadar kısık ayarlamışız ki, ne söylendiğini duyabilmek için onu alıp aramızda tutmam gerekiyor.

"Bunu duydunuz mu? Görünüşe göre bu küçük uyuşturucu girişimini durdurma konusunda bizimle aynı fikre sahip başka biri daha var. Daha yakından bakmak için içeri gireceğim, ama bahse girerim bu bir pencereydi."

"Öyle görünüyor." Zar zor konuşuyorum, kimse bizi duymasın diye kelimeleri nefes nefese söylüyorum. "Dikkatli ol."

Cevap yok ama ben de beklemiyordum. Yavaşça radyoyu bardak tutucusuna geri koydum ve Lorenzo ile beklemeye başladık.

Arabanın dışındaki sessizlik neredeyse bunaltıcı. Oturup herhangi bir işaret beklerken ikimizin üzerine çöktüğünü hissedebiliyorum.

neler olduğunu.

Bir alışveriş merkezinin otoparkının arka tarafına inşa edilmiş, çoğu insanın dikkat etmeden yanından geçip gideceği kadar gözden uzak, küçük bir yer. Yıllarca burada durdu, hep boştu, hiç temizlenmedi ya da içinde herhangi bir hareket olmadı, ama bir gün ön kapıda yeni bir kilit belirdi.

İstihbaratımız kulaklarını yerden ayırmıyor ve ertesi sabah haberimiz oldu. Olayı takip ettikten sonra, bazı pisliklerin şehrimizde satış yapmak istediğine dair daha fazla dedikodu duyduk. Böyle bir şey olamaz. Bu yüzden park yerinde zar zor görebildiğimiz bir depo binasına bakıyoruz.

"Ona ne kadar zaman vermeliyiz?" Lorenzo'nun fısıltısı beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor ve beni görememesine rağmen başımı sallıyorum.

"Johnny'nin işinde iyi olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Ne bulursa alır." Yine de aynı zamanda, yardıma ihtiyacı olduğuna dair ipucu verebilecek herhangi bir ses için kulaklarımı zorluyorum. İşinizde çok iyi olsanız da yine de desteğe ihtiyacınız olabilir ve biz de bu yüzden buradayız.

Johnny her şeyin ortasına girmeyi sever ve küçük bir piçtir, bu yüzden gece boyunca bir hayalet gibi hareket eder. Bir iş üzerindeyken bir kez bile fark edilmedi. Kimse orada olduğunu bile bilmeden bir yerlere girip çıkabilmekle gurur duyuyor.

Bekliyoruz. Geçen her dakika sanki bir saat sürüyormuş gibi geliyor ve ben tam Lorenzo'ya gidip Johnny'yi bulmamız ve iyi olduğundan emin olmamız gerektiğini söylemeye hazırlanırken telsiz sesi duyuluyor.

"Bu pencereyi kim kırdı bilmiyorum ama bana öyle geliyor ki birilerinin gelip her şeyi onlar için mahvetmesini bekliyorlar." Şu anda fısıldamıyor bile, bu da bana orada her şeyin yolunda olduğunu söylüyor.

"Harika. Hemen geliyoruz." Cevap verdikten sonra telsizi belime takıyorum ve parmaklarımı silahımın kabzasında gezdiriyorum. Şu anda ona ihtiyacım olmamalı ama her ihtimale karşı yanımda olduğunu bilmek her zaman iyi hissettiriyor.

Lorenzo ve ben arabadan indik ve bagajı açtım. İçinde birkaç benzin bidonu vardı. Bagajdaki küçük ampulle aydınlanıyorlar ve ikimiz de ikişer tane alıp otoparkın karşısındaki depoya taşıyoruz.

Bu pislik, ailemizi neden sikmeye çalışmadığına dair çok pahalı bir ders almak üzere. Buna katlanmayacağız ve sonunda yapacağın tek şey kendini becermek olacak.

Lorenzo'ya "Önce binayı kontrol et," dedim. "Haklı olduğumuzdan emin olmalıyız."

"Haklıyız," diyor ama yine de ön kapıya doğru yürüyüp tokmağı çalıyor. "Bu onura nail olmak ister misin?"

Sırıtarak ona doğru yürüyorum ve kapıyı olabildiğince sert bir şekilde tekmeliyorum. Kapı uçarak açılıyor ve Lorenzo içeri giriyor, herkese bakarken el fenerini tutuyor.

"Evet, buranın yanması gerektiğini söyleyebilirim."

Merakla, Johnny ve ben binada ona katıldık ve alçak bir ısıklık çaldım. "Tüm doğu sahilini tedarik etmek mi istiyorlardı? Lanet herifler kendilerine çok güveniyorlardı, değil mi?"

Johnny güler ve bir benzin bidonu alır. "Gidelim mi beyler?"

Sadece birkaç dakika içinde her yerden gaz damlıyor. Geri çekiliyoruz ve çakmağımı çakıp yerdeki su birikintisine atıyorum. Gaz tutuşurken yüksek bir ses çıkıyor, ardından ateş beslenirken dünyadaki tüm hava emilmiş gibi hissediyorum. Çakmağı fırlattıktan bir an sonra, her şey lanet olası bir İsa ağacı gibi aydınlanıyor.

Alevleri izlerken başımı sallayarak, "Bu iyi yapılmış bir iş," diyorum. "Kutlama zamanı."

"Kuku?" Lorenzo önerir ve Johnny kabul eder.

"Yeni bir am sikebilirim," diyor. İkisi de ne diyeceğimi görmek için bana dönüyor.

Alevlerin sıcaklığı yüzümde neredeyse rahatsız edici ama aynı zamanda iyi hissettiriyor. Bu iyi yapılmış bir iş. Kardeşim ve kuzenim amcık istiyorlar, o yüzden alabilirler. Benim yapmak istediğim başka bir şey var.

NATALIA

E Her gece babam yattığında uyanık kalıp bu evden nasıl siktir olup gideceğimi planlamaya çalışıyorum. Frank yatağımın ucunda uyukluyor.

Dolabımın yanında duran özel ortopedik köpek yatağı. Gürültücü bir oda arkadaşı, horlamaları bazen beni uyutmuyor ama umurumda değil.

Zaten hiç uyuyamıyorum.

Ama buradan nasıl çıkacağımı planlamaya çalışsam da aklıma bir şey gelmiyor. Babam beni bir şahin gibi izliyor ve kendi parama erişimim olmadığından emin oluyor. Çeyizim bile yok. Bu evlilikte el değiştiren tüm para babama doğru akıyor, ondan uzaklaşmıyor.

Beş parasız ve kendi paramın olmasına hiç izin vermedi.

"Derin düşüncelere dalmışsın." Babamın sesi sözümü kesiyor ve başımı kaldırıp ona bakıyorum. Kendimi bildim bileli ikimiz her yemeği böyle yeriz, karşılıklı otururuz, ikimiz de kendi başımıza yiyormuşuz gibi davranmak için elimizden geleni yaparız. "Düğün için heyecanlanıyor musun?"

"Pek sayılmaz." Ona yalan söylemek için bir neden yok. Evlenmek istemediğimi ve ne onun ne de Dane'in işini kolaylaştırmak için elimden geleni yapmayacağımı biliyor. "Damat eksik ve açıkçası gecenin bu saatinde neden yemek yediğimizi anlamıyorum."

Babamın yüzü kararıyor ve biftekten bir ısırık alıyor, çiğneyip yutmadan önce tadına bakmak için dilinin üzerinde gezdiriyor. "Bugünlük işim bittiğinde yemek servis edilir ve seni hâlâ dahil ettiğim için mutlu olmalısın. Damat aklıma gelenlerin en iyisi. Seni satın kendim için iyi bir anlaşma yapabilecek kadar çok param yok. Senin için uygun olduğunu göreceksin Natalia."

"Öyle mi? Bunu neden söyledin? Ölü bir annesi mi var? Ondan nefret eden bir babası? Oh, belki de hiç hayatı yoktur çünkü kendini bildi bileli kimsenin onu kazara bozmaması için evine kilitlenmiştir?" Ellerimi masaya koyarak öne doğru eğildim ve babama baktım, bana bir şey yapması için cesaretlendirdim.

Buraya gelip bana tekrar vurması için ona meydan okuyorum, biliyorum.

Peçetesiyle ağzını siliyor ve dikkatlice kucağına geri koyuyor. Bu bir kontrol meselesi, biliyorum. Benimle konuşmaya tamamen hazır olana kadar beni bekletmek istiyor ve sonra nihayet cevap verecek.

Bazı insanlar babamın birine ne söyleyeceğini için fazladan zamana ihtiyacı olduğunu düşünüyor ama ben bunun doğru olmadığını biliyorum. Beni rahatsız etmek için elinden geleni yapıyor, ama ben onu bir süre önce fark ettim ve artık benim üzerimde işe yaramıyor.

"Seni korumak ve sana annenin isteyeceği hayatı vermek için gelen her şeyi yaptım," diye söze başladı ama başka bir şey söyleyemeden sözünü kestim.

"Annemin beni benden on yaş büyük biriyle evlendirmek istediğini mi düşünüyorsun? Bu zenginlik baba. Geceleri uyuyabilmek için ihtiyacın olan şey buysa, git ve kendine bunu söyle."

Daha önce hiç olmadığı kadar gevezelik ediyorum ve muhtemelen çenemi kapatmam gerektiğini biliyorum ama kendimi durduramıyorum. Sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bana bakıyor ama bu iyi hissettiriyor.

"İki hafta," diyorum, sözümü kesmesine fırsat vermeden. "İki hafta sonra Dane'le evlenmiş olacağım. Bir canavarla. O bir canavar, baba." Gözlerimin kenarları yaşlarla doluyor ama ona bu fırsatı vermeyeceğim.

Beni ağlarken görmenin hazzını. "Kasabada güvenliğin olsun diye bir canavarla evlenmemi mi istiyorsun? Siktir et."

Ayağa kalkarak sandalyemi masadan geriye itiyorum. Az önce ona ne söylediğimi ve daha sonra başımın ne kadar belaya gireceğini fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Bunu daha sonra tekrar gündeme getirmeden, bir tür ceza vermeden geçip gitmesine izin vermesinin imkânı yok.

Benden alabileceği çok fazla sevdiğim şey yok gibi, ama bir şeyler deneyeceğinden hiç şüphem yok. Yüzünde her şeyi berbat ettiğimi söyleyen karanlık bir ifade var ama söylediklerimi geri alabilecek olsam bile bunu yapmazdım.

Frank'i almadığı sürece.

Bu konuda başka bir seçeneğim olmadığını biliyorum ama onun işini kolaylaştıracak değilim. Buradan kaçmak ve bana yaşattığı cehennemden kurtulmak için ihtiyacım olan paraya sahip değilim, ama bundan kurtulmamın başka bir yolu olmalı. Dane'le tanışmadım ama onu tanıyorum.

Onun hakkında çok şey duydum. Tehlikeli ve zalim olduğunu biliyorum. Seni öldüreceği gibi seni de öldüreceğini biliyorum. Kadınlar arasında nasıl bir ünü var bilmiyorum ama bana karşı nazik olacağını düşünmek için hiçbir nedenim yok. Onun gibi adamlar, babam gibi adamlar... nazik değiller.

Onlar tam olarak ne istediklerini bilen ve bunu elde etmek için her şeyi yapmaya hazır tipler. Bu yüzden babam daha yakın olalım diye beni onların ailesine satmaya razı. Bu yüzden Dane gibi biri beni satın almak istiyor. Muhtemelen başka türlü kimseyle çıkamayan çirkin bir piçtir.

Bu düşünceye tutunuyorum ve kendimi bunun doğru olduğuna ikna etmek için elimden geleni yapıyorum. Benden daha yaşlı ve muhtemelen yaralı ve çirkin, bu da onun bir kadınla aşk yaşamasını imkânsız kılıyor.

Kendimi buna ikna etmek için elimden geleni yapsam da bunun doğru olmadığını biliyorum. Küçüklüğümden beri ona sözlüydüm ve o hiç de çirkin değildi. Yüzünü gördüğümü hatırlıyorum.

böyle erkeklerle pek ilgilenmiyordu, bir an kalbimin küt küt attığını hissettim.

O zamanlar muhteşemdi ve son birkaç yılda şansı yaver gitmediyse muhtemelen hâlâ öyledir.

Babama bakarken kalbim boğazıma çarpıyor. Düşüncelerini toparlıyor, muhtemelen başımın gerçekten ne kadar belaya gireceğine karar veriyor. Sessizliği bozarak boğazını temizliyor ve ben de başıma yağacak acı ve belayı bekleyerek ürperiyorum.

Her şeyi berbat ettim ve şimdi cezamı kabul etme zamanım geldi, böylece her şeyi bırakabiliriz.

"Natalia, sen--" Kapı zili onun sözünü kesti. Bana dik dik bakıyor, gözleri sanki zilin çalınmasıyla bir ilgin olabileceğini düşünüyormuş gibi küçük küçük yarılmış. Şu anda hatırlamadığı şey, beni kontrol etmek için etrafta dolanacak arkadaşlarımın olmadığı.

Hayatımda kimsenin olmamasını sağlayarak harika bir iş çıkardı. Yalnızım ve eminim ki destek için yeni kocama sarılmamı bekliyor, ama siktir et.

Ona ihtiyacım yok. Ve buradan çıkar çıkmaz, gidiyorum. Ne yapmam, çalmam ya da kime yalan söylemem gerektiği önemli değil, bilet için gereken parayı alıp kaçır kaçmaz ilk otobüse atlayıp şehir dışına çıkacağım. Oradan sonrasını düşüneceğim. Hayatımın bu noktasında, ne yapmak zorunda kalacağım umurumda değil.

Koridordaki ayak sesleri dönüp yemek odasının kapısına bakmama neden oluyor. Jackie, uşağımız, kapıda beliriyor. Yüzü gergin ve gergin ve babama bakmadan önce sadece bir anlığına bana bakıyor. Oda o kadar durgun ve sessiz ki, saçma olduğunu bilsem de nefes alışverişlerimi duyabildiğimi sanıyorum.

Kendimi sabitlemek için sandalyemin arkasına uzandım. Birden tansiyonum düşmüş gibi oluyor ve ayaklarımın üzerinde durmakta zorlanıyorum. Birinin bana destek olmasını istiyorum ama şu anda bu odadaki hiçbir erkeğin bana yardım etmek için yanıma gelmesine imkan yok.

"Sizi Dane Accardi ile tanıştırayım," diyor Jackie, biraz eğildikten sonra kapının önünden çekiliyor.

İşler ilginçleşmeye başladı. Hâlâ biraz düşecek ya da bayılacakmışım gibi hissediyorum ama sandalyeme gömülme dürtüsüne yenik düşmek yerine kendimi kapıya bakmaya zorluyorum. Dizlerimin bağı çözülüyor ama aynada defalarca prova ettiğim bakışlarımı yüzüme yerleştiriyorum ve iki hafta sonra kocam olacak adama bakıyorum.

D A N E

S Bir şey beni buraya sürükledi. Sikimi sıcak bir amcığa sokma arzusu neredeyse ezici, ama kardeşim şu anda bunu yapmak istese de, benim bir şeyim var başka bir şey yapmak istiyorum.

Yıllarca Natalia'dan uzak durdum, ona yaklaşmanın bile bir hata olacağını biliyordum. Benim için çok gençti, dokunulmamıştı ve düğün gecemize kadar teknik olarak benim bile değildi.

Peki beni buraya çeken neydi? Neden onun yemek odasında durmuş, tanık olduğum en son akşam yemeğini bölüyorum? Gözlerim Mario Gallo'dan kızına kayıyor. Babasından çok daha ilginç bir görüntüsü var ve bana tiksinti ve nefret karışımı bir duyguyla bakıyor.

Bana bakışından, evinde durduğumu görmektense öldüğümü görmeyi tercih edeceği belli oluyor ve ben de sırtarak konuşmak için ona doğru yürüyorum.

"Bu gece harika görünüyorsun, Natalia." Öyle. Yalan değil. Onu satın aldığımdan beri aptalca bir şey yapmamak için ondan uzak duruyorum. Başlarda sorun değildi. Gençti, ona ne olduğunu ve ne olacağını anlayamayacak kadar gençti, ama son yıllarda olgunlaşmasını tamamlamasına izin vermek için ondan uzak duruyorum.

Olgun bir meyve gibi, benim için mükemmel olması için sadece biraz zamana ihtiyacı vardı.

Ama artık on sekiz yaşında. Doğum günü gelip geçti ve bunu kutlamak için bir parti yapmadı ve şimdi beklemem gereken tek şey düğün günümüz.

Yüzü öfkeli bir kaş çatmaya dönüşüyor ama bu onu olduğundan daha az çekici yapmıyor. Aletimi sarmasını istediğim dolgun dudaklı bir ağzı var. Kalın kahverengi saçları dalgalı ve sırtının yarısına kadar dökülüyor ve aniden onu yumruklamak ve vücudunu ağzını benimkine bastırarak şekilde bükme için bir dürtü duyuyorum.

Onu görünce sikim kotumun içinde kalınlaşıyor ve kendimi ayarlamak için aşağı uzanıyorum. Gözleri kumaşın arasından sikimi tuttuğum yere kayıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Sadece izliyor, yüzünde ilgisizlik ve öfke birbirine karışmış durumda ve aniden yüzündeki ifadeyi silip bana gerçekten dikkat etmesini sağlamak için bir dürtü duyuyorum.

"Kaba olma Natalia," diye tıslıyor babası. "Sana güzel göründüğünü söyledi."

Cevap vermiyor. Bunun yerine çenesini yukarı kaldırarak onu duyduğunu ama söylediği hiçbir şeyi bir yanıtla yüceltmeyeceğini gösteriyor. Buna bayıldım.

Mario elinde evirip çeviriyor ve önce bana sonra kızına bakıyor. "Çok özür dilerim Bay Accardi," diye mırıldandı, "Natalia bu gece biraz yorgun ve görgü kurallarını unutmuş gibi görünüyor."

Natalia sonunda elini ikimizin arasında sallayarak, "Bu maskaralıktan başka hiçbir şeyden yorulmadım," diyor. Sanki benimle göz teması kurmak için kendini zorlayamıyormuş gibi gözlerimin tam arasındaki bir noktaya bakmaya devam ediyor. "Bu çok yorucu. Bu saçmalık."

"Natalia!" Babası ona yaklaşmak için bir hamle yaptı ama ben onu durdurdum.

"Mario, izinlisin. Kızınızla yalnız konuşmak istiyorum."

Durdu, önce bana sonra da kıza baktı, sonra da düşünmeye başladı. "Anlaşma gereği evlenene kadar ona sahip olamayacağını biliyorsun, değil mi? Onu bir hevesle alamazsın."

Adam benimle bu şekilde konuşurken muhtemelen altına işemek üzereydi ve ben neredeyse ona gülümsüyordum. *Neredeyse*. "Mario. Git buradan."

Bana başını sallıyor ve Natalia'ya sadece bir kez bakıyor, sonra da dönüp aceleyle odadan çıkıyor. O gider gitmez oda öfkeyle doluyor ve Natalia bana dönüyor, gözleri hala benimkilerin arasında kilitli, elleri vücudunun yanında yumruk olmuş.

"Neden buradasın?" Tükürüyor. "Birkaç hafta içinde benimle evlenecek olman senin için yeterli değil mi? Buraya böbürlenmeye mi geldin?"

"Hiç de değil." Aramızdaki boşluğu hızla kapatıyorum, kalçalarımın ona doğru bastırıyorum, böylece yemek masasına yapışıyor ve hareket edemiyor. bu kadar yakinken kokusunu alabiliyorum. Sarhoş edici - parfüm ve ter birbirine karışmış, ondan yayıldığını hissedebildiğim korku ve öfke.

"Bana dokunamazsın." Onu güçlü hissettirmesi gerektiğinden emin olduğum dört kelime, ama arzuyu duyuyorum. Beni istediğini biliyorum. Benimle göz teması kurmaktan kaçınmaya devam ederken dudakları hafifçe aralanıyor ve yanakları kızarıyor.

"Bana bak," diye emrediyorum, uzanıp çenesini avucumun içine alıyorum. Teni sıcak ve dokunuşumla nefesi kesiliyor ama yine de gözlerimin içine bakmıyor. "Natalia. Bana bak."

Hafif bir duraksama oluyor ve bir an için benimle kavga edeceğini düşünüyorum ama sonunda kaderine boyun eğmiş gibi iç çekiyor. Muhteşem mavi gözleri benimkilere kilitleniyor ve ben de onlara bakıyorum.

"Benim için hala saf mısın?"

Çenesini kavrayışından kurtarmaya çalışıyor ama hareket etmesine izin vermiyorum. "Natalia. Sana bir soru sordum. Düğün günümüzü kontrol edeceğim ve hayal kırıklığına uğratıp uğratmayacağını bilmek istiyorum."

"Tabii ki safım. Kiminle yatmış olabilirim ki?" Bu sözleri bana öfkeyle fırlatıyor ama ben ona sırtıyordum.

"Geceleri kendine dokunuyor musun?"

Aramızda bir süre sessizlik oluyor ve o başını hafifçe sallıyor. Buna inanmıyorum, bir saniye bile. Natalia gibi biri

Ellerini kendinden uzak tutamayacak kadar muhteşemdi.

"Yalancılardan nefret ederim Natalia ve birinin bana doğruyu söylemediğini anlamakta gerçekten çok iyiyim, o yüzden bunu tekrar deneyelim. Geceleri hiç kendine dokunur musun?"

Yüzü solgun. Onu masaya sıkıştırdığımda yanaklarını pembeye boyayan tüm öfke boşalmıştı. Sikimin ona doğru bastırıldığını hissedebiliyor, bunu biliyorum ama yolumdan çekilmeye çalışmıyor.

"Evet," diye itiraf ediyor sonunda, sesi o kadar sessiz ki kelimeler sadece ikimiz için. Burası özel bir yer, sanki dünyanın geri kalanı yok olmuş ve gezegende sadece iki kişi kalmışız gibi. Onun tüm dünyası olmak istiyorum ve şu anda tam olarak öyleyim.

"Hoşuna gidiyor mu? Boşaldığında çığlık atıyor musun?" Yavaşça çenesini bırakıyorum ve benden uzaklaşmaya çalışmadığında, parmaklarımı boynundan aşağıya, nabzının attığı yere kadar izliyorum. Parmaklarımı nabzına bastırarak, bedenini ve duygularını kontrol altında tutmaya çalışırken kalbinin ne kadar çok çalıştığını hissediyorum.

"İyi hissettiriyor," diye itiraf ediyor ama ikinci soruma cevap vermiyor.

"Demek çığlık atıyorsun."

Beat. Beat. Vur. Bir dakika öncesine daha hızlı ve bundan bir çıkış yolu düşünmeye çalıştığını biliyorum ama öyle bir yol yok. Natalia bana ait ve onunla ilgili her şeyi bileceğim. Benden sır saklamasına izin vermeyeceğim. Her şeyi öğrenene kadar onu parçalara ayıracağım ve ancak ondan sonra onu tekrar bir araya getireceğim.

"Çok ses çıkarmamalıyım yoksa babam duyar."

"Ve babanın kendine dokunduğunu bilmesini istemiyorsun." Başımı salladım. "Mantıklı. Ama benim evimde istediğin kadar çığlık atabilirsin."

Yanaklarında yine pembe bir kızarıklık var.

"Aslında Natalia, seni yatağa çığlık atana kadar dışarı çıkmaya izin vermeyeceğim. Bunu anlıyor musun? Seni öyle bir boşaltacağım ki

Adını unutman, tek yapabildiğinin vahşi bir hayvan gibi çığlık atmak olması çok zor." Nabız noktasını bırakıyorum ve parmaklarımı çenesinde gezdiriyorum.

Sikim acıyor, çok sertleştım. Eve gider gitmez, onun küçük tatlı bedeninin benimkinin altında kıvranışını düşünerek otuzbir çekeceğimi biliyorum. Ama şu anda ne kadar zor olursa olsun, ben sözümün eriyim. Natalia'yı burada yemek odasındaki masanın üzerinde domaltabileceğime ve babasının beni durdurmaya korkacağına inanmama rağmen onu kendime almayacağım.

"Senden nefret ediyorum."

"Gözbebekleri büyümüş. Sığ nefes alma. Kızarmış yanaklar." Ondan bir adım geri çekilerek, evleneceğim kadını gerçekten görmeye çalışarak ona bakıyorum. Onu satın alalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, bir süredir durup ona bakmamıştım. Sadece birkaç hafta içinde evleneceğim kadını görmek istiyorum.

"Ne diyorsun sen?" Kollarını göğsünde kavuşturuyor, ama göğüs uçlarının tişörtünden dışarı çıktığını fark etmeden önce değil.

Kollarını tutarak iki yanına sabitliyorum, sonra başparmağımı bir noktasından geçiriyorum, bunu yaparken boğazımda hafif bir inilti var. "Seni becermemi istediğini söylüyorum Natalia," diyorum ona, kendini sakın tutmaya çalışırken yüzünü izliyorum. "Beni zihninde kötü bir adam olarak inşa etmek için elinden gelen her şeyi yaptığını söylüyorum, ama yardım edemezsin ama beni istiyorsun."

"Senden nefret ediyorum."

"Nefret sikişi benim için sorun değil," diyorum ona, sonunda ikimizin arasında biraz nefes alacak yer açmak için geri adım atarak. "İkimiz de birbirimizden nefret ederken, sen çığlık atana kadar sikimi içine sokmakta bir sakınca görmüyorum. Her iki şekilde de bayılacaksın." Gözlerimi ona diktım, onu ne kadar zorlayabileceğime karar vermeye çalışıyordum. "Bu gece kendine dokun Natalia. Çığlık atmaya çalış, çünkü iyi olsa iyi olur."

NATALIA

W Dane gittiğinde sanki odadaki tüm hava onunla birlikte çekilmiş gibi hissediyorum. Düşmemek için masanın tutunarak geriye uzanıyorum.

Başım dönüyor ve dizlerim onu ilk gördüğümde olduğundan daha güçsüz hissediyor.

Böyle bir hain olduğu için şu anda vücudumdan nefret ediyorum. Başka hiç kimse onun gibi bir erkeğe bu tür bir tepki vermezdi, ama vücudum onu arzuluyor. Bu ona en çok yaklaştığım an, bir erkek tarafından en çok dokunulduğum andı ve bedenim daha fazlasını istiyor.

Göğüs uçlarım onun bana dokunuşunun hatırasıyla neredeyse yanıyor. Acı veriyor ve dönüp yavaşça sandalyeme gömülmeden önce kendimi korumak için kollarımı tekrar göğsümde kavuşturuyorum.

"Gitti mi?" Babam kapıda duruyor ve masada yanıma gelmeden önce odaya bir göz atıyor. "Ne istedi, Na- talia? Sana dokundu mu?"

Konuşamıyorum. Onun yerine önümde duran yemek kalıntılarına bakıyorum, az pişmiş bifteği görünce midemde tiksinti büyüyor. Dane buraya gelmeden önce tadı güzeldi ama şimdi ağzıma bir lokma koymayı bile hayal edemiyorum.

"Natalia, konuş benimle. Ne oldu böyle?"

Adımı söylediğinde başımı kaldırıyorum ama gözlerimin yüzüne odaklanması bir an alıyor. Gözlerinde endişe var, elbette,

ama daha çok öfke yüzünü kaplamıştı. Babamın Accardi ailesine borçlu olmaktan hoşlanmadığından uzun zamandır şüpheleniyordum, anlamaya isteyerek girmiş olsa bile ve şimdi bunu yüzünde görüyorum.

Bana belli etmemek için elinden geleni yapsa da öfkeden kuduruyor. Ne kadar kızgın olduğunu anlayabiliyorum. Yanıt vermemi beklerken alını kırışıyor ve bıçağını sanki bifteğini kesmek için değil de birini bıçaklamak için tutuyormuş gibi sıkıyor.

Frank mızızlanıyor ve başını kalçama yaslıyor, ama ben onu görmezden geliyorum. Köpeğime bakmak yerine babama bakıyorum, öfke odaklanmamı zorlaştırıyor.

"Sadece benimle tanışmak istedi," diyorum kelimeleri ağzımdan zorla çıkararak. Konuşmak acı veriyor ama babama gerçeği söylememin imkanı yok. Ona Dane'le ne konuştuğumuzu ya da onun muhteşem yüzünün artık hafızama kazınmış olduğu gerçeğini söylemeyeceğim.

"Saçmalık. Buraya gelmek için başka bir nedeni vardı ve ben bunun ne olduğunu bulacağım." Sarsılmış görünüyor ve elindeki bıçağı masaya bırakmak için tabağına doğru yürüyor. Bıçak durmadan önce yüksek bir takırtıyla yere çarpıyor.

Yüksek sestten irkiliyorum ama fark ettiyse de bir şey söylemiyor. "Yatağına git, Natalia. Yarın gelinliğin için prova yapacaksın." Bununla birlikte dönüp gidiyor ve ben odada yalnız kalıyorum.

Uzun zamandır sessizlik içinde oturuyorum. Tüm hayatım gürültülü geçti, etrafımda uçuşan insanlar bana dikkatli olmam gerektiğini, özel olduğumu ve herkesten ayrı tutulduğumu, Dane'in düğün günümüzde beni hala istemesi için bana söyleneni yapmam gerektiğini hatırlattı.

Bundan cayabilir mi bilmiyorum ama bu babam için bir korku gibi görünüyor. Bu düşünceyi aklımda evirip çeviriyorum, her açıdan bakmaya çalışıyorum. Hiç mantıklı gelmiyor. Babam, sağlam olup olmadığından emin olmadan bir sözleşmeye girecek biri değil.

Peki Accardi ailesiyle yaptığı anlaşma konusunda neden bu kadar gergin?

Mutfağa açılan kapı açılıyor ve şefimiz Jules ıslık çalarak içeri giriyor. Her zaman ıslık çalar, zaman mutludur, sanki dünyada değilmiş gibi, ama beni hala masada görünce durur.

"Oh, Natalia, özür dilerim, babanla işinizin bittiğini sanıyordum. İşiniz bittiğinde gelip alacağım." Bana küçük bir selam verdi ve kapıya doğru geri gitmeye başladı, ama onu durdurdum.

"Bekle, Jules," diyorum, ayağa kalkıp babamın sandalyesini işaret ederek. "Biraz oturup konuşmayacak mısın?"

Hâlâ şef beyazları giyiyor ve önlüğünü önünde çevirerek odadan çıkan diğer kapılara bakıyor. Hepsi kapalı, ancak o da benim kadar her an birilerinin kapıları kırıp içeri girebileceğini biliyor.

Sonunda oturuyor, babamın sandalyesinin kenarına tünüyor, sanki babam geri gelirse kalkıp yemek odasından çıkmak için yeterli zamanı olacakmış gibi. İş başında oturduğu için başının derde girmesinden korktuğunu biliyorum ama onunla konuşmam gerekiyor.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" Sinirleri çok gergin, o yüzden bunu onun için hızlıca halledeceğim.

"Dane Accardi hakkında ne biliyorsun? Yani onu gerçekten tanıyorum. Onunla iki hafta içinde evlenmem gerektiğini biliyorsun ama babam gergin görünüyor. Neden?"

Nefesini içine çekiyor ve bana bakmadan önce parmaklarını masaya vuruyor. "Baban çok akıllı bir adam," diyor, sesini alçaltarak, onu duyabilmek için öne doğru eğilmem gerektiğini söylüyor. "Kendisine fayda sağlayacağından emin olmadan hiçbir şey yapmaz."

Başımı sallıyorum. Bu herkesin bildiği bir şey, bu yüzden duymak istediğim şey bu değil. Yine de acele etmesi için onu zorlamak yerine dilimi ısıtıyor ve beklemek için geleni yapıyorum.

"Sizi Accardi ailesiyle yakın bağlar kurmak için onlara sattı ama ne kadar yakın olacaklarını fark etti mi bilmiyorum."

Bu ilginç ve daha önce hiç duymadığım bir şey. "Ne demek istiyorsun?"

Jules tavanda kamera var mı diye bakıyor. Dürüst olmak gerekirse, eğer babam bir yerlere bir şeyler saklamışsa ve biz onları görmüyorsak hiç şaşırmam.

Jules yavaşça ayağa kalkarak, "Onlara sırt çeviren herkesi ezip geçerler," diyor. "Baban düşmanlarını daha yakın tutmanın daha iyi olacağını düşündü, ama bazen düşmanlarına çok yakın olduğunda, onlarla birlikte batarsın."

"Jules, bekle," diyorum, ben de ayağa kalkıp ona doğru uzanıyorum. Ondan daha fazlasını öğrenmek istiyorum, başka neler söyleyeceğini duymak istiyorum, ama dudaklarını sert bir çizgiyle birbirine bastırıyor ve başını sallıyor.

"Natalia, senin ve baban için her şeyi yapacağımı biliyorsun ama bu devam edebileceğim bir konuşma değil. Umarım iyi bir gece geçirirsin." Sesi bir dakika öncesine göre daha yüksek ve eminim ki konuşmamızı bir şekilde dinliyor olma ihtimaline karşı babama karşı kendini korumaya çalışıyor.

Jules giderken umut içime çöküyor ve kendimi yavaşça sandalyeme geri gömülürken hissediyorum.s Yanına hiçbir yiyecek almıyor ve eminim ki gittiğimden emin olduktan sonra geri dönecektir.

Kimse bana Accardi ailesi ve babamın beni onlara satarken ne planladığı hakkında bir şey söylemeyecek, bu yüzden bunu kendim çözmem gerekecek.

Sonunda yukarı çıkmak için ayağa kalktığımda Dane'in sözleri kulaklarımda yankılanıyor. Kendime dokunmamı ve onu düşünmemi istediğini biliyorum ama bunu yapmayacağım.

Bana ne yapacağımı söyleyebileceğini düşünerek elde edebileceği herhangi bir tatmini ona vermeyi reddediyorum. İki hafta içinde bundan kurtulmanın bir yolunu bulamazsam kocam olacak ama ruhumu almasına izin vermeyeceğim. Bedenimi satın aldı ama aklımı değil. Ruhumu da değil.

O ve babam birlikte ne planlar yaparlarsa yapsınlar, ben yine kendim olacağım.

D A N E

L Telefonumun ekranında Orenzo'nun adı ve telefonu elime almadan önce gözlerimi deviriyorum.

"Saatin daha sabahın sekizi olduğunun farkında mısın yoksa dün gece bütün gece fahişelerle mi yattın?" Konuşurken bir fincan kahve dolduruyorum, sonra dönüp tadını çıkarmak için balkona çıkarıyorum.

"Sen ailenin komedyenisin, bunu biliyor muydun? Hayır, burada fahişe yok. Sen satın aldığın amciğa bakmaya gittikten sonra yatmaya karar verdim, böylece bu sabah ortaya çıkan sorunları halledebilirdim."

Sabah açık ve aydınlık ve ben dönmeden önce kahvemden bir yudum alıyorum. Bu evi birkaç yıl önce sırf kasabaya tepeden baktığı için satın almıştım. Arka balkonumdan dağın aşağısını, ana caddeyi görebiliyorum. Bu apartman inşaatı önerildiğinde müteahhitler ve belediye meclisi üyeleri arasında büyük sidik yarışı yaşandı, ancak ailemiz belgelerin imzalanması ve inşa edilmesi için gerekli değişikliğe ilham vermeye yardımcı olmaktan çok mutlu oldu.

Ve burayı çok sevdim. Hemen en üstteki iki katı satın aldım ve duvarların çoğunda cam pencereler olan devasa bir evim olacak şekilde yeniledim. Bu, her yönü görebildiğim ve hiçbir pisliğin bana gizlice yaklaşmaya çalışmasından endişelenmeme gerek olmadığı anlamına geliyor. Ayrıca, yüksek genç katlarda manzara inanılmaz ve kimse beni rahatsız etmiyor.

Binanın planları şiddetle teşvik ettiğim kendi özel asansörüm ve tabii ki kendi kapıcım var. Benim her zaman yaptığım gibi o da toparlanıyor ve ben bizzat davet etmeden kimsenin içeri girmemesini sağlıyor.

İşin beni asla eve kadar takip etmemesini sağlamanın en iyi yolu bu ve şu ana kadar mükemmel bir şekilde işe yaradı. Natalia ile evlendiğimde ve onu buraya taşıdığım da, kaçması konusunda endişelenmeme gerek kalmadan etrafta dolaşmak için bolca alana sahip olacak. Evin neresinde olursa olsun ona göz kulak olabileceğim ve burada kimsenin ona ulaşamayacağı bir yerde tamamen güvende olacak.

"Sorunların ortaya çıktığını mı ima etmeye çalışıyorsunuz? Öyle olsun. Kabul ediyorum." Kahvemi üflüyorum ve cevap vermesini beklerken balkonun korkuluklarına yaslanıyorum. Yanlış bir şey olmamalı. Dün gece her şeyi kitabına uygun yaptık ve kimse binayı biz olduğumuzu bilmiyor.

"Kahrolası haberleri , değil mi?"

"Telefondan gözlerini devirdiğini görebiliyorum, pislik," diyorum. "Sadece bana kışına ne girdiğini söyle."

"Yaktığımız bina mı? Mark Jacobson'a aitti, Steve Jacobson'ın kardeşi."

"Steve belediye başkanı," diyorum, nihayet kardeşime kahveme gösterdiğim ilgiden daha fazlasını göstererek.

"Aynen öyle. Steve küçük kardeşinin kundaklanmasına çok kızdığı için tüm haberlere çıktı."

"Küçük kardeşi ya uyuşturucu satıyor ya da suç ortağı," diye belirtiyorum. "Görünüşe göre küçük kardeş bir pislik ve belki de Steve'in bir gerçeklik kontrolüne ihtiyacı var."

"Ya da Steve kirli. Bu her zaman bir seçenektir. Bunu öğrenmeliyiz, Dane. Bugün için ne gibi planların vardı bilmiyorum ama artık geri planda kaldılar. Bu pisliği çözebilmemiz ve durdurabilmemiz için sana ihtiyacım var."

"Siktir." Birden keşke dün gece Natalia'yı ziyaret etmekten başka bir belaya bulaşsaydım da eve gelip onu düşünürken mastürbasyon yapsaydım diye düşündüm. Gün bir sarmal halini aldı ve her şeyi yoluna koyana kadar bundan kurtulmanın hiçbir yolu yok. "Diğerlerini aradın mı? Kontrol altında tuttuğumuzdan emin olmak için herkesi dahil etsek iyi olur."

"Yapmak üzereyim. Her şeyi ilk sen duymazsan kızacağınızı düşündüm, bu yüzden ilk aradığım kişi sensin." Lorenzo iç geçiriyor ve onu ovalarken hayal edebiliyorum-

Bir sonraki adımda ne yapacağını düşünürken elini yüzünde gezdiriyor. "Sadece kışını kaldır, tamam mı? Belediye başkanına küçük bir ziyarette bulunmamız gerekiyor."

Cevap vermeden telefonu kapatıyorum ve dönüp parmaklıklara tutunmadan önce kahvemın kalanını içiyorum. Üzerine eğildiğimde, birkaç dakika içinde gideceğimiz adliye binasını görebiliyorum ve sertçe nefes veriyorum.

Belediye başkanı neden böyle bir pisliğe bulaşmak istesin ki? Normalde siyasete atılan insanlar bundan daha akıllıdır ve kışlarını korumak isterler, ama belli ki ya bir kardeşi var ya da ailesinin geri kalanı kadar aptal.

Her iki durumda da buna bir son vermeliyiz.

Çoktan giyinmişim ve binadan çıkarken silahımı alıp pantolonumun arkasına yerleştirdim. Park yerinde arabama biniyorum ve boynumu döndürüyorum, bunu yaparken omurlarımın çatırdadığını duyuyorum.

Dün gecenin, yakalanmadan buradan uyuşturucu geçirmeyi deneyecek kadar akıllı olduğunu düşünenlerin icabına bakacağını düşünmüştüm, ama görünüşe göre kocaman bir solucan kutusu açtık.

Bu boku zamanı geldi.

Range Rover'ım altımda kükrüyor ve özel park yerinden çıkıp binamdan aşağıya doğru kıvrılan yola dönerek şehrin diğer ucuna doğru ilerliyorum.

L Birkaç dakika otoparkta kaldıktan sonra Orenzo yanıma geldi. Çenesi gergin ve gergin ve inmeden önce aracının etrafına bakıyor ve benimkine yaslandığım yerde bana katılıyor.

Bugün havada biraz serinlik var ve ceketini vücuduna daha sıkı sararken ona başımla onay veriyorum.

Bunu yaptığında, silahını ortaya çıkarıyor ve normalde olduğundan daha da gergin görünüyor. Johnny park yerinin sonunda park etmiş olan başka bir arabadan iniyor ve bize doğru geliyor. Güneş parlak ve gözlerini tamamen kapatan koyu renk bir güneş gözlüğü takmış.

"Bunun için hazır mısınız?" Johnny ve Lorenzo sallayınca binaya doğru ilerliyorum. Steve'in geldiğimizden haberi yok ama ofisinin kapısında kimin durduğunu görünce bizi içeri alacağına adım gibi eminim.

Sekreteri bize bakıyor ve masasındaki telefona uzanmadan önce iki kere düşünüyor. "Onu aramak konusunda endişelenme," diyorum bakışlarımı ona kilitleyerek. "Onunla bir işimiz var."

Tereddüt ediyor, bir an alt dudağını çiğnedikten sonra başıyla hızlıca selam veriyor ve elini yavaşça telefondan çekiyor. "İçeride bir yönetim kurulu üyesiyle birlikte," diyor sesini alçaltarak. "Daha ne kadar konuşacakları hakkında hiçbir fikrim yok."

"Artık işleri bitti." Onun yanından geçip ofisin kapısını açıyorum ve kardeşimle kuzenimi içeri alıyorum. Üçümüz odayı dolduruyoruz ve ben etrafımıza bakarken dağılıyoruz.

Hemen önümüzde, Ana Cadde'ye bakan pencerelerin önündeki tüm alanı kaplayan kocaman bir masa var. Dürbün kullansam balkonumdan doğrudan pencerenin içini görebileceğimi irkilerek fark ediyorum. Steve masasının köşesine tünemiş, başka bir adamın söylediklerine öfkeyle başını sallıyor.

Yönetim kurulu üyesi arkasını döndü ve ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. Timothy Helms kendimi bildim bileli başımın belasıdır. Kendini beğenmiş bir pislik, polis departmanı ile belediye meclisi arasındaki avukat irtibat görevlisi ve her zaman ailemiz hakkında bir pislik bulmak istiyor.

Şimdiye kadar hiçbir şey bulamadı ve şimdi bir şey bulmasıyla hiç ilgilenmiyorum.

"Accardi ailesi," diyor Helms, dönüp kollarını bizi kucaklayacakmış gibi ardına kadar açarak. "Belediye başkanı ve ben bu zevki neye borçluyuz?"

"Steve'le kardeşinin ders dışı faaliyetleri hakkında konuşmaya geldik." Yaklaşarak Helms'in yanından geçiyorum ve gözlerimi binbaşıya kilitliyorum.

Sözlerime karşılık olarak sertçe yutkunuyor, belli ki ne söyleyeceğini düşünmeye çalışıyor.

Helms onu kurtarır.

"Müvekkilime söylemek istediğin her şeyi benim önümde söyleyebilirsin." Kollarını kavuşturarak, sanki ondan bir adım geri çekilmemi bekliyormuş gibi karanlık bir bakışla beni sabitliyor.

Ben inanmıyorum. Derin bir nefes alarak ona yaklaşıyorum, belimdeki silahımın ağırlığı ve arkamdaki ailem bana tüm güvenimi veriyor.

Bu şerefsizle uğraşmak zorunda olduğumu tüm dünyaya ilan ediyorum. Kazandıklarını ya da bizden bir şeyler koparabileceklerini olabilirler ama bu işler böyle yürümüyor.

Avukat tuttu ve bu bana onun ne tür bir pisliğe bulaştığı hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

"Dinle, pislik." Dikkatini çekmek için parmağımı göğsüne vurmadan hemen önce duruyorum. Bana bakışından anladığım kadarıyla bunu yapabileceğim çok açık. "Onu koruyabileceğini düşünebilirsin ama sana bir şey söyleyeyim. Onun gibi pislikler her zaman en tepeye çıkar ve bir kenara atılır. Biz sadece bunun zamanında gerçekleşmesini sağlamak için buradayız."

Sessizlik. Ne Steve'in ne de avukatının cevap vermeyeceğinden emin olduğumda arkamı döndüm. Bu işe başka bir yönden yaklaşmamız gerektiğini anladığımda öfke üzerime çöküyor. Lorenzo ve Johnny de benimle birlikte yürüyor ve ana caddenin dışına çıkana kadar durmuyoruz.

Johnny'ye "Bu iki pislik hakkında her şeyi araştır," diyorum, o da başını sallıyor. "Bu işte birlikte oldukları çok açık ve bunu nasıl durduracağımızı bulmalıyız. Siz ikinizden bilmemiz gereken her şeyi öğrenmenizi istiyorum, böylece uyuşturucuyu kasabadan uzak tutabiliriz."

"Bizimki hariç," diyor Johnny sırtarak.

"Belli ki. Burada satış yapan ve mal taşıyan sadece biziz. Bir şey bulduğunuzda bana haber verin."

"Ne yapacaksın? Eve gidip taşaklarını falan mı kaşıyacaksın?" Lorenzo kahkahalarını bastırmaya çalışıyor, bunu biliyorum. Ona ne yapması gerektiğini söylememden hoşlanmıyor olabilir ama söylediklerimi göz ardı edecek kadar aptal değil.

"Smokinimi giymem gerekiyor," diyorum arkamı dönmeden. "Sonra da gecesinin nasıl geçtiğini görmek için gelinimi ziyaret etmek istiyorum."

N A T A L I A

T Elbise çok büyük. Kabarık. Kabarık, tıpkı bir çocuğun bir keki süsleyip üzerine sadece kendi damarlarını değil, en yakın arkadaşlarının damarlarını da tıkayacak kadar krema sürmesi gibi

Eğer hepsi paylaşırsa.

Vücudumdan beyaz kumaş ve tül den oluşan katlar halinde akıyor, üzerine dikilmiş minik kristallerle ışıltıyor ve beni bir dergi çekiminden çıkmış gibi gösterecek kadar gövde mi sıkıyor.

Sonuç olarak, gülünç görünüyorum ve bunun farkındayım. Bu hayatımın en mutlu anlarından biri olmalı. Yanımda kıkırdayarak bana ne kadar harika görüldüğümü söyleyen bir grup kız olmalı ve annem de burada olup benimle ne kadar gurur duyduğunu söylemeli.

Ama bunların hiçbir i yok ve sonunda babamın bana göz kulak olması için gönderdiği adamlardan birine bir göz attığımda midemdeki batma hissine engel olamıyorum.

Odanın bir kenarında duruyor, bir yandan telefonunu tuşluyor, bir yandan da kaşlarını çatıyor, sanki konuştuğu kişi onun son sinirine dokunuyormuş gibi. Bu kaş çatma olayına çok sık maruz kaldığım için şu anda dikkatinin benim üzerimde olmamasına şükrediyorum. Telefonunu cebine koyup dışarı çıkıyor ve her şeyi izleyebileceği iyi bir nokta buluyor.

"Ne düşünüyorsun?" Bethany, şu anda trenimi tutan taze yüzlü kız, yüzüme bakmak için yanımdan geçiyor. Yüzünde bir

Yerde sürüklenmesini engellemek için elinden geleni yapıyor ve ben de kendimi ona gülümsemeye zorluyorum.

"Bu... başka bir şey," diyorum sonunda. "Prenses Diana'nın treninin bundan daha uzun olduğundan tamamen emin misin? Bu aşırı değil mi?"

Duraklıyor ve bana bakmak için başını eğiyor. "Dane Accardi ile evleniyorsun, değil mi?"

Başımı sallıyorum, sıcak bir kızarıklık boynumdan yanaklarıma doğru süzülüyor.

"O zaman muhtemelen doğru olduğunu düşünüyorum. Bizimle elbise hakkında konuşmaya gelmedi ama aileden biri arayıp geleneksel bir elbise istediklerini söyledi."

"Kesinlikle öyle," diyorum, ellerimi kumaşın üzerinde gezdirirken. Ona söylemek istemediğim şey ise bunun iğrenç olduğu. Zavallı bir kadının 70'lerde giydiği bir şeye benziyor ve bir an için ona mavi göz farı olup olmadığını sormayı düşünüyorum ama dilimi ısııyorum.

Bana dünyanın en çirkin elbisesini giydirmesi bu kızın suçu değil. Ona kızgın değilim, bunu biliyorum. İçinde bulunduğum duruma ve şu anda bundan kurtulmamın bir yolu yokmuş gibi görünmesine kızgınım. Param olsaydı ya da babam beş dakikadan fazla gözünün önünden ayrılmama izin verseydi, o zaman kaçabilirdim.

Ama şimdi bile, başımı biraz yana çevirdiğimde, korumamın kaldırımında oturduğunu görebiliyorum. Telefonunu karıştırıyor ve bana pek dikkat etmiyor, ama biliyorum ki şu anda dükkândan çıksam kafasını kaldıracak ve bakışlarından kurtulamayacağım.

Boku yedim.

Titreyerek kendimi aynaya bakmaya zorluyorum. Kendi damadımı seçemeyeceğimi bilmeden önce bile bugünün hayalini kuruyor değildim. Bu, hayatımda acı çekmem gereken bir olay daha ve bunu ne kadar çabuk kabullenip hayatıma devam edersem, koridorda yürürken o kadar iyi durumda olacağım.

"Bundan hoşlanmıyorsun." Bethany benden bir adım geri çekiliyor ve kollarını göğsünde kavuşturarak bana bakıyor. İçimden bir ses beni hayal kırıklığına uğrattığını söylüyor ve ben ona yalan söyleyip sırf daha iyi hissetmesi için bunun harika olduğunu söylemek istiyorum ama ben daha konuşmadan biri benim yerime bunu yapıyor.

"Çok iğrenç. Tabii ki beğenmez." Ses güçlü ve emredici. Ses arkamdan, mağazanın smokinlerin tutulduğu diğer bölümünden geliyor ve beni onunki gibi görünmekten kurtaracak kadar cesur olanın kim olduğunu görmek için arkamı döndüğümde ürperiyorum.

Dane Accardi. Göz göze geliyoruz ve kollarımda hissettiğim ürperti tüm vücuduma yayılıyor ve sıcak kalmaya çalışmak için kollarımı göğsüme doluyorum. Ona söylemek istediğim bir şey olsa bile, söyleyebileceğimden emin değilim. Dilim kuru ve kalın hissediyor ve tek yapabildiğim ona bakmak.

"Ben... Özür dilerim?" Bethany kekeleyerek ona bakıyor. "Elbisenin nesi var?" Yanımda durmak için yürüyor ve parmaklarını gömleğinin içinde nasıl birbirine doladığını görüyorum.

Ben de , kızım.

"Çirkin olması ve onu yürüten bir pamuk yumağı gibi göstermesi dışında mı? Hiçbir şey. Ama düğünümüzde bunu giymeyecek, sana garanti ederim. Düzelt şunu."

Bana bir göz atıyor ama sanki orada durmamla ilgilenmiyormuş gibi bakışlarını benden kaçırıyor. Çılgılık atmak ve ona kendi elbisemi seçebileceğimi söylemek istiyorum, *çok şükür*, ama bunu en başta ben seçmedim ve bundan nefret ediyorum.

Ben de sessiz durup ona bakıyorum.

Düğünümüzde giyeceği smokini giyiyor ve yemin ederim daha önce hiç bu kadar muhteşem bir adam görmemiştim. Bir elini vücudunun önünde tutuşundan, gözlerini tekrar gelinliğime dikmesine kadar her şeyinden güç ve güven fışkırıyor.

Gözleri yüzümü aydınlattığında göğsümde bir kızarıklık hissediyorum ve bir anlığına kendimi onun bakışlarına kaptırıyorum. Bana öyle bir bakıyor ki

Benimle ne yapmak istediğinden ya da benden hoşlanıp hoşlanmadığından emin değil.

Titreyerek ellerimi tekrar elbisenin ön kısmına sürüyorum ve düzeltmek için elimden geleni yapıyorum. O kadar kabarık ki hemen kabarıp eski şeklini alıyor.

"Bizi yalnız bırakın." Bethany ile konuşuyor ama hala bana bakıyor ve Bethany dönüp tartışmadan odadan çıkınca ürperiyorum. Dane bana yaklaşıyor, hâlâ neye baktığından emin değilmiş gibi bedenimi tarıyor ama uzanıp ona dokunamayacağım kadar uzakta duruyor.

Benim istediğim gibi değil. Ne yani, ne kadar seksi olduğunu görünce parmaklarımın yanmasını mı istiyorum? Çenesinin güçlü çizgisini okşarsam kazara kendimi kesmek ister miyim? Peki ya kasları? Ne kadar güçlü olduğunu görmek için uzanıp parmaklarımı kaslarının üzerinde gezdirecek değilim, değil mi?

Evet, buna cevap veremem.

"Elbise hakkında ne düşünüyorsun?" Sesi hâlâ derin ve seksi ama orada beklemediğim bir şey var. Ne istediğimi merak ediyor ve bu beni şaşırtıyor çünkü daha önce hayatımda hiç söz sahibi olmamıştım.

Bir an için cevap vermedim. Beğenmediği çok açık ve bu yüzden bir yanımda sırf ona inat olsun diye saklamak istiyor. Beni satın aldı ve onunla evlenmek zorundayım, ama bu harika bir düğün olması gerektiği anlamına gelmiyor.

Yine de aynı zamanda ilgileniyor. Cevabımı sabırla beklediğini görebiliyorum. Accar di ailesi hakkında bildiklerime göre, sabırlı adamlar değildir.

"Nefret ediyorum," diye itiraf ediyorum sonunda, biraz omuz silkerek. "Sanki bir perde takıyormuşum gibi hissediyorum."

"Perde giymiş gibi görünüyorsun. Düğünümüzde bunu giymenin yok. Kim seçti bunu?"

Bu beni yine omuz silktirdi. "Bunun geleneksel bir düğün olacağının söylendiğini ve bu yüzden benim de öyle görünmem gerektiğini söyledi."

"Evet, kızarmış bir gelinin, perdeleri çaldıktan sonra içeri sızan birinin değil." Benden uzaklaşıp elbise rafına doğru ilerliyor ve bir tanesini çekip bana uzatıyor. "Bunu giy."

Ondan alırken parmaklarımız birbirine sürtünüyor ve şu anda ondan nefret etmem gerektiğini, istemediğim halde beni onunla evlendirecek olmasından nefret etmem gerektiğini bilsem de, dokunduğumuzda vücudumda parlayan ısı patlamasına engel olamıyorum.

"Tamam," diyorum.

"Ve sadece bu." Uzanarak çenemi kavlıyor ve bana daha iyi bakabilmek için başımı biraz yana yatırıyor. Birden kendimi bir et pazarında sergileniyormuşum gibi hissediyorum ve geri çekilmek istiyorum ama dokunuşu yakıcı ve hareket edemiyorum.

"Seni yatağa götürdüğümde hiçbir şeyin yoluma çıkmasını istemiyorum, anlıyor musun? Senin amını tatmak için çok uzun süre bekledim Natalia ve daha fazla bekletilmek istemiyorum."

Tam da bu adamda daha fazlası olabileceğini düşündüğüm anda, onun nasıl bir canavar olduğunu fark ettim. İğrenç biri. Korkunç biri. Bu birliktelikten istediği tek bir şey var ve bunu ona vermekten başka bir seçeneğim olmayacağını biliyorum.

Onu bacaklarımın arasında düşündüğümde karnıma ağrılar giriyor ama vücudumdaki tiksinti bundan ibaret değil. Onu istiyorum ama bunu ona itiraf etmemin hiçbir yolu yok.

Çekilmez biri olurdu.

"Sana söylediklerimi anlıyor musun yoksa talimatlarımı takip etmen için sana ilham verecek küçük bir gösteri mi istiyorsun?"

D A N E

S Islak Natalia, onu öldüreceğini bildiği tek şeymişim gibi bana bakıyor ama kendini uzaklaşmaya zorlayamıyor. Ben onun uyuşturucusuyum ve o bir daha istiyor. Parmaklarım cevap vermesini beklerken çenesinden ayrılmıyorum.

Ona dokunduğumda teninin ısınması hoşuma gidiyor ve ona böyle hissettirebilecek tek kişinin ben olduğumu bildiğinden emin olmak istiyorum.

"Anlıyorum," diyerek sonunda benden uzaklaştı.

Gitmesine izin için hayal kırıklığına uğradım ama henüz onunla işim bitmedi. Dün gece evinden ayrılırken onun yatakta kendine dokunduğunu düşünmek uyumamı zorlaştırmaya yetti. Düğünden önce onun evine gidip onu becermek için kendimi zorunda kaldım.

Ama ben sözümün eriyim ve düğün günümüze kadar ona bu şekilde dokunmayacağım. Yine de bu, onun kendine dokunuşunu duymaktan zevk alamayacağım anlamına gelmiyor.

"Dün gece yatağında beni düşündün mü?" diye sordum. Ona verdiğim elbiseyi bir kalkan gibi tutuyor, sanki ona yaklaşmamı engellemeye yetecekmiş gibi ikimizin arasında tutuyor. "Kendine dokunmanı istedim."

Hafif bir duraksamanın ardından nihayet başını sallıyor, ancak hareket o kadar küçük ki görmek neredeyse imkansız. Gözleri etrafta dolaşıyor

Sanki birilerinin bizi dinleyeceğini düşünüyor ama yalnızız. Ben onları geri çağırana kadar tüm çalışanların bizi yalnız bırakacağından hiç şüphem yok.

"Nasıl hissettirdi?" Aletim pantolonumun içinde kalınlaşıyor ve onun cevap vermesini beklerken biraz pozisyon değiştiriyorum.

"Güzel."

Kelimeyi söylemiyor, nefes alıp veriyor ve ben de ona bir adım daha yaklaşıyorum, böylece kelimenin içime işlediğini hissedebiliyorum. "Bana ne düşündüğünü söyle."

Bunu duymak istiyorum. Beni bacaklarının arasında hayal ettiğini ve orada benim olmamı dilediğini söylediğini duymak istiyorum. Ne zaman zevk alsa sadece beni düşünmesini istiyorum.

"Seni düşündüm."

Aynı şey, zar zor konuşuyor ama ben yine de onu duyabiliyorum, ona çok yakıным. Bedenim uzanıp onu kendime çekme arzusuyla titriyor. Pantolonumun içinde zonklayan sikimi hissetmesini ve her şeyin onun için olduğunu bilmesini istiyorum. Üzerimde nasıl bir etkisi olduğunu görmesini istiyorum.

"mı?"

Başını sallıyor ve ben de uzanıp bileğini tutuyorum ve nabzını hissedebilmek için elimde çeviriyorum. Kalbi çılgınca atıyor, dün gece olanları yeniden yaşarken göğüs kafesinde ileri geri çarpıyor ve ben ona sırtıyıyorum.

"Parmaklarını küçük dar amcığna soktun mu yoksa sadece klitorisinle mi oynadın?"

Bu onun nefesini kesiyor ve elini avuçlarımdan çekmeye çalışıyor, ama ben sadece parmaklarımı onun teninde sıkıyorum. Natalia'yla işim bitmedi, hem de hiç bitmedi ve onun bir yere gitmesine izin vermekle de ilgilenmiyorum. Bana ait olduğunu bilmesini istiyorum - bunu sadece anlamasını değil, hissetmesini de. Kabul etmesini.

"Dinle sevgilim," diyorum, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak, "sen bana aitsin, ama ben kaba değilim. Sana iyi bakacağım.

ve her gece benim için ılık atmanı sağlayacağım. Yatakta asla yalnız olmayacaksın, bir sonraki zevkin nereden geleceği konusunda asla endişelenmek zorunda kalmayacaksın."

Yüzü solgun. Daha önce çok kızarmıştı, aynı anda hem tahrik oluyor hem de korkuyordu, ama şimdi yüzünden kan çekildi ve bana gerçekten uzun süreceği gerçeğini düşündüğünü biliyorum.

Ve sahip olduğum şeylerin gitmesine asla izin vermem. Natalia benim ve ondan asla vazgeçmeyeceğim.

"Zalimsin," diye fısıldıyor ve ben sadece kıkırdayıp başımı sallıyorum.

"Hayır, sevgilim. Ben verimli değilim. Ben etkiliyim. İstedğim şeyleri elde etmek ve benim olduklarında onları korumak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Sen bana aitsin Natalia. Bunun nasıl olmasını istediğine sen karar verirsin. Şimdi benim uslu kızım olup her gece yatağında benimle eğlenecek misin yoksa benimle savaşacak mısın?"

Geriliyor ve bir anlığına da olsa benimle tartışacağı ve kavga edeceği için heyecanlanıyorum. Onu iyi hissettirebilecek tek şeyin benim sikim olduğunu anlayana kadar ılıklarını ve tekmelerini duymak istiyorum. bunu ona söyleyemeden, onun bana ait olduğunu ve onu adil bir şekilde satın aldığımı ona tekrar hatırlatmadan, mağazanın ön camlarındaki tüm camlar içeriye doğru patlıyor, sanki biri bir torba elmas düşürmüş gibi etrafımıza sıçırıyor ve yere düşüyor.

Natalia ılık atıyor, içinden çıkan ses arkamızda patlayan camdan bile daha yüksek. Bir silahın patlama sesini duyuyorum ve kendimi öne atıp onu yakalıyorum ve tekrar yere fırlatıyorum. Sertçe yere düşüyoruz, giydiği saçma elbisenin kabarık katmanları onu ciddi şekilde yaralanmaktan koruyan tek şey.

"Yerde kal." Dudaklarım tam kulağının dibinde ve sözlerim üzerine dökülürken ürperdiğini hissediyorum. Bir an için ona söylediğim şeyi yapıp yapmayacağından emin olamıyorum ama üzerinden yuvarlanıp smokinimin arkasından silahımı çektiğimde yerde kalıyor.

Kıyafetimin üzerime tam oturduğundan ve değişim sırasında belli olmayacağından emin olmalıydım, aksi takdirde kıyafeti giymek için üzerimde bulundurmazdım. Silahı çekip çıkardım, etrafımda döndüm ve pencerelere doğrulttum, bize ateş eden her kimse diye etrafı taradım.

Ben, biz değil. Dürüst olalım, hiç kimse Natalia'yı öldürmek istediği için düğün mağazasına ateş açmış olamaz. O hiç kimse, sadece uzun zaman önce evlenmek için çok gençken satın aldığım ve şimdi nihayet karım olması için koridorda yürüyeceğim bir kız.

Şehirde onun hayatta olup olmamasını tek bir kişi bile yok.

Diğer yandan ben.

Dışarıda herhangi bir hareket yok ama pencerelerin dışındaki bankta yığılmış bir adam görüyorum. Boğazımın derinliklerinde hırlayarak ayağa kalkıyorum ve yan taraftaki yürüyüş yoluna fırlayıp her iki yöne bakarak koşuyorum.

Hiç kimse. Sanki birdenbire hayalet bir kasabada yaşamaya başladık. Sokakta olan ve bir şey görmüş olabilecek herkes ortadan kayboldu ve bize ateş eden kişi her kimse, o da gitti.

Silahımı kılıfına sokuyorum ve yavaşça banktaki adama doğru yürüyorum. Telefonu ayaklarının dibinde duruyor, gözleri faltaşı gibi açık ama alnının ortasındaki kırmızı daire bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Cebimden telefonumu çıkarıp aceleyle dükkâna geri dönüyorum ve doğruca Natalia'ya gidiyorum. Hâlâ yerde yatıyor, kolları başının üzerinde, tüm vücudu bir bebek gibi kıvrılmış. Tül ve beyaz kumaş yığınları onu atılmış bir giysi yığını gibi gösteriyor ama eğilip onu kollarımın arasına alıyorum ve kardeşimin telefonu açmasını beklerken göğsüme doğru çekiyorum.

Lorenzo selamlayarak, "Lütfen bana az önce Ana Cadde'de olanlarla bir ilginiz olmadığını söyleyin," diyor.

"Ben iyiyim, göt herif, sorduğun için sağ ol." Kardeş penceresinden geri çekilerek, arabamı park ettiğim yere doğru aceleyle ilerliyorum. Na-

Talia'nın treni hala pencere camında duran kırık camlara takılıyor ve onu çekip kurtarıırken küfrediyorum.

"Vuruldu mu?" Sesinde ani bir endişe var ve ne yapmamız gerektiğine dair bir plan oluşturmaya başladığını biliyorum.

"Ben iyiyim. Natalia da öyle, ama sanırım şokta olabilir. Onu göz kulak olabileceğim bir yere götürüyorum Lorenzo. Bunun iyi bir fikir olduğunu kimin düşündüğünü bul ki onları dışarı çıkarabilelim." Telefonu kapattıktan sonra, telefonu cebime koyup anahtarlarımı çıkarabilmek için kızın ağırlığını göğsümün üzerine kaydırıyorum.

Şükürler olsun ki tüm eşyalarımın elbiseye sığacağından emin olmak istedim yoksa şu anda fena halde mahvolmuştum. Arabanın kapısı çaldı ve kapıyı açabilmek için Natalia'yı ayağa kaldırdım.

"Bin Natalia," diyorum ama kımıldamıyor. Omzumun üzerinden bakıyor, gözleri kocaman, muhteşem yüzünde korku dolu bir ifade var. "Natalia, beni dinle. Gitmemiz gerekiyor. Şimdi."

Hâlâ kımıldamıyor ve onu tutup zorla arabaya bindiriyorum. Üzerinde bu canavar varken onu arabaya bağlamak imkânsız olacaktı ve tüm kumaşı sıdırmak için elbisenin kuyruğunu sökmek zorunda kaldım. Arabaya bindiğinde kapıyı çarpıp acele ediyorum ve ancak yola çıktığımızda kemerini bağlıyorum.

"Hey, iyi misin?" Ona bakarken çenesinin yapısını, gözlerinin hâlâ ne kadar geniş olduğunu ve burnundan küçük hava parçaları çektiğini fark ediyorum. "Natalia. Derin ve yavaş nefes almalısın. Sakinleş."

Bana dönüyor ve bir kadına sakın olmasını söylemenin asla işe yaramayacağı konusunda bana çıkışmasını bekliyorum ama bunun yerine bana küçük bir baş selamı veriyor. Hâlâ konuşmuyor ve ben de gaza basıp ikimizi mümkün olduğunca çabuk Ana Cadde'den uzaklaştırmak istiyorum.

Arabayı park edip onu ve devasa elbisesini arabadan çıkarmaya çalışırken nihayet konuştu. "Onu öldürdüler," diye fısıldadı, bana doğru sertçe eğilerek.

Onu tutuyorum, kollarımla sarıyorum ve yere düşmesini engelliyorum.

Demek bu yüzden gözleri bu kadar .

"Evet, sevgilim, yaptılar," diyorum sonunda. "Ama seni öldürmediler ve ben de sana kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Yürüyebilir misin?"

Cevap vermiyor, ben de onu tekrar kucağıma alıyorum, kaymaması için elbisesinin üzerinden sıkıca kavriyorum, sonra onu güvenli bir yere götürmek için özel asansörüme taşıyorum.

N A T A L I A

I Dane beni bir kanepeye yatırıp odadan çıkana kadar nerede olduğuma pek dikkat etmiyorum. Etrafta dolandığını duyabiliyorum ve görüş alanımın dışında Lavabonun çalışma sesi ve ardından ocağı açtığında çıkan tıkırtı.

Bana çay yaptığının farkına varıyorum ve rahatladığımı hissediyorum, ama sadece bir anlığına. Evimde olmadığımı fark etmem bu kadar uzun sürdü ve parmaklarımı oturduğum deri koltuğa gömüp etrafıma bakarak yönümü bulmaya çalışıyorum.

Onun evinde olmalıyım. Büyüdüğüm yere hiç benzemiyor ve her şeyi kavramaya çalışırken gözlerimin odada gezinmesine izin veriyorum.

Üzerinde oturduğum deri koltuk rahat ve yıpranmış, stratejik olarak tam bir pencere duvarının önüne yerleştirilmiş, ışığın okumak için mükemmel olacağı bir yer. Oturup kitap okumayı seviyorum ve aslında odanın bir yan duvarını kaplayan kocaman bir kitaplık gördüğümde heyecanlanıyorum ama sonra kendime tatilde olmadığımı hatırlatıyorum.

Burası Dane'in evi ve benim de yaşayacağım yer olacak. Gözlerim yaşıyor ve kendimi yavaşça nefes almaya zorluyorum. Odayı bir şömine, tekerlekli sandalyesi olan kocaman bir masa ve birkaç parça mobilya daha dolduruyor. Başımın avize odaya muhteşem gölgeler düşürüyor.

Başımı biraz eğdiğimde Dane'in geçtiği kapıyı görebiliyorum. Mutfakta, ama başka bir kapı daha var-

Odanın yan tarafındaki bir koridora giriyorum. Bu koridor yatak odalarına açılıyor olmalı ve orada neler olduğunu düşündükçe karnımın alt kısmındaki tüm kasların sertçe sıkıştığını hissediyorum.

Elimde olmadan bana kendime dokunduğumu söylediğini hatırlıyorum. Onun da kendine dokunup dokunmadığı sorusu aklımdan geçiyor ama şu anda o konuya girmeme izin veremiyorum.

Spirale yakın olduğumu hissediyorum ve derin bir nefes alıyorum, tutuyorum, ona kadar sayıyorum, sonra nefes veriyorum.

Biri bizi öldürmeye çalıştı. Bana göz kulak olması gereken adamı öldürdüler ve öne doğru eğilip başımı dizlerimin arasına koydum. Ancak o zaman dünyanın en çirkin gelinliğini giydiğimi hatırlıyorum ve üzerimden çıkarmak için ani bir dürtü hissediyorum.

Vücudumu çok sıkıyor. Kendimi bir kafeste ya da deli gömleğindeymişim gibi hissediyorum ve bundan kurtulmam gerekiyor. Ayakta durarak fermuarı yakalamak için kollarımı vücudumun arkasına doğru bükmeye çalışıyorum ama bir türlü yakalayamıyorum. Tam çekecekken parmaklarımın arasından kayıp duruyor ve yemin ederim alnımdan terler boşanıyor.

Bir daire çizerek dönerken, kumaşın vücudumu daha sıkı sardığını hissediyorum ve daha hızlı nefes alıyorum, odadaki hava aniden ince gelse de ciğerlerime hava girmesi için elimden geleni yapıyorum.

Başım dönüyor ve nasıl ses çıkarabileceğimi bilmesem de küçük bir dehşet çığlığının boğazımdan kaçtığını hissediyorum.

Bir an sonra, etrafımda güçlü kollar var. Yere yığılacakmışım gibi hissediyorum ama Dane yere düşmeme izin vermek yerine, ki bacaklarım bunu yapmam için çığlık atıyor, beni nazikçe çekiyor ve kucağına oturmam için bana aç vererek oturuyor.

Elleri hızla çalışıyor ve elbisemin arkasındaki fermuarı açtığında aniden yeniden nefes alabileceğimi hissediyorum. Kocaman bir yudum hava emiyorum, ellerimi kalçasına dayayarak kendimi yukarı itiyorum, böylece ona yaslanmak yerine oturmuş oluyorum.

"İyisin Natalia," diye fısıldıyor, parmakları omurgamda hafifçe dans ediyor. Fermuarı çekip bir kez daha çekiştiriyor ve bana daha fazla hareket ve nefes alma özgürlüğü veriyor.

Beni soyduğunun ve şu anda bundan utanmam gerektiğinin farkındayım ama umurumda değil gibi görünüyor. Sonunda nefes alabilmek, bu özgürlüğe sahip olmak harika hissettiriyor ve vücudumu görmesi umurumda değil.

"Nefes almaya devam et sevgilim, yaşıyorsun." Parmakları omurgamda dans ediyor ve sırtımı ovuyor, güçlü elleri sıkı kaslarımda çalışıyor. "Hayattasın ve güvendesin, tamam mı? Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Ona cevap verirdim ama ne söyleyeceğimi bilmiyorum ve kusmadan konuşabileceğimden de emin değilim. Başım az önce olanların dehşetiyle zonkluyor, bu yüzden pişman olacağım bir şey söylememek için dudaklarımı sıkıca bastırıyorum. Sırtıma masaj yapmaya devam ediyor, iki elini de kullanabilmek için beni kucağında çeviriyor.

Bu kez, başımı bacaklarımin arasına indirdiğimde, bunu hasta olacağımı düşündüğüm için yapmıyorum. Bana dokunması, vücudumda hissettiğim stresi atması, benimle ilgilenmesi çok iyi hissettiriyor.

Nihayet konuşabilmem için bir saat geçmesi gerekiyormuş gibi geliyor ama başımı kaldırdığımda yanında getirdiği bardağın hâlâ dumanı tüttüğünü görüyorum. Sadece birkaç dakika oldu, ama vücudumdaki elleri bana birazdan olacaklarla başa çıkabileceğimi hissettiriyor.

"Neden?" Sonunda ona bakabilmek için pozisyonumu değiştirmeyi başarıyorum. Bunun talihsiz bir yan etkisi de sırtımı ovmayı bırakması oldu ama şu anda bunu umursayamam. Neler olduğunu anlamaya çalışabilmem için ona bakabilmem gerekiyor. "Bu neden oldu?"

"Bir fikrim var," diyor, elleri hâlâ sırtımı ovuyor. Çok ağır ve kendimi onun dokunuşunda tekrar erirken hissedebiliyorum ama gerçeği bilmek istiyorum.

"Seni mi yoksa beni mi öldürmeye çalışıyorlardı?"

Elleri hiç durmuyor. Sorduğum soru karşısında şaşırmış gibi duraksadığını bile hissetmedim. "Ben. Sen sıradan bir-

ty. Tabii ki baban söylediğinden daha fazla bir şeyle ilgilenmiyorsa, bu durumda bire iki olabilir."

Başım ağrıyor ve çaya uzanmak için kucağında kayıyorum. Fincan ellerimde cennet gibi, sanki gerçek ve öğütücü bir şeymiş gibi hissediyorum ve bir yudum almadan önce iki elimle kavıyorum.

Papatya. Hayatımda bir kez olsun Dane gibi birinin evinde papatya çayı ve bununla ne yapacağını bileceğini düşünmemiştim, ancak çiçekli çayın tadı o kadar güzel ki nereden aldığı umurumda değil.

Çayımı yudumlarken düşünüyorum. Babamın beni böyle tehlikeye atacak bir karışmış olması mümkün mü? Mantıklı gelmiyor ve başımı sallıyorum. "O beni tehlikeye atacak hiçbir şey yapmaz."

"Benimle evlenmeni ayarlamak dışında mı?" Dane'in sesi alçak ve tehlikeli ve vücudumda istemsiz bir ürpertiye neden oluyor.

"Evlilik bu kadar tehlikeli mi?" Soruyu sorduğumu duyuyorum ama konuşmayı nasıl başardığımdan pek emin değilim. Çaydan gelen sıcaklık, onun bedeninden hissettiğim sıcaklıktan sonra ikinci sırada geliyor. Bu aptal elbisenin katları arasında onu hissedebilmem imkânsız gibi görünüyor ama sanki alarmdayım.

Vücudundaki her sert çizginin farkındayım. Kupamı benden alıp sehpaye koymak için öne doğru eğildiğinde altımda kıvrıldığını hissediyorum. Altımda hissettiğim sert çubuğun sadece kas olmadığını biliyorum ve bunun ne anlama geldiğini düşündüğümde kızarıyorum.

Ama düzgün düşünmek imkânsız gibi görünüyor. Tüm düşüncelerim kafamda dolaşıyor, birbirine karışıyor, o kadar kafa karıştırıcı ve yorucu ki ne yaptığımı anlayamadan kendimi başımı onun omzuna yaslamış buluyorum.

"Dinlenmeye ihtiyacın var," diyor ayağa beni kucağına alarak. "Biraz kestirmek tam da doktorun emrettiği şey."

"Yorgun değilim," diyorum ama konuşurken bile bitkinliği kadar hissediyorum. Ateş edildiğinde adrenalin vücuduma yayılmıştı.

kovulduğumda ve Dane beni güvende tutmak için yere bastırduğında ve şimdi bu bedenimden akıp gittiğinde, günlerce uyuyabilirmişim gibi hissediyorum.

Natalia Van Winkle, göreve hazırım.

D A N E

Natalia daha ben onu yatak odasına götürmeden neredeyse uyumuştı. Onu yatağa yatırıp üzerindeki elbiseyi dikkatlice çekip çıkarırken ağzı hafifçe aralandı.

En güzel hediyein üzerindeki ambalaj kağıdı gibi. Bitirdiğimde, buruşuk bir yığın halinde yerde yatıyordu ama gözlerimi önümdeki kadından alamıyordum.

Sutyen giymemişti ve beyaz dantel iç çamaşırı o kadar tatlı ve masum görünüyordu ki, parmağımı sadece lastiğin üst kısmında gezdirmeme izin verdim. Tenine dokunduğumda o kadar sıcaktı ki geri çekildim ve uyurken de sıcak kalmasını sağlamak için üzerine birkaç battaniye örttüm.

Şimdi tekrar oturma odasındayım, penceremin önünde volta atıyor, takviye kuvvetlerin gelmesini bekliyorum. Lorenzo ellerinde bilgi olduğunu ve yolda olduklarını mesajla bildirmişti ve onları içeri almam için zile bastıklarında kapıyı açıp asansörle yukarı çıkmalarını bekliyorum.

"Neyiniz var?" Kapılar açılır açılmaz talep ediyorum. Lorenzo Johnny'ye bir kez bakıyor ve Lorenzo benimle konuşmak için dönmeden önce ikisi yanımdan geçip daireme giriyorlar.

Ön kapıyı kapatıyorum ve başka kimsenin içeri giremeyeceğinden emin olmak için parmağımı tuş takımına bastırıyorum. "Siz ikinizde bir şey var," diyorum. "Günün ortasında, düğünüm için smokin denerken bana vur emri vermenin iyi bir fikir olduğunu kimin düşündüğünü bilmem gerekiyor."

Kızgınlım ama sadece biri beni öldürmeye çalıştığı için değil. Aynı kişi Natalia'yı da tehlikeye attı ve bana ait olduğunu kabul etmek istemese de ediyor. Bu da onu güvende tutmak için gereken her şeyi yapacağım anlamına geliyor, bu etrafımızdaki herkesi öldürmek anlamına gelse bile.

"Harika binbaşımızla ilgili olmalı," diyor Lorenzo. Cevap vermemi bekliyor ve ben cevap vermeyince başını mutfığa doğru sallıyor. "Viski."

Gözlerimi devirerek yolu gösteriyorum ve ikimize de birer içki dolduruyorum. Tezgâhtaki bar taburelerine yerleşiyoruz ve konuşmalarını bekliyorum. Tüm bilgilere sahip olmamaktan nefret ediyorum. Bu alışık olduğum bir şey değil ama Natalia'yı tek başına bırakıp ayak işlerini kendim yapmamın hiçbir yolu yoktu.

Hayır, ona bakacak birine ihtiyacı vardı. Artık burada olduğuna göre, iyi olacağından eminim. Onu güvende tutacağım. Ona zarar vermeyi aklından geçiren herkesi öldüreceğim.

"Steve'i ziyaret ettikten sonra aniden birinin beni öldürmeye çalışması görmezden gelinemeyecek kadar büyük bir tesadüf." Viskim dilimde iyi hissettiriyor ve devam etmeden önce bir yudum daha alıyorum. "Ama siz ikiniz buna dair herhangi bir kanıt bulabildiniz mi yoksa orada sadece birbirinizin aletlerini mi tutuyordunuz?"

"Bir süredir kimse sikine dokunmadığı için kendini biraz dışlanmış mı hissediyorsun?" Johnny sırtarak kaşlarını kaldırıyor.

"Saçını kes, kuzen, lanet bir kukla gibi görünüyorsun," diye karşılık veriyorum. Elini saçlarında gezdiriyor ve bana ters ters bakıyor.

"Dinle," diyor Lorenzo, daha konuya girmeden ikimizi de durdurarak. "Şu anda tansiyonun biraz yüksek olduğunu biliyorum ama seni öldürmeye çalışan buradaki kimse değildi Dane. Henüz elimizde kanıt ama belediye başkanının bu işle bir ilgisi olup olmadığını öğrenmek için birkaç adam görevlendirdim."

"Yaptıysa bile burnunu temiz tutacaktır," diyorum ve bardağımı bir gümbürtüyle tezgâha bırakıyorum. "Siz ikiniz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki, insanların onu cinayetle ilişkilendirmesini sağlayacak herhangi bir iz bırakması mümkün değil."

Bunun gibi bir şey. Başarısız bir vuruş mu? Başarılı bir vuruştan daha kötü olan tek şey bu."

"Doğru, ama uyuşturucu bağımlısı pislik kardeşine bağlı ve kasabaya uyuşturucu sokmakla suç ortağı olduğunu bu şekilde biliyoruz." Lorenzo konuşurken hepimize birer viski daha dolduruyor. "Bu konuda izlerini örtmek için yeterince iyi bir iş çıkaramadı."

Kardeşim haklı. "Ama bahse girerim ki bu yüzden gidip kendine bir avukat tuttu. Timothy Helms pisliğin teki, bunda hepimiz hemfikiriz ama işinde iyi."

"Müşterilerinin şaşırtıcı bir yüzdesini hapisten uzak tutmayı başarıyor." Johnny telefonunu çıkarmış ve ekranda bir şeye bakıyor. "Görünüşe göre son birkaç yılda yaptığı tüm ücretsiz işler için de bir dizi ödül kazanmış. Burada yaşayan bazı insanlara sorarsanız, o sıradan bir kasaba kahramanı."

"O bir pislik ve şimdi çok önemli bir müşterinin gücüne sahip, eminim ki bu onu biraz daha dokunulmaz hissettirmeye yarayacak. Geçmişinde kirli işler olduğunu biliyorum. Dolabında bir yerlerde bir iskelet var ve bunun ne olduğunu bulmamız gerekiyor. Bunu bulduğumuzda, bu vurulma olayını koruduğu pislikle ilişkilendirebileceğiz." Haklı olduğumu biliyorum. Bunu gerçekten iliklerime kadar hissediyorum.

"Ve sen de belediye başkanı olduğunu mu düşünüyorsun?" Johnny bir an için bana bakıyor, sonra tekrar telefonuna bakıp cevap bekliyor.

"Belediye başkanının bu işin içinde olduğuna dair iyi bir paraya bahse girerim. Sadece ikisini birbirine nasıl bağlayabileceğimizi bulmamız gerekiyor. İşe koyul, Johnny."

"Evet." Johnny ayağa kalkar ve telefonunu cebine koyar.

"Ve saçını kestir. Kardeşim haklı, çok gülünç görünüyorsun." Lorenzo başını salona açılan kapıya doğru salladı. "Bir şey bulur bulmaz bize haber ver."

Telefonumu kullanarak Johnny'yi dışarı çıkarıyorum ve kardeşime bakmadan önce ön kapıyı tekrar kilitliyorum. Yüzünde hafif bir kaş çatma ifadesi vardı.

Kaşları çatılmış ve ne düşüneceğinden emin değilmiş gibi bana bakıyor.

"Ne?" Bunu yapmasından nefret ediyorum. Benden sadece bir yaş büyük ve bu onu her zaman bir şekilde üstün kılıyormuş gibi davranmayı seviyor. "Çıkar ağzındaki baklayı."

"Kız nerede? Vuruldu mu?"

Ondan beklediğim bu değildi ve başımı salladım. "Yatağında uyuyor. Kimsenin şoka girmeden bunu atlatabileceğini sanmıyorum ve biraz mücadele ediyor, bu yüzden onu yatağa yatırdım, ama bunun dışında iyi. Yaralanmadı."

"Güzel." Nefes veriyor ve bana bakıyor. "Onunla ne yapacaksın?"

Alay ediyorum çünkü onunla ne yapmam gerektiği benim için çok açık. "Onu gözümün önünden ayırmamın hiçbir yolu yok, sana bunu söyleyebilirim. O bana ait ve güvende olduğundan emin olmak için düğüne kadar onu burada tutacağım. Birincil hedefin o olmadığını düşünmemiz, gelecekte onu hedef almayacakları anlamına gelmiyor ve bunun olmasına izin veremem."

Başını sallıyor. "Güzel. Burada ekstra korumaya ihtiyacınız var mı?"

Bunu bir an için düşünmeliyim. Burayı satın aldığımda, içinde her zaman güvende olacağımdan emin olmak için tadilat yaptırdım. Bu sadece en üst iki katı satın alıp tek bir birim haline getirmek anlamına gelmiyordu, aynı zamanda güvenliği yüksek seviyeye ayarladığımda sıkıca kapalı kalmasını sağlamak için içinden çelik çubuklar geçen bir güvenlik kapısı da taktırdım.

Şehrin en iyi manzarasına sahibim, ancak tüm pencereler normalden daha kalın ve herhangi bir kırılmayı önlemek için tasarlanmış. Kimse daireme dışarıdan giremez. Daha da önemlisi, belki de hiç kimse dışarı çıkamayacak. Natalia'yı kaçmadan burada tutabileceğimden hiç şüphem yok.

Ama kişisel güvenliğe ihtiyacı var mı? Evin her tarafına yerleştirdiğim kameralar sayesinde onu sürekli gözetim altında tutabileceğim. "Binanın altındaki güvenlik iyi bir fikir," diye bitiriyorum-

Diyorum ki. "Kimse benim daireme giremeyecek ama burada yaşıyan başka hiç kimsenin de tehlikede olmasını istemiyorum."

Lorenzo çoktan telefonunu çıkarmış ve bir mesaj yazmaya başlamıştı. "Bitti say. Başka neye ihtiyacınız olduğunu bana bildirin."

"Oraya gitmem ve bana ateş edeni öldürmem gerekiyor" diyorum. "Zamanı geldiğinde beni bunun dışında bırakma."

Bu onun bana bakmasına neden oluyor. Aramızda bir yaş olmasına rağmen, her şeyden çok ikiz gibi görünüyoruz. "İnan bana," diyor sırtarak, "istersen tetiği çekebilirsin. Bunu senden alacağımı mı sanıyorsun? Böyle bir şey yapmaya kalksam muhtemelen benim peşime düşersin."

Dirseğimi tezgâha dayıyorum ve rahatlamak için elimden geleni yapıyorum. Başlarda biraz zorlansak da işlerin ailemiz için yolunda gitme gibi bir alışkanlığı var. Natalia'yı güvende tutacağım ve onu kendime alacağım. Beni öldürmeye çalışan pislikler sıkıcı bir zamanda yaşıyorlar ve başka kimsenin bize de saldıracakları gibi aptalca bir fikre kapılmadığından emin olacağız.

"Tamam," diyorum sonunda başımı sallayarak. "Ne bulursan bana haber ver. Kontrol etmem gereken müstakbel gelinim var." Diğer odada uyuyan Natalia'yı düşünmek bile beni zorluyor. Uyurken neye benzediğini, ağzının hafifçe açık kalıp kalmadığını, onu örtmek için kullandığım battaniyeleri atıp atmadığını bilmek istiyorum.

Onu uzun zaman önce eşim olması için satın almıştım ama sonunda onu şu anki kadar çok isteyeceğimi hiç düşünmemiştim. En çılgın rüyalarımda bile ona gitmek için bu çekimi hissedeceğimi düşünmemiştim.

NATALIA

T Yabancı bir yatakta uyanmaktan daha kötü çok az şey vardır. Ağzım pamukla doluymuş gibi hissediyorum ve aniden o zamanki halimi hatırlıyorum.

küçükken babamın arkadaşının evine gitmiştik. Babaları bir ödül avcısıydı ve aile odası dünyanın dört bir yanından gelen ölü hayvan kafalarıyla doluydu.

Bir zürafa, bir Cape buffalo, hatta bir sırtlan ve bir aslan odanın etrafında poz vermiş, gözleri uzaklara bakan sahte gözlerle değiştirilmişti. Dilleri de sahteydi, ki sert ve kuruydu ve dürttüğünüzde ağızlarında takırdıyordu.

Şu anda öyle hissediyorum, sanki biri dürtecek olsa dilim ağzımın içinde kolayca takırdayabilirmiş gibi. Tepeden tırnağa ağrım var ama bundan da öte, bir şeyler içmezsem ölecekmişim gibi hissediyorum.

Kafamın arkasında bana evde olmadığımı söyleyen küçük bir ses olsa da, yine de kolumu yorganın dışına atıyorum ve yatağımın yanında tuttuğum su bardağına uzanıyorum. Bardak orada değil ve nihayet oturmadan önce yatağımın başucundaki sehpayı elimle yokluyorum.

Kafamın zaten bildiği şeyi gözlerim de doğrulayınca midem bulanıyor. Burası benim odam değil. Burası benim evim bile değil, tabii babamın evin bana hiç gizli bir kanadı yoksa. Oda çok büyük, geniş pencereleri var.

bir duvar ve onları görünce nerede olduğumu hemen anlıyorum.

Dane Accardi.

Onun evinde olmak zorundayım, onun evi şimdiye kadar bulunduğum ve şehre bakan böyle büyük pencereleri olan tek yer. Mantıklı olan tek şey bu - beni buraya getirmiş olması ve elimi şakaklarıma masaj yapmak için uzatıyorum, daha önce olanlara odaklanmaya çalışmak için elimden geleni yapıyorum.

Zor oluyor ve başım ağrıyor ama derin bir nefes alıyorum ve burnumdan yavaşça nefes veriyorum. Bu, annem öldükten sonra terapistimin bana öğrettiği küçük bir numara. Bir şeyle başa çıkamayacağınızı düşünüyorsanız ve net düşünebilmek için sakinleşmeniz gerekiyorsa, kendinizi burnunuzdan yavaşça nefes almaya zorlamayı deneyin.

Kulağa basit geliyor ama çok zor. *Bir nefes. İki.* Vücudumun gevşemeye başladığını hissetmem ve kaçma dürtümle savaşılabilmem için altıya kadar nefes almam gerekiyor.

Şu anda güvendeyim. Elbette, Dane'in yatağındayım ve onun bana göz kulak olmadan beni dairesinde bırakacağından , ama odada benimle birlikte kimse yok. Kapıya hızlıca baktığımda kapalı olduğunu görüyorum ama kilitlenmesi için çevrilmiş gibi görünmüyor.

Yani ben sadece... buradayım, ama belki esir değilim. Harika. Bununla çalışabilirim.

Bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallayıp çıplak ayaklarımı daha önce denediğim gelinliğin üzerine koyduğumda, sadece gelinliğin içinde olmadığımı, aynı zamanda denemek için sütyenimi de çıkardığımı fark ediyorum. Panik içinde battaniyeyi kaptım ve üzerimi örtmek için göğsüme kadar çektim.

Birisi uyuyabilmem için elbisemi üzerimden çıkardı. Kendimi düşünmeye zorladığımda, içinde nefes alamayacak paniklediğimi hayal meyal hatırlıyorum, ama bu şu anlama geliyor...

Dane beni çıplak gördü. Ya da neredeyse tamamen çıplak. Düşündüğümde tenimi utançtan yakacak kadar çıplaklığa yakındım.

Gözleri vücudumda geziniyordu.

Gördükleri hoşuna gitti mi?

"Ne oluyor lan Natalia?" Kendi kendime fısıldıyorum. "Adam bir katil, seni gençken evlenmek için satın , neredeyse seninle aynı ortamda bulunarak seni öldürtecekti ve sen hâlâ seni çekici bulup bulmadığını mı öğrenmek istiyorsun?"

Kendi kendime konuşurken sesimin gittikçe yükseldiğini fark etmiyorum bile, ta ki yatak odasının kapısı açılana ve Dane orada durana kadar, koridordan gelen ışıkla arkadan aydınlatılmış, devasa formu alanı doldurana kadar.

Eğer mümkünse ağzım daha da kuruyor ve kendimi yutkunmaya zorluyorum. Olmadı. Bunun yerine, biraz boğuluyorum ve yavaş nefesimi yeniden verirken bir gözümü ondan ayırmamaya çalışmak zorunda kalıyorum.

"Evet," diyor, sesi alçak bir gümbürtüyle odayı dolduruyor, vücudumun etrafında bir piton gibi dolaşüyor ve sonra mideme yerleşiyor. "Gerçeği bilmek istiyorsan, seni çekici buldum Natalia." Yavaşça odaya , sanki kaçmamdan korkuyormuş gibi gözleri bana kilitlenmiş.

Vücudumun istemsizce sertleştiğini hissediyorum ve kendimi ayağa kalkmaya zorluyorum. Lanet elbise hala ayaklarımın altında ve kazara takılıp düşmemek için onu tekmeleyerek yolumdan çekiyorum.

Yatak odasında bu adamın önünde yüzüstü yatarsam bu gerçekten çok tatlı olurdu.

Benden bir kol boyu uzakta duruyor ve ona bakmak için gözlerimi yukarı kaldırıyorum. Gerçekten ona bakıyorum. Çenesini tutuş şekli onu sıkılaştırıyor, keskin ve tehlikeli. Vücudunun geri kalanını görebilmek için dolgun dudaklarından ve güçlü burnundan başka bir yere bakmak için kendimi zorlamam gerekiyor.

"Hâlâ smokin giyiyorsun," diyorum, her ne kadar belli olsa da, sırtıyor, midemi bala çeviren yavaş bir hareket.

"Buraya döndüğümüzden beri biraz meşguldüm." Şimdi soyunuyor, ceketini çıkarıyor ve az önce uyuduğum yatağın üzerine atıyor.

Kıyafetlerini çıkaran bir adama hiç bu kadar yakın olmamıştım ve durmasını istemediğim gerçeğine engel olamıyorum. Parmaklarım uzanıp tişörtünü ve hatta belki pantolonunu çıkarmasına yardım etmek için kaşınıyor, böylece aşağıda neler olduğunu görebiliyorum, ama aptalca bir şey yapmamak için ellerimi yumruk haline getiriyorum.

Ayrıca, tek yapmam gereken pantolonundaki devasa şişkinliğe bakmak ve kesinlikle toparlandığını anlamak. Onun *eşyalarını topladığını* aklıma silahlar geliyor ve ürpererek yatağın kenarına oturuyorum.

"Biri seni öldürmeye çalıştı," diyorum, sesim robotik. "Orada ne oldu?"

"Tam üstüne bastın." Elini yüzünde gezdiriyor ve sanki açmış ve ben de menüdeymişim gibi bana bakıyor. "Ama tam olarak kim olduğunu bulmak için üzerinde çalışan adamlarımız var ve sonra bu boku bir daha asla denemeyeceklerinden emin olacağız."

"Yani onları öldüreceğini mi söylüyorsun?" diyorum, korkuyu sesimden uzak tutmak için elimden geleni yapıyorum. Birini öldürme fikri konusunda gayet sakin görünüyor ve ben de sakin olmak istiyorum. Garip ama bunun gerçekten ne anlama geldiğinden korktuğumu bilmesini istemiyorum.

Hızlı bir hareketle başını sallıyor. "Elbette. Beni öldürmeye çalıştılar ve başaramadılar, bu da muhtemelen tekrar deneyecekleri anlamına geliyor. Ve sen de öldürülebilirdin. Bu basitçe uçmayacak."

"Yani kendine bunu beni koruduğunu hissetmek için yaptığını mı söylüyorsun?" Anlıyorum. Erkekler çok güçlü ve cesur olduklarını ve bir kadınla onun kesin ölümü arasında duran tek şeyin kendileri olduğunu hissetmeye bayılırlar. Böyle bir şeyi kaç kez duydum?

Bunu aştım ve kollarımı göğsümde kavuşturarak battaniyemin aşağı kaymadığından emin oluyorum.

"Tabii ki seni koruyorum." Sesinde hiç eğlence belirtisi yoktu ve ben düşünün kalıntılarından ona baktım

yüzüne bakmak için elbisesini yere bıraktı. "Seni güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapmayacağımı mı sanıyorsun?"

Başımı sallayarak kendimden emin görünmeye çalışıyorum. "Neden yapasın ki? Ben senin için bir hiçim."

Ben ne yaptığını anlamadan uzanıp kollarımdan tutuyor ve beni ayağa kaldırıyor. Elbisenin üzerinde tökezliyorum ama o beni yakalıyor, güçlü kolları beni sarıyor ve vücuduna çekiyor. Aptalca olduğunu bilsem de derin bir nefes alıp kolonyasının kokusunun üzerime sinmesine izin veriyorum.

Karanlık. Seksi. Biraz ölümcül. Tıpkı onun gibi.

"Sen hiçbir şey değilsin," diyor dudakları kulağımın dibinde. "Sen benim karım olacaksın Natalia ve eğer bunun bir anlamı olmadığını düşünüyorsan, sana haberlerim var."

Bayılmak üzereyim. Gerçekten, erkek arkadaşınız sizi terk ettiğinde ve siz bir kutu çikolatayı bitirmeye çalışırken televizyonda izleyeceğiniz bir aşk filmi gibi hissettiriyor. Böyle bir şeyle ilgili kişisel bir deneyimim yok ama bir kız hayal kurabilir.

Devam ediyor, tam da ben bunun iyi bir şey olabileceğini düşünmeye başlamışken. Belki de beni satın almış olmasına ve onunla çıkmak isteyip istemediğim konusunda hiçbir zaman fikir sahibi olamamış olmama rağmen, işler yoluna girecek. Belki de. Bununla yaşayabilirim.

"Sen bana aitsin. Seni ben satın aldım Natalia ve kimsenin bana ait olan bir şeyi almasına izin vermeyeceğim. Sen benimsin. Hepiniz benimsiniz. O koridorda yürüdüğün anda benim olacaksın ama ondan önce seni burada tutacağım. Seni güvende tutuyorum. Seni saf ve sadece benim için tutuyorum."

Beni bırakıp geri çekiliyor, karanlık bakışları yüzüme kilitleniyor. Gözlerine bakıp ne kadar karanlık ve soğuk olduklarını gördüğümde anlık bir panik dalgasının üzerime çöktüğünü hissediyorum. Beni korumak istemiyor çünkü bana değer veriyor. Bir an için bile olsa bunu düşündüğüme inanamıyorum.

Hayır, Dane sadece beni korumak istiyor çünkü ben onun mal varlığıyım. Bir araba ya da banka hesabından başka bir şey değilim. Gerçeği yüzünün her yerinde görüyorum ve ne yapacağıma karar veriyorum.

Kendime ait bir hayatım olacaksa kaçmam gerektiğini uzun zaman önce . Babamın evini terk edemedim çünkü hiç param yoktu, ama buralarda biraz olmalı. Onu alacağım ve sonra Dane'i ve ona ait olduğuma dair tavrını toz içinde bırakacağım.

Siktir et onu. Babamın canı cehenneme. Hayatımda bana bu noktaya kadar yardım etmeyen herkesin canı cehenneme. Hiçbirine ihtiyacım yok. Kendi başıma hayatta kalabilirim.

D A N E

"Y

Ben ou dairede kalacak," diyorum Natalia'ya, kanepenin ucuna kıvrıldığı oturma odasına doğru yürürken. "Eğer gidersen haberim olur. Hatta gitmeye çalışırsan bile haberim olur."

Silahımı alıp kılıfına yerleştirmeden önce ellerimi üzerinde gezdiriyorum ve dönüp ona bakıyorum. Sanki onu olacıklardan koruyacak bir zırhmış gibi göğsüne bir yastık tutuyor ama buna ihtiyacı yok. Onu korumak için ihtiyacı olan tek şey benim. Onu güvende tutacağım ve karşılığında o da benim karım olacak.

Yıllar önce babasıyla yaptığım anlaşma buydu. Şu anda bana yere düşüp ölmemi istiyormuş gibi bakıyor olsa da, anlaşmanın bana düşen kısmından geri dönmeyeceğim.

Gerçekten istesem bile yapabileceğimden emin değilim. Natalia çok lezzetli ve onu tatmak için sabırsızlanıyorum. Ağzı onu öpmem için bana yalvarıyor ve ben de elimi saçlarına atıp başını yana çekerek boynunu ısırmak istiyorum. Onu kendime ait olarak işaretlediğimde harika görünecek ve adımını haykırmasını duymak için sabırsızlanıyorum.

Sikim içindeyken yüzündeki ekşi ifade kaybolacak, orası kesin. Sözümün eri bir adamım ve düğünümüze kadar onu becermeyeceğime söz verdim, ama şu anda bu anlaşmadan geri dönmek için gerçekten cazip geliyorum. Natalia yüzündeki ekşi ifadeyi kaybetmek için iyi bir derin sikilmeye ihtiyacı var gibi görünüyor.

"Yani sen gidip birilerini öldürürken benim burada kırımın üstüne oturmamı mı istiyorsun?" Sonunda konuşuyor, kelimeleri bana doğru fırlatıyor ama göz teması kurmak zorunda kalmamak için başımın üzerinde bir yere bakıyor. "Gerçekten burada öylece oturup başı dertte bir genç kız gibi dönmeni beklememi mi bekliyorsun?"

Başımı salladım. "Evet, ben de tam olarak bunu yapmanı bekliyorum. Mutfakta yemek var ve kütüphanede istediğin her şeyi okuyabilirsin. Benim masam yasak bölge, ama hepsi bu."

Sonunda geri döndüğümde de aynı yerde olursa hiç şaşırmam. Şu anda korkuyor ve ne yapacağını bilmiyor, bu yüzden kıvrılıp beklemek muhtemelen onun için en iyi seçenek.

"Ya istersem?"

Arabamın anahtarlarını almak için ona arkamı dönmüştüm ama bu ona dönüp bakmama neden oldu. Bana ne kadar sert olduğunu göstermeye çalışıyormuş gibi çenesini biraz havaya kaldırmış. "Gitmek istiyor musun?"

Başını sallıyor.

"Peki sen nereye gideceğini düşünüyorsun?" Bir noktayı kanıtlamak için odayı geçip ona doğru gidiyorum. Eğer sessiz giderdim ama şimdi onun için en iyi seçeneğin ben olduğumu görmesini istiyorum. Onu güvende tutacak tek şey benim. "Babanın seni koruyabileceğini düşünüyor musun?"

Çenesi biraz sallanıyor ve ben eğilip çenesini tutuyorum ve bana bakması için başını geriye doğru itiyorum. "Bana bak Natalia," diye emrediyorum, çenesini gözlerini sulandıracak kadar sert sıkarak. "Seni koruyabilecek tek kişi benim. İnan bana, baban kendini bir bok sanıyor ama seninle evlenmesi için ona verdiğim para olmasaydı, uzun zaman önce kasabadan kovulmuş olurdu. Onu korumak mı istiyorsun?"

Başını sallıyor ama hareketi çok küçük çünkü çenesini bırakıp benden uzaklaşmasına izin vermeyeceğim.

"Aferin kızıma. Sonra da o güzel kıcını buraya koyup benim dönmemi bekleyeceksin. Bugün neredeyse ölüyordun, sana hatırlatmama gerek var mı?"

Bunun için mi?"

"Sadece sen orada olduğun için." Sonunda sesini buluyor ve sanki beni incitebileceğini düşünüyormuş gibi kelimeleri yüzüme fırlatıyor. "Neredeyse ölüyordum çünkü biri senin saçmalıklarından bıktı ve seni bitirmeye karar verdi. Ve ne var biliyor musun? Onları suçladığımı söyleyemem."

Bu kadar. Müstakbel eşime karşı olabildiğince nazik olmaya çalışıyordum, ama böyle bir şey söylemesi -beni incitmek isteyip istememesi önemli değil- beni kızdırmaya yetti.

"Biliyor musun?" Kolundan tutup ayağa kaldıracak kadar uzun süre çenesini bırakarak söylüyorum. "Senin o pis küçük ağzınla işim bitti artık. Eğer sikimi yalayarak benden özür dilemek istemiyorsan, sana yapmak istediğim başka bir şey var."

Umarım önümde dizlerinin üzerine çöker ve onu bağışlamam için bana yalvarır ama bunu yapmayacağını biliyorum. Natalia'nın güçlü bir ruhu var ve şu anda söylediği şey için onu gerçekten öldürmek istesem de benim için eğilmek üzere değil. Aletim kotumun içinde zonkluyor ve bana onu öldürmek istemediğimi, onu anlamsızca becermek istediğimi hatırlatıyor ve cevap vermeyince hırlayıp onu oturma odasına sürüklüyorum.

Bir kez tökezliyor, neredeyse tamamen yere düşüyor ama ben yavaşlamıyorum. "Ayağa kalk," diye emrediyorum, kolunu sıkıca kavriyorum. Muhtemelen orada çürükler olacak ama umurumda değil. Önemli olan tek şey bana ait olduğunu ve böyle davranamayacağını anlaması. Saygısızlık yok yoksa cezalandırılacak.

"Ne yapıyorsun sen?" Beni bıraktırmak için elimi koluna vurarak ağlıyor. "Delirmişsin sen! Siktir git!"

"Oh, sevgilim, bana vermeye istekli olmadığın sürece beni bir şeyle kızdırmaya cüret etme. Düğün gecemize kadar seni becermeyeceğime dair söz verdim, ama aletimi o tatlı bakire amına sokmak istersen bu sözümü seve seve bozarım."

Gözleri büyüyor ve ağzı biraz aralanıyor. Boştaki elimle uzanıp parmağımı dudaklarının arasından geçiriyorum. Dili

Ne yaptığını fark edene kadar ucundan tutuyor ve hareketsiz kalıyor, gözleri irileşiyor ve göğsü hızla inip kalkıyor.

"Em onu," diyorum ona, diline bastırarak. "Şimdi, Natalia."

Gözleri kocaman ve durmam için bana yalvarıyor ama bunu yapmakla ilgilenmiyorum. Beni buna o itti, ona komutanın bende olduğunu göstermeye o itti. Diz çökmesini istiyorum ama gitmem gerek. Şu anda müstakbel karımla sevişmek dışında yapmam gereken şeyler var.

Ama o kadar mükemmel ki.

Bir eliyle uzanıp bileğime sarılıyor ve parmağımı ağzından çekmeye çalışacağını düşündüğümde kaslarım geriliyor. Onun yerine parmağımı yalıyor, dili parmağımın etrafını sarıyor ve sonra dudakları üzerime kapanıyor. Beni emiyor, ne yaptığını görmeye dayanamıyormuş gibi gözlerini kapatıyor.

Tatlı dili üzerimde geziniyor ve bileğimi sıkıca kavrarken ucumun etrafında dönerek beni yalıyor. Küçük tatlı bakire karımın onu becermemi ne kadar çok istediğini fark ettiğimde sırtımdan kendimi alamıyorum. Çok güçlü olduğunu, kimseye ihtiyacı olmadığını ve benden nefret ettiğini düşünüyor olabilir, ama hiçbir şey onu amcığındaki sikimden daha iyi hissettiremez ve ikimiz de bunu biliyoruz.

"Aferin kızıma," diyorum parmağımı dudaklarından çekerek. Büyü bozuldu ve yüzünden yayılan tüm arzu, öfkenin yüzünü ele geçirmesiyle yok oldu. "Dilinle ne yapacağın konusunda yarım da olsa bir fikrin olduğunu gördüğüme sevindim."

Cevap vermek için ağzını açıyor ama ben koridorda ilerlemeye devam ediyorum, tek bir kapıya gelene kadar onu da peşimden sürüklüyorum. Kapıyı açıyorum ve onu kapıya doğru itiyorum. Son anda uzanıp kapının pervazına ve dönüp bana bakıyor.

"Ne yapıyorsun?" Omzunun üzerinden hızlıca bakınca kapıyı açtığımda ne yaptığını gördüm.

Küçük bir dolap, tabii ki boş. Onu kaçmak için kullanabileceği bir şeylerin olabileceği bir yere koyacak kadar aptal değilim. Ya da kendine zarar verir. Muhtemelen 3 metreye 4 metre, yani

Zıplamak ya da çılgınca bir şey yapmak için yeterli alan var ama bacakları yorulduğunda oturup uzanabiliyor.

"Seni güvende tutuyorum," diyorum ona, parmaklarını kapı çerçevesinden sıyırıp onu geriye doğru iterek. Tökezleyerek duvara çarptı ve sonra kaçmaya çalışacakmış gibi ileri doğru adım attı, ben de onu durdurmak için bir elimi kaldırdım.

Bir an için zamanda dondu kaldı. Vahşi bir hayvana benziyor, gözleri kocaman, göğsü inip kalkıyor, sertçe nefes alıyor ve bana bakıyor. Eğer bakışlar öldürebilseydi, bugün yüz ölmüş olurum, ama şanslıyım ki Natalia normal bir kadın.

Karım için aldığım tabii ama normal.

"Beni buraya kilitlemek konusunda ciddi olamazsın," diyor bana bir adım daha yaklaşarak.

"Beni öldürmeye çalıştığı için birini suçlayamazsın," diye hatırlatıyorum ona, sesim alçak ve yumuşak. Ses tonumu duyuyor ve gerçekten ürperiyor, ellerini kollarında aşağı yukarı gezdiriyor. "Belki de birinin bunu başarması gerektiğini düşünüyorsun, haksız mıyım?"

Başını sallamıyor ama sallamasına da gerek yok. Cevabı yüzünde açıkça görebiliyorum.

"Natalia, eğer benim böyle biri olduğumu düşünüyorsan, o zaman böyle olabilirim. Daha sonra döneceğim, kendini kızdırma."

Ben kapıyı kapatıp kilitlerken çılgılık atıyor ve kendini kapıya doğru fırlatıyor. Tüm ağırlığıyla kapıya vuruyor ve menteşeleri sallanıyor ama telefonumdaki uygulamaya dokunup birkaç tuşa bastığımda çelik çubukların duvardan kapıya doğru kaydığını duyuyorum. İçeride ne denerse denesin, artık sıkı duracak.

Natalia benim. Bunu ona nasıl daha açık anlatabilirim bilmiyorum.

D A N E

L Sonunda orenzo ve Johnny en sevdiğimiz kahve dükkanının önünde beni bekliyorlar. Full Brew Coffee, kendimi bildim bileli şehrin vazgeçilmezlerinden biri olmuştur. Main'in dışında

Sokak'ta bir yan yol üzerinde, yani burada kafein ihtiyacı olan kasabadaki diğer tüm pisliliklerle karşılaşma endişesi olmadan bir şeyler içebiliyoruz.

"Oturalım mı?" Kapıya doğru yürüyüp açarak soruyorum. Dükkân sahibi Henry Lewis geldiğimizi görünce ayağa kalkıyor ve tezgâhın üzerinde asılı duran kocaman bir zili çalıyor.

"Kapatıyoruz," diye anons ediyor ve diğer tüm müşteriler yavaşça kalkıp dışarı çıkıyor. Buraya gelip oturup konuşmaya gerçekten ihtiyaç duyduğumuz pek sık olmuyor, ama ihtiyaç duyduğumuzda bizimle ilgileniyor.

Biz de ona göz kulak oluyoruz. Herkes Henry Lewis'in Accardi'nin koruması altında olduğunu biliyor ve buraya gelip herhangi bir müdahale olmadan bir fincan kahve içebilmenin keyfi için ona aylık ödeme yapıyoruz. Bu küçük bir hoşgörü ama sahip olmayı sevdiğim bir şey. Kapıdan girer girmez ihtiyacımız olan her şeyle ilgileniliyor.

"Beyler," diyor Henry, seçtiğimiz masada belirerek. Hepimiz aynı masaya oturuyoruz, kafenin tam ortasında ve pencerelere karşı, böylece bize gizlice yaklaşmaya çalışabilecek herhangi birine ya da herhangi bir şeye karşı gözümüzü dört açabiliyoruz. "Bu zevki neye borçluyum?"

Lorenzo, "Sessiz bir yere ihtiyacımız vardı," diye yanıtlıyor onu.

"Ve kahve. Sade. Bolca." Johnny, Henry'ye bir kez gülümser ve sonra adam ortadan kaybolur.

"Bana ikinizin bir şeyi olduğunu söyleyin," diyorum, onlara bakmak için öne doğru eğilerek. Yan yana oturuyorlar ve ben de diğer tarafta onlara bakıyorum. Aklımı burada olanlara vermem gerektiğini bilsem de, evimdeki Natalia'yı düşünmeden edemiyorum.

Acaba artık çılgılık atmayı bırakmış mıdır? Çıktığımda, onu hala dairenin çoğundan duyabiliyordum. O dolap insanları içeride tutmak için değil, daha çok dışarıda tutmak için tasarlanmıştı. Acil bir durumda birini saklamam ve güvende tutmam gerektiğinde panik kapısı olarak kullanabilirim ama bu şekilde de işe yarayacaktır.

"Harika belediye başkanımızı saldırıyla ilişkilendiren somut bir kanıtımız yok ama eminim ki hepimiz onun yaptığı konusunda hemfikiriz." Lorenzo bana baktı ve ben başımı sallayınca devam etti. "Onun hakkında bulabildikleri her şeyi öğrenmek için sokağa çıkan birkaç adamım var, ama o karanlık bir orospu çocuğu."

"Nasıl yani?" Ben soruyorum.

Henry elinde üç fincan ve taze bir cezve kahveyle çıkageldi. Hepimize servis yapıp ortadan kaybolduktan sonra benimkini alıp bir yudum içiyorum. Güzel, sıcak ve sert ve tam da odaklanabilmemiz için ihtiyacımız olan şey.

"Çok sayıda offshore hesabı var," diyor Johnny. "Bu bilgiyi, kendisiyle konuştuğumda ellerini tutmaya çok bağlı görünen yatırım bankacısı sayesinde edindim." Gözlerinde bir parıltı var ve devam etmesi için başımı sallıyorum.

"Bankacı Steve'in bir süredir bu hesaplara para girip ama bu hareketliliğin birkaç ay önce iyice arttığını söyledi. Ona göre belediye başkanının parasına göz kulak olmak tam zamanlı bir iş. Yorgun görünüyor ve konuşmaktan ve sonra yatağa geri yığılmaktan çok mutluydu."

"O zaman onu bir yere kilitlediniz?"

Johnny gözlerini bana dikti. "Senin hakkında söyleyecekleri hoşuna gitmeyebilecek şeylerden hoşlanmadığında insanların çılgınca koşmasına izin vermemeyi en iyilerden öğrendim. Güvende ve muhtemelen bana söyledikleri doğruysa sonunda uyuyabildiği için çok minnettar."

"Tamam, Steve'in boğazına kadar bu işe battığını biliyoruz ve eğer bu şekilde para aktarıyorsa muhtemelen sırtını duvara dayamıştır. Yani suikast emrini o vermiş olabilir ama elimizde onu bu işe bağlayacak önemli bir şey yok, öyle mi? Duyduğum bu mu?"

"Kardeşi Mark tam bir pislik." Lorenzo, Johnny'nin yerden devam ediyor. "Gerçi bunu biliyorduk. Parmaklıklar ardında çok zaman geçirdi, çoğunlukla küçük miktarlarda uyuşturucu ve reşit olmayanlara bira satın almak gibi önemsiz şeyler için."

"Bok herifin teki," diyorum ve Lorenzo başını sallıyor.

"Evet, ama hepsi bu kadar değil. Bir süre Chicago yakınlarında yaşadı ve Steve ona acıyıp gözünün üzerinde olabileceği bir yere götürmeden önce orada başını ciddi bir belaya soktu. Bir elmanın iki yarısı gibi görünüyorlar, sadece Steve'in herkesin görebileceği bir yerde çuvallamayacak kadar parası ve akli var ve Mark da tam olarak bunu yapıyor."

"Kiminle başı belaya girdi?" Kahvemi bitiriyorum ve Henry bir süre sonra yeniden doldurmak için masamıza geliyor. Bu sefer yanında her sabah taze pişirdiği kek ve çöreklerden getirmişti. Lorenzo'nun devam etmesini beklerken bir ısırık alıyorum.

Bu sabah bir şey yedim mi? Biraz boktan gündü ve kek çok lezzetliydi.

"Buna asla inanmayacaksın. Uzak kuzenlerimiz Bonan-no'ları biliyor musun?" Takip edip etmediğimizden emin değilmiş gibi ikimize bakarak soruyor. "Chicago'da yaşamıyorlar ama tüm o bölgeyi kontrol ediyorlar. Her neyse, yakın zamanda bir motosiklet çetesiyle bazı sorunlar yaşadılar ve hepsini ortadan kaldırdılar. Mark tüm karıştı ama yanlış tarafı seçti."

"Siktiğimin salağı," diyorum gözlerimi devirerek. "Peki ne oldu, buraya gelip bizim evimizde uyuşturucu satabileceğini mi düşündü?"

onlara borçlu olduğu parayı geri almaya çalışmak için mi?"

"Aynen öyle." Lorenzo bana sırtarak başını sallıyor. "Aklımıza gelen tek bağlantı bu. Mark, kendisinden çok daha tehlikeli insanların arasına karışmış lanet bir salak. Buraya ağabeyi ona yardım etsin diye geldi ama motosiklet kulübünün satmasına yardım edeceği tüm uyuşturucuyu da yanında getirdi. Bu yüzden buraya bir akın olduğunu gördük."

"Lanet olsun." Elimi saçlarımda gezdiriyorum ve pencereden dışarı bakıyorum. Dışarıda harika bir gün var, Steve ve Mark gibi pisliklerin bu tür saçmalıklarıyla uğraşmamak için mükemmel bir gün. Yine de bizi köşeye sıkıştıran onlar ve yaptıklarına bir son vermeliyiz.

"Yani kardeşleri ortadan kaldırırsak, bu terör saltanatını durdururuz." Johnny değerlendirmesinden memnun görünüyor. "Accardi ailesine karşı iki pislik. Ne kadar zor olabilir ki?"

Lorenzo gözlerini devirir. "Kuzen, seni seviyorum ama şu an kapa çeneni. Bundan çok daha zor. Bir mafya ailesi ile bir motosiklet kulübü arasındaki bir bölge savaşından bahsediyoruz. Bu tür olaylar öyle güzel bir şekilde kapanmaz."

Ne yapılması gerektiğini düşünürken hepimiz sessizliğe gömüldük. Öylece oturup her şeyin yoluna girmesini bekleyemeyeceğimiz çok açık. Mark ve Steve'in bana suikast düzenleyecek kadar çaresiz olmaları, hepimizin öylece oturup bekleyemeyeceğimizi açıkça ortaya koyuyor.

Bir de endişelenmemiz gereken uyuşturucular var. Ailemizin uyuşturucu satmakla bir sorunu yok ama burada buna izin vermiyoruz. Paranı nasıl kazanmak istersen iste, yediğin yere sıçmayacaksın. Bunu herkes biliyor ve bu yüzden uyuşturucuları bölge dışına gönderiyoruz ve parayı geri getirmeden önce başka bir yerde para kazanıyoruz.

Kasaba ve ailemiz için bir kazan-kazan. Bazı serserilerin bu dengeyi bozabileceğini düşünmesi beni kızdırmaya yetiyor da bile.

Birkaç dakika sonra sessizliği ben bozuyorum. "Mark'ı gören var mı yoksa yeraltına mı çekildi?"

Johnny telefonunu çıkarır ve ekrana dokunur. "Arabasında bir takip cihazı var ama hareket etmedi. Bir yerlerde saklanıyor, bu kesin, ama kaynaklarımdan hiçbirini onu bir süredir görmedi."

"Lanet olsun. Kardeşinin nerede olduğunu biliyoruz, o yüzden Mark'a bu şekilde ulaşmamız gerekecek. Steve bizimle konuşmaktan memnun olmayacaktır ama sorun değil. Geçen sefer yaptığımız gibi yine ofisine girmeyi düşünmüyorum. Bu sefer başka bir açıdan yaklaşacağız, böylece avukatının onunla birlikte orada olmayacağından emin olabiliriz." Saati me baktığımda, saate şaşırdım.

Her ne kadar şu anda buna atlamak istesem de, geri dönüp Natalia'yı kontrol etmem gerekiyor.

"O zaman yarın sabah, sabah sıçtıktan sonra kışını silmeye bile fırsat bulamadan?" Lorenzo belediye başkanının gününü mahvetme fikrinden heyecan duyuyor gibi görünüyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Aynen öyle. Siz pisliklerle o zaman görüşürüz, ama şimdi gidip müstakbel karımı kontrol etmem ve konuşacak kadar sakinleşmeye hazır olup olmadığını görmem gerekiyor."

NATALIA

I Boğazım düğümlenene ve ciğerlerim patlayacakmış gibi hissedene kadar çığlık attım ama hiçbir şey olmadı. Geri gelmesini ve beni dışarı çıkarmasını beklemiyordum.

dolap, ama alan klostrofobik hissettiriyor ve buradan çıkmazsam derimden çıkmak üzereymişim gibi hissediyorum.

Oturup dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum ve çenemi onlara dayıyorum. Ağlamam bitmişti. Yüzüm kurumuş gözyaşlarıyla doldu ama ne kadar ağlarsam ağlayayım o geri gelmedi. Teras, ne umarsam umayım hayatımdaki tek bir korkunç şeyi bile değiştirmede.

Annemi öldükten sonra geri getirmediler. Gözyaşları babamın beni en yüksek teklifi verene satma fikrini değiştirmede. Evimden çıkıp kaçacak cesareti bulmama yardım etmediler ve bu dolaptan çıkmanın bir yolunu bulmama yardım etmeyecekleri de kesin.

Tek istediğim Frank. Buradan çıkmama yardım edemez ama işler iyi gitmediğinde ona sarılmak her zaman daha iyi hissettirmiştir.

Dane'e köpeğimden bahsetsem bile, onu almama izin vereceğine inanmak için hiçbir nedenim yok. Köpeğimi istiyorum ama Dane bana bunu umursayacak biri gibi gelmiyor. Umursayan biri beni burada böyle tutmazdı.

Beni buraya kilitlediğinde parmaklıkların yerine oturduğunu duydum. Yine , omzumun gittiğini düşünene kadar kendimi kapıya attım-

dışarı fırlamak için. Kapıya kaç kez vurduğumun, çarparken ne kadar ağladığımın, kapıya ne kadar küfrettiğimin bir önemi yoktu.

Bu dolap, saklamak istediğiniz birini kilitlemek için mükemmel bir yer. Ya da nefret ettiğiniz birini.

Parmağını yalarken benden geri çekilmesin diye bileğini nasıl kavradığımı düşündüğümde yüzüm yanıyor. Hayır, onu *emiyordum*. Beni istemesini sağlamaktan başka bir şey istemiyordum ve parmağının ağzımda olması bile emebileceğim başka bir parçasını düşünmeme neden oluyordu.

Kendimi kaybettim. Beni lanet bir dolaba kilitledi ve yine de tek düşünebildiğim onun ne kadar seksi olduğu. Bende ciddi bir sorun var, biliyorum. Sadece bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum.

Hiç mutlu olamayız, değil mi? Gözlerimi kapatarak, onunla aynı koridorda yürümekten gerçekten mutlu olmanın nasıl bir şey olacağını düşünmeye çalışıyorum.

Bu delilik, biliyorum. Başımı duvara yaslıyorum ve kapıyı tekmeliyorum.

Thud.

Thud.

Thud.

Bir yanım gelip bana bağırarak için kapıyı açmasını istiyor. Bana kızmasını istemiyorum ama şu anda burada yalnız olmadığımı bilmek istiyorum. Daire yanıp kül olabilir ve kimse burada olduğumu bile bilmeden cayır cayır yanabilirim.

Ağlamaktan içim içime sığmıyor ama yine de içimde çılgılık atma ve öfkelenme arzusunun kabardığını hissediyorum. Bunun bir faydası olmayacak, biliyorum. Tek yapacağı beni daha da yıpratmak. Beni daha da yoracak. Beni dışarı çıkardığında hayatta kalmamı daha da zorlaştıracak.

Çünkü sessizce gitmeyeceğim. Dane kendini dünyanın merkezi sanıyor ama değil. Neymiş o? Beni zor bırakan bir pislik. Ne var biliyor musun? Annem beni böyle yetiştirmede.

Zayıf. Ve artık hayatta olmasa da, oturup onun benimle ilgilenmesini beklemeyeceğim.

Kapı açılır açılmaz buradan gideceğim.

"Onunla dövüşüp geçeceğim," diyorum kendi kendime, kendimi ikna etmeye çalışarak. "Sonra da kaçıp gideceğim ve o da cehenneme kadar yolu var. Onun dairesinden siktir olup gideceğim ve Dane de bir sik yalayabilir."

Bunu söylemek beni daha iyi hissettiriyor, ama aynı zamanda pantolonunda ne taşıyor olabileceğini düşünmeme neden oluyor. Aklımın sürekli oraya gitmesinden nefret ediyorum ama burada kilitli kalmak doğru düşünmemi zorlaştırıyor. Dışarı çıkmaya daha fazla odaklanmam gerektiğini biliyorum ama ne zaman kaçışımı planlamayı bıraksam aklıma Dane geliyor.

Güçlü kolları. Benden memnun olmadığına çenesinin kasılması ve gerginleşmesi. Gözlerindeki karanlık havuzlarda kolayca kaybolabilirim. Beni çıplak gördüğünü ve hâlâ bakire olduğumu düşününce ürperiyorum.

Sanırım.

Ağrım yok. Elbette bilirdim. Dolabın karanlığında bile, bir erkekle birlikte olmak hakkında hiçbir şey bilmediğim gerçeğini düşündüğümde yüzüm alev alev yanıyor. Babam bana bu konuda bir şey öğretecek değildi, beni saf ve el değmemiş tutmak için mümkün olan her şeyi yaparken değil, ama keşke bir şeyler bilseydim.

Ve hiç kız arkadaşım olmadığı için oldukça bilgisiz büyüdüm. İşin özünü biliyorum ve Dane'in yanında olmanın beni nasıl hissettirdiğini biliyorum, ama hepsi bu. İç çekerek boynumu önce bir yana, sonra diğer yana döndürüyorum. Burada çok sıkışık durumdayım ve her şeyin bu kadar yakın hissettirmesinden nefret ediyorum ama şu anda bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Elimden geldiğince esneyerek rahatlamaya çalışıyorum. Yakında benim için geri dönecek, bundan eminim. Şu anda her ne yapıyorsa o kadar önemli olamaz ve eninde sonunda benim için geleceğinden hiç şüphem yok.

Belki beni bu şekilde kilitlediği için kendini kötü bile hissedebilir.

Bundan şüpheliyim, ama güzel bir düşünce. Onun gibi biri... Kahretsin, beni buraya, dolabın içine koyup kapatırken iki kez düşünüp düşünmediğini bile bilmiyorum. Muhtemelen dışarıda başka birinin gününü mahvediyordur ve ben aklının ucundan bile geçmemişimdir. Kendime bunu söylerken bile, bunun muhtemelen doğru olmadığını biliyorum.

Bana nasıl baktığını gördüm. Bana nasıl baktığını biliyorum, sanki gördüklerine inanamıyormuş gibiydi. Elbette onu kızdırdım ama beni istiyor, bundan çok eminim.

Dolap çok karanlık olduğu ne kadar süre kilitli kaldığım hakkında hiçbir fikrim yok. Kapının dışında bir hareket duyana kadar saatler geçmiş gibi geliyor. Koridordan biri geliyor ve korkudan kalbim göğsüme çarparak doğrulmak için kendimi zorluyorum.

Birden işemem gerekti. Kötü oldu.

Bacaklarım güçsüzleşiyor ama ayağa kalkmayı başarıyorum ve kendimi dolabın köşesine geri itiyorum. Eğer bu Dane ise -ve eğer o değilse bunun benim için ne anlama geleceğini düşünmeme gerçekten izin veremem- kapı açılır açılmaz kaçmalıyım.

Kendimi yanından atıp kaçacağım. Ben hızlıyım. İşe yarayacaktır.

Olmak zorunda.

Ellerimi birbirine sürttüm.

Ayak sesleri yavaşlayıp kapının dışında duruyor ve daha iyi dinleyebilmek için biraz öne eğiliyorum. Dolabın baskıcı sessizliği kulaklarımı acıtıyor ve birden duyusal yoksunluğun neden işkence olarak kabul edildiğini anlıyorum. Burada biraz daha kalırsam delirmem oldukça olası.

zorundayım.

Kapının kilidinin açılmasının ve parmaklıkların geri kaymasının ağır sesi vücudumda uğulduyor. Yemin ederim, havadaki ses titreşimlerini hissedebiliyorum, bunca zamandır o kadar sessizdim ki. Sanki şu anda tamamen farklı bir seviyede çalışıyor gibiyim, her ne kadar bunun gerçekten mantıklı olmadığından emin olsam da.

Sadece buradan çıkmam gerek.

Kapı açılmaya başladığında küçük bir ışık kırıntısı var.

Biraz daha.

Dolabın içine daha fazla ışık doluyor ve gözümü kırıştırarak elimi yüzümün önünde tutup ışığı engellemeye çalışıyorum. Neredeyse derime işleyecek gibi oluyor ve bir an için tamamen afallıyorum.

Sonra planı hatırladım.

Kapıyı yavaşça açıyor, sanki yolun geri kalanını açmadan önce bana gerçekten göz kulak olmak istiyor ve ben de bunu gördüğümde şansımı deniyorum, kendimi açıklıktan içeri atıyorum ve yanından hızla geçiyorum.

Hızlıyım. Özgürüm. Kollarımı pompalıyorum, bacaklarımın baldırlarımdan ve uyluklarımdan aşağı yukarı iğneler batıyormuş gibi hissetmesine aldırmadan. Koşmaya devam etmek zorundayım ve kendimi zorluyorum, ama güçlü bir el koluma yapışıp beni kendine doğru çekmeden önce birkaç adımdan fazla ilerlediğimi sanmıyorum.

"Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" Dane'in yüzü benimkinden birkaç santim ötede, sesi alçak ve karanlık ve ben konuşmak yerine ona bağıriyorum, oltaya yakalanmış bir balık gibi kolunun ucunda çırpınıyorum.

"Lanet olsun." Elini yüzünde gezdiriyor ve beni kucaklayacakmış gibi kendine doğru çekiyor ama ben boştaki elimi uzatıp tırnaklarımı yüzüne geçiriyorum. "Siktir!"

Beni bırakıyor ve geriye doğru tökezliyorum, kendimi yukarı itip arkamı dönmeyi başarana kadar kığımın üstüne düşüyorum. Koridor boyunca iki büklüm koşuyorum, kollarımı pompalamaya çalışıyorum, ayağa kalkmaya çalışıyorum, sonunda oturma odasına daldım, başım dönmüş bir şekilde buradan çıkış yolunu arıyorum.

Oraya. Ön kapı. Korumasız, öylece duruyor, sanki gidip açmamı bekliyormuş gibi... Ben de yanına koşuyorum, kolu tutup çevirmeye çalışırken bir yandan da kapıyı geri çekiyorum.

Hareket etmiyor.

"Hayır, hayır, hayır!" Çığlık atıyorum, ayağımı kapının pervazına dayayıp çekerken kelimeler ağızımdan dökülüyor. Açılmak zorunda. Kapıya karşı savaşıırken sırtımdan ter damlıyor. Bu kaybedilmiş bir savaş ama bu pes etmeye hazır olduğum anlamına gelmiyor. "Hadi, seni sikik!"

Duraksayarak derin bir nefes alıyorum, kendimi tekrar kapıya doğru atmaya hazırım. Bunu yaparken bile, bunun nafile olduğunu biliyorum. Ama duramıyorum. Denemek zorundayım. Açmak zorundayım.

"Bitirmek üzere misin?" Dane'in arkamdan gelen sesi beni hareketsiz bırakıyor ve ensemdeki tüm tüyler diken oluyor. "Asla dışarı çıkamayacaksın, Natalia. Asla."

D A N E

N Atalia sesimi duyduğunda kapıya doğru siniyor. O kadar küçük ki içim parçalanıyor.

Bir yanım onu kucağıma alıp korumak istiyor. asla kötü bir şey olmayacağını söylemek istiyorum. O küçücük ve kırılgan, tıpkı yavru bir kuş gibi ve ben onu güvende tutmak istiyorum.

Diğer yanım ise onu omzuma atıp yatak odama götürmek ve biraz sağduyu kazandırmak istiyor. Beni çizdiği yer yüzümü yakıyor ve ne kadar acı verdiği bakılırsa izlerin derin olduğuna eminim.

Gözleri yüzüme kayıyor ve orada duruyor. Yaptığı işi fark ettiğinde bir gülümseme kırıntısı gördüğümü sanıyorum, ama ne kadar kızgın olduğumu fark ettiğinde bu hızla kayboluyor.

"Seni tırmalamak istememiştim," diyor, ayağa kalkıp kendini kapıya dayıyor. Sanki geri itebileceğini ve yolumdan çekilmek için kapıdan düşebileceğini düşünüyormuş gibi kapıya sertçe bastırıyor. "Seni incittiğim için özür dilerim."

"İsteyerek yaptın," diyorum, "ve üzgün değilsin." Aptalca bir şey yapmamak için kollarımı göğsümde kavuşturmak zorunda kalıyorum. "Hem senin planın neydi ki? Kaçmak mı? Ön kapıyı kilitlemeyeceğimi mi sandın?"

Çenesini bana doğru uzatarak yüzünü biraz geriye yatırıyor. "Göründüğünden daha aptal olduğunu umuyordum," diye itiraf ediyor, hâlâ bakışlarımı tutuyor.

"Ne yazık ki ."

"Bence de." Ben ona bakarken ve onunla ne yapacağımı düşünmeye çalışırken birkaç dakika sessizce duruyoruz. Eve gitmesine izin veremem, kaçacağını biliyorum. Burada benimle olmalı ama onu daha fazla dolapta kilitli de tutamam. Tuzaktan kaçan bir hayvan gibi oradan nasıl fırladığını gördüm.

"Hadi," diyorum sonunda, sessizliği bozarak ve mutfağı işaret ederek. "Sana yiyecek bir şeyler getireyim."

Gözleri tekrar yüzüme gelmeden önce silahıma takılıyor ve ben başımı sallıyorum.

"Bunu gerçekten yapmak istemezsin Natalia. Dolaba kilitlenmenin kötü olduğunu düşünüyorsan, beni gerçekten öldürmeye çalışırsan duvara bağlanmanın nasıl bir şey olacağını hayal et."

Yüzü soluyor ama beni takip etmek için kapıyı itiyor. "Mutfakta ne var?"

Ona bakıyorum. Aptal rolü yapıyor, bundan oldukça eminim. Natalia'da bana onun gerçekten aptal olduğunu düşündürecek hiçbir şey yok. "Sana yemek. Aç değil misin?"

Karnı gurulduyor ve sanki ses çıkarmasını engelleyebilecekmiş gibi ellerini karnının üzerine vuruyor. Bana attığı bakış, insanların onunla ilgilenmesinden pek hoşnut olmadığını gösteriyor, ama siktir et.

Onun kocası olacağım.

"Ben dolapta kilitliyken kaç kişiyi öldürdün?" Mutfak tezgahındaki tabureye kayarak soruyor. "Sanırım oraya gittin, değil mi? Birini öldürmek için."

"Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?" Asıl soruyu duymazdan gelerek buzdolabından biftek ve yumurta çıkarıp ocağı yakıyorum. Onlar ısınırken bir dilim ekmek kesip ekmek kızartma makinesine atıyorum ve ona bir bardak meyve suyu dolduruyorum. Bardağı tezgahın üzerinden ona doğru uzattığımda bana bakıyor ve alt dudağını çiğniyor.

"Şu anda neden iyi davranıyorsun? Dolap yüzünden kendini kötü mü hissediyorsun?"

"Hiç de değil," diyorum ona, sobaya dönerek. "Ama sen benim karım olacaksın, bu yüzden seninle ilgilenmek zorundayım." Aslında kızgınım ama onu incitmeyeceğim. Natalia bana güvenmesi ve beni dinlemesi gerektiğini öğrenecek.

Onu daha sonra cezalandırabilirim.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra ayağa kalkarken taburenin yere sürtündüğünü duyuyorum. Derin bir nefes alıyorum, arkamı döndüğümde tekrar kaçmaya çalıştığını görmeyi bekliyorum ama bir an sonra yanımda, ocağın başında duruyor.

"Yüzün için özür dilerim," diyor, sesi sakın. "Seni bu şekilde incitmek istememiştim."

"Elbette yaptın." Tavaya birkaç yumurta kırıp tuz ve karabiberle tatlandırdıktan sonra bifteği içine atıyorum. Dün akşamki yemeğimden kalmıştı ama Natalia'nın şikâyet edeceğini sanmıyorum. "Bana zarar verip sonra da kaçmak istedin."

"Hayır." Sesi sertti ve bir an için ona baktım. "Seni geçip kaçmak istedim ama seni incitmek yapılacaklar listemde yoktu. Kendimi kötü hissediyorum çünkü şimdi..." elini sobaya doğru çırpıyor.

"Şimdi seni beslediğim için mi? Yemeğin bir erkeğin kalbine giden yol olduğunu sanıyordum, bir kadının değil."

İç geçiriyor ve tezgâha yaslanıyor. "Evet, yemeği sevdiğim gerçeğine yardımcı olamam, tamam mı? Beni yargılama."

Bu da ona bakmamı sağladı. "Henüz yapmadım. Aslında, dışarı çıkmaya çalışmasaydın, senin için biraz endişelenecektim."

Bir an sessiz kaldı. "Senden kaçma şansım yok, değil mi?"

Yemeğini tabağına koydum ve oturup yemesi için adaya bıraktıktan sonra başımı salladım. "Hiç de değil."

"Gitmeme asla izin vermeyecek misin?"

Bir bardak kapıp kendime biraz viski koyuyorum. Natalia konuşkan biri, tamam. Onu satın alırken bunu hiç düşünmemiştim. Elbette küçük bir çocukken de konuşkandı ama hepsi öyledir. Büyüyünce süper konuşkan bir yetişkin olacağı aklımın ucundan bile geçmezdi ama işte buradayız.

Yapmak istediğim son şey duygularım hakkında konuşmak. Otursa, çenesini kapasa ve yemek yese çok daha iyi olacak ama ben sorusuna cevap verene kadar hareket edemeyecekmiş gibi bana bakıyor.

Tüm hayatı birazdan söyleyeceklerime bağlı ama bunu ona söylemenin nazik bir yolu yok.

Başımı salladım. "Seni satın aldım Natalia. Sen bana aitsin. Bu kon-do? Burası senin yeni evin ve asla kaçamayacaksın, anlıyor musun?"

Gözlerinin kenarlarında yaşlar birikiyor ama duyguları üzerinde demir gibi bir kontrolü olmalı çünkü düşmüyorlar. Elleri sıkı yumruklar halinde kenetleniyor ve tezgahdan uzaklaşarak adaya oturmaya gidiyor. Yemeğine bakıp yemeyince yanına elimi önüne indiriyorum.

Bu onun bana bakmasını sağlıyor. Gözlerindeki öfkeyi görebiliyorum ve buna bayılıyorum. Güzel. Duyguları olmasını istiyorum. İstediğim son şey, kabuk gibi bir eş. "Yemek yiyeceksin," diyorum ona, "yoksa doktor gelip seni beslenme tüpüne bağlayacak. Eğer bu olursa, düğün gecemize kadar yatağa bağlı kalacaksın. Seni sadece her şeyi toparlayacak kadar serbest bırakacağım, sonra tekrar bağlayacağım."

Gözleri kocaman ama cevap vermiyor.

"Sen bana aitsin ve hayatının geri kalanından zevk alma şansın olacaksa bunu kafana sokmalısın. İyi bir eş ol Natalia, ben de iyi bir koca olayım. Benimle kavga edersen, sana söylediklerimi yapmayı reddedersen ya da beni tekrar incitmeye çalışırsan hayatını cehenneme çeviririm ve seni zincirlerinden sadece bir varisim olmasını sağlayacak kadar uzun süre kurtarırım."

Bana bakarken yüzü taş gibi ve soğuktu ve bir an için aptalca bir karar vereceğini düşündüm. Bana cehenneme gitmemi söylemek istediğini yüzünden okuyabiliyorum.

Tek söyleyeceği bu ve hayatının geri kalanı berbat geçecek. Onu bu şekilde bağlamak istemiyorum ama yapacağım. Onu kendime saklamak ve satın aldığım şeye sahip olduğumdan emin olmak için her şeyi yapacağım.

Yavaşça, sanki bir robotmuş gibi uzanıp çatalını alıyor ve tabağındaki yemeğe bakmadan önce bir süre elinde tartıyor. Yumurtalar artık sıcak değil ama umurumda değil. Burada oturacak ve ona yaptığım yemeğin son lokmasına kadar yiyecek ya da bu konuda bana hesap vermek zorunda kalacak.

Yumurta sarısını sapladığında, sarı tabağın her tarafına sızar, ama yine de bir ısırık almaz.

"Beni kızdırma Natalia," diyorum ona. Sesim alçak, bir uyarı niteliğinde ve o aptal değil. Ne kadar ciddi olduğumu duyabilmeli. Tek yapması gereken beni dinlemek. Dediklerimi yapmak. İyi bir hayatı olacak.

Yine de bir ısırık almak yerine, çatalı sakince tabağa geri koyuyor, sonra ayağa kalkıp duvara fırlatmadan önce hepsini alıyor.

N A T A L I A

I Dane'in bana öfkelenmesini bekliyorum. Açıkçası bana bağırırsa ya da vursa şaşırmazdım ama ondan yayılan soğukkanlı ve sessiz öfke daha da kötü. Bir an için hareket etmiyor.

Tabak küçük cam parçalarına ayrıldı, yumurta ve biftek duvara sıçradı, sonra da kayarak yere düştü. Yaptığım pisliğe bakarken kalbim göğsümde çarpıyor ve gerçekten ne kadar kötü batırdığımı fark ediyorum.

Onun gibi biri bu işten öylece sıyrılmama izin vermez. Bana ne yapacağını bilmiyorum ama iyi olacağını düşünmek için hiçbir nedenim yok.

"Kararın bu mu o zaman?" Diyor, sesi sakın ve alçak. Ev o kadar sessiz ki, sesinin beni sarıp sarmalaması ve kulaklarımı acıtması gerekiyor, ama o kadar sessiz konuşuyor ki, onu gerçekten duymak için zorlanmam gerekiyor. Ve duyar duymaz da keşke duymasaydım diyorum.

"Özür dilerim," diyorum dönüp ona bakarak. Elim hâlâ vücudumdan uzakta, sanki bir tabak daha fırlatacaktım gibi duruyor ama bir türlü bırakamıyorum. Ona dönüp özür dilemekten başka bir şey yapamıyorum, sanki bunun gerçekten işe yarayacağını düşünüyordum gibi. "İsteyerek yapmadım. Bir kazaydı."

"Tamam." Mümkün olduğunu düşündüğümde daha hızlı hareket ederek eğildi ve omzunu karnıma koydu, ayağa kalktı ve beni omzunun üzerinden baş aşağı olacak şekilde yukarı fırlattı.

Olanlar karşısında şoktayım ve karşılık verip ondan uzaklaşmaya çalışmam gerektiğini biliyorum ama bir an için öylece kalakalıyorum. Oturma odasından salona doğru ilerliyor ve yolun yarısına geldiğinde içgüdülerim devreye giriyor ve yumruklarımla sırtına vurmaya başlıyorum.

"Hayır!" Çığlık atıyorum, omzuna yaslandığım için sesim biraz kısılıyor. "Kes ! Hayır! Yardım edin!" Yumruklarım yaramasa da sırtına vurmaya devam . O kadar güçlü ki, sanki metalden yapılmış ve ona yapabileceğim hiçbir şey ona zarar veremez.

"Kesin şunu! Beni yere bırak!" Çığlıklarımı duyan var mı bilmiyorum ama yardım bulmaya çalışmalıyım. Belki apartmandan biri beni duyar ve yardım çağırır. Tek ihtiyacım olan bir polis memurunun buraya gelmesi ve ben iyi olacağım.

Beni onunla evlendirmeyecekler, bundan eminim. Ona satılmış olmam kimsenin umurunda olmayacak. Bunun yasadışı olduğuna ve beni buna zorlamayacaklarına eminim.

Yapamazlar. Yapmayacağım.

"Çığlık atmaya devam et," diyor ve beni belimden tutup omzundan aşağı atıyor. Yumuşak bir şiltenin üzerine düşüp bir kez zıplayıncaya kadar havada savrulurken ciyaklıyorum.

Elimden geldiğince çabuk ayaklarımı altına alıp yataktan atlamaya çalışıyorum ama yatak odasının kapısına geliyor ve kapıyı kapatıp kilitledikten sonra cebine bir anahtar koyuyor.

Oh, lanet olsun.

İşte burada oluyor. Şimdi sıçtım. Odaya göz gezdirirken duvarda asılı duran bir çift kelepçeyi görünce biraz şaşırdım. Beni onlara bağlayıp zorla beslemek konusunda şaka yapmıyordu. Uzanıp boğazımı tutuyorum ve her yemek istediğimde boğazıma bir şeyler tıkıştırmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalışıyorum.

Ya da belki sürekli orada kalacaktır. Bunun nasıl çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yok - beslenme tüpünü her öğünde mi takıyorlar yoksa sadece orada mı kalıyor?

Orada. Acıtacak, bunu biliyorum.

Onun önünde ağlamamak için elimden geleni yapıyorum, ama gözyaşlarım gözlerime akıyor ve düştüğünde yanaklarımı yakıyor ve onları durdurmak için hiçbir şey yapamıyorum.

"Burası benim odam," diyor bana, yatağa doğru ilerleyerek. "Ve seni burada tutacağım. Ne düşünüyorsun?"

Kelimelerimi bulabilmek için zorlukla yutkunmak zorunda kalıyorum. "Bence sen bir canavarsın," diyorum sonunda. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü sen bana aitsin," diyor bana, "ve sen bunu anlayana kadar, seni kaybetmediğimden emin olmalıyım."

Yüzünde bıraktığım çizikler kızgın ve kırmızı ve onlar için bir suçluluk hissediyorum, ancak kendime beni duvara bağlamak istediğini hatırlattığımda bu hızla kayboluyor.

"Bu aşk değil," diyorum ona, mümkün olduğunca ondan uzaklaşmak için yatakta geriye doğru kayarak. "Bunu biliyorsun, değil mi? Yoksa bahsettiğin şeyin aşk olmadığını bile anlayamayacak kadar kafayı mı yedin?"

Bu onu kıkırdatır. "Bunun aşk olduğunu hiç söylemedim Natalia. Bana ait olanı korumamla ilgili olduğunu söyledim. Söylediklerimi dinlediğinden emin olmalısın çünkü eminim her şey çok daha mantıklı olacak. Şimdi yataktan kalk ve iyi bir kız gibi duvarın yanında dur."

Yapmayacağım. Beklediği şey bu ve her halükarda duvara yapışıp kalabilirim ama bunu onun için kolaylaştırmayacağımdan eminim. Gerekirse onunla her adımda savaşıacağım ve alçak bir hırıltı çıkarıyorum. Ses beni şaşırttı ama onu korkutmuş gibi bile görünmüyor.

"Biliyor musun, bunu kolay yoldan yapmak isteseydin gerçekten hayal kırıklığına uğradım," diyor ve sonra bana saldırıyor.

Çılgılık atarak yatağın diğer tarafına geçmeye çalışıyorum ama bileğimden yakalayıp beni geri çekiyor. Onunla savaşmak için kullanabileceğim herhangi bir şeye uzanıyorum ama burada silah olarak kullanabileceğim hiçbir şey yok.

Ne yani, ona bir yastıkla vurup bunun beni bırakmasını mı umacağım?

Parmaklarım yatak başlığına takılıyor ve ileri doğru itiyorum, tam o tekrar çekerken tutuyorum. Yemin ederim, arkamdan uyguladığı baskıyla eklemlerim yerinden çıkacakmış gibi hissediyorum ve acı vücuduma yayılırken çığlık atıyorum.

"Bırak Natalia," diyor ve .

Bunun için kendimden nefret ediyorum ama başka seçeneğim olmadığını da biliyorum. Ne yaparsam yapayım bana istediğini yaptıracak, o yüzden ben de her şeyin çok acı verici olmasını engellemeye çalışabilirim.

Kendime böyle söylüyorum ama gerçek çok daha karmaşık. Dürüst olmak gerekirse, içimde daha fazla mücadele kaldı mı bilmiyorum. O çok daha güçlü, istediğini elde etmek için korkunç şeyler yapmaya çok daha istekli. Ben öyle biri değilim, hiç olmadım ve şimdi başlamak da umurumda değil.

Bu hayat, bu mafya hayatı, hiç istediğim bir şey değildi. Kaçmayı gerçekten düşünecek kadar büyüdüğümde, gerçekten içinde kalacağımı hiç . Ama ben ne yaptım?

Neden gidemeyeceğime dair bahane üstüne bahane uydurdum. Kendimi defalarca kaçırmaktan vazgeçirmeye çalıştım, her seferinde kendime bunun çok tehlikeli olduğunu, dışarıda hiç şansım olmadığını söyledim.

Param olmadığı halde kaç kez koşımaya çalışmak yerine evde kaldım? Ben lanet olası bir pısrığım ve kendin için ayağa kalkmazsan olacağı .

Kendimi her zamankinden daha fazla korumaya ironi kaçmıyor. Tam da kendimi korumaya çalışacak cesareti gösterdiğimde, o kapı kapanıyor. Babamdan kaçmayı başarmış olabilirim ama Dane'den kaçamayacağım kesin.

Kalçasıyla beni duvara yapıştırıyor ve kelepçeye uzanıyor. Bileğim soğuk olacak ve ona bakmayı reddederek titriyorum.

"Hapse girmeden önce söylemek istediğın bir şey var mı?" Cevap vermemi beklerken metal bileğime s rt n yor ama başıımı sallıyorum.

Metalin bükülüp yerine kilitlenirken çıkardığı ses kalbimin karnıma inmesine neden oluyor. Ona doğru sarkıyorum, yapabildiğim sürece ondan destek alıyorum, çünkü birazdan beni terk edeceğini ve o zaman gerçekten yalnız kalacağımı biliyorum.

Diğer bileğimi yerine kilitliyor ve ben de ona bakıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan özgürce akıyor. Dane benden uzaklaşmadan önce çenemi avucunun içine alıp hafifçe okşuyor, parmakları tenime o kadar nazik dokunuyor ki zaten ağlamasam ağlayacaktım.

" ok güzelsin Natalia," diyor bana. " ok güzel ve sen bana aitsin." Benimle kazandığı bir  d lm ş m gibi, satın alınıp takas edilebilecek bir şeymişim gibi konuşuyor ve bundan nefret etsem de bu doğru.

Ben bir metadan başka bir şey değilim.

Sırıtarak gidiyor ve ben de yatak odasının kapısını açıp gözden kaybolana kadar tutuyorum.

D A N E

A Natalia'ya ne kadar kızgın olursam olayım, çok geçmeden yemek yemesi ve işemesi gerekecek. Onu odamda kelepçelerle kilitlediğimden beri saatler geçti ve sadece bir kez ağladı,

Ben ayrıldıktan hemen sonra.

Onun durumundaki çoğu erkekten daha güçlü olduğu kesin. Şimdiye kadar kırılmasını, benim için ağlamasını, onu bırakmam için yalvarmasını bekliyordum ama sessiz kaldı.

Başka biri olsaydı onu kolayca görmezden gelebilirdim ama ona doğru çekildiğimi hissediyorum. Orada olduğunu biliyorum ve bedenim ona gitmem için can atıyor. Onu bu kadar çok isterken, o odada onu görmezden gelebilmemin hiçbir yolu yok.

Doktor şehir dışında, ki bu hiç olmaz. Sadece Accardi ailesi için çalışıyor, bu da polise gidip gitmeyeceği konusunda endişelenmeden yapmamız gereken tüm çılgın şeyler için onu arayabileceğimiz anlamına geliyor. Müstakbel eşime entübasyon yapmaya gelemeyeceğini duyduğumda çok kızmıştım ama şimdi başka bir planım var.

Bir tepsi yemek ve su taşıyarak yatak odama girdim ve tepsiyi yatağın üzerine bıraktım. Natalia başını göğsüne doğru eğmiş, gözleri kapalı. Yavaşça nefes alıyor ve içinde bulunduğu pozisyonun ne kadar acı verici olduğunu bilmesem uyuduğunu düşüneceğim.

"Natalia," diyorum, ona doğru yürüyorum ve hafifçe yanağına dokunuyorum. Bana bakmadan önce sarsılıyor, gözlerinde nefret yanıyor.

"Ne istiyorsun?"

Pek çok şey. Ondan istediğim o kadar çok şey var ki, ama lanet sözleşme sayesinde bekareti düğün gecemize kadar benden uzak tutuluyor. Şu anda onu tamamen kaybetme riski olmadan hepsini almamın bir yolu yok, ama tadına bakmamam için hiçbir neden yok.

Parmaklarımı kollarında gezdirerek yüzünde herhangi bir tepki olup olmadığına bakıyorum ama tepki yok.

"Kolların uyuşturdu mu?" Pazusunu sıkarak soruyorum. Natalia kapüşonlu göz kapaklarının altından bana bakıyor ama cevap vermiyor. Çabucak, onu buradan çıkarabilmek için cebimden anahtarımı çıkarıp kancasını çözüyorum.

Öne doğru sendeliyor ve ben onu tutup yere düşmesini engellemek için kendime doğru çekiyorum. Başını omzuma yasladı ve gözleri hâlâ yarı açıktı.

"Natalia." Yanıt vermeyince, tepsiyi devirmemeye dikkat ederek onu yatağın kenarına oturtuyorum. Düşecekmiş gibi yana doğru eğiliyor ve ben onu yakalıyorum. "Natalia, şu anda oynamasan iyi edersin."

Kolları iki yanında gevşekçe sallanıyor ve ben bir elini tutup parmaklarını sertçe sıkıyorum.

Hiçbir şey.

Sikeyim.

Onu sırt üstü yatağa yatırıp üzerine çıkıyorum ve kollarına masaj yapmaya başlıyorum. Kan akışının bir kısmını geri getirmeliyim. Bu onun canını yakacak, bundan hiç şüphem yok ama biraz da olsa hislerini geri kazanması gerekiyor.

Kollarını ovarken hareketsiz duruyor, diğerine geçmeden önce bileğinden omzuna doğru ilerliyorum. Bir ileri bir geri gidiyorum.

Birkaç dakika sonra nihayet nefesini tutup bir kolunu kaldırdı ve beni üzerinden itmek için elini göğsüme koydu.

"Ne yapıyorsun?" Çığlık atıyor, gözleri aniden büyüyor. "Neden acıyor?" Çenesi sallanıyor ve sanki acı o kadar keskinmiş ki başka bir şey yapamıyormuş gibi nefesini içine çekiyor. "Neden, Dane?"

"Uyuşmuştun," dedim, üzerinden kayarak kalkmasına yardım etmek için omuzlarından tuttum. "Uyuşmuştun ve ben de onları tekrar hissettirmek zorunda kaldım."

Yana doğru eğiliyor, hala tam olarak oturamıyor. Saçlarını yüzünden geriye doğru taradığımda ne kadar terli olduğunu hissedebiliyorum. Cildi bütün öğleden sonra koşmuş gibi parlıyor ve ne yapmam gerektiğini biliyorum.

ayağa kaldırıp, hızlıca soymaya çalıştım.

"Hayır," diyor ellerimi savuşturarak. "Bana ne yapıyorsun?"

"Seni temizliyorum." Çıplaktı ama yine de benden kaçmaya çalışacak kadar enerjisi yoktu. Onu kucağıma alıp banyoya taşımadan önce ben de soyunuyorum. Onunla ilgili o çok sevdiğim tüm kavgacı hali gitmiş ve sanki başka bir şey yapmak ona çok ağır geliyormuş gibi kollarımda gevşek bir şekilde asılı duruyor.

Duş kolunu hızlıca çeviriyorum ve buhar banyo odasını doldurmaya başlıyor. Çabucak ısınıyor ve ben içeri giriyorum, Natalia'yı ayaklarının üzerine yatırıyorum ve başlıkları ayarlarken sırtını taş duvara yaslıyorum. Her yönden bize bakıyorlar ama Natalia ne kadar iyi hissettirdiklerinin farkında değil gibi görünüyor.

"Buraya gel," diyorum ve onu yıkayabilmek için arkasını çeviriyorum. Şampuan saçlarında hızla köpürüyor ve onu gerçekten temizlemek için parmaklarımı kafa derisine soktuğumda düşük bir inilti çıkarıyor. Tatlı kıcı neredeyse bana doğru bastırılmıştı ve ona baktığımda sikimin zonkladığını hissediyordum.

O kadar mükemmel ki. Umarım onu kırmamışımdır.

"Dön de seni durulayayım," diye emrediyorum ve o da dönüyor, ben saçlarını şampuandan arındırırken gözlerini spreye karşı kapatıyor. Bu iş bittiğinde, bir lif kabağını vücut yıkamasıyla dolduruyorum ve onu fırçalamaya başlıyorum.

"Bunu yapabilirim," diyor ama lif kabağına uzanmıyor. Tüm vücudu rahatlamış ve taş duvara yaslanmış. "Yapmak zorunda değilsin, Dane."

Dilindeki ismim çok lezzetli. Onu yıkıyorum, bunu yaparken başparmaklarımı mükemmel pembe meme uçlarına sürüyorum. Bu onu inletiyor, sesi kulaklarımda üzerimizden akan sudan daha yüksek çıkıyor. Tekrar yapıyorum ve o sırtını dönüyor, gözleri hala kapalı, ses ondan kayarken ağzı biraz ayrılıyor.

"Harikasin," diyorum ona, lif kabağını bırakıp meme ucunu ağzıma alabilmek için eğilerek. Dişlerimin arasında nazıkçe yuvarlayarak ondan derin bir inilti daha çıkarıyorum. Bu inleme onun göbeğinden geliyor ve buna karşılık kendi kaslarımın gerildiğini hissediyorum.

Bu kadını istiyorum. Onu becermek için beklemem gerektiğini biliyorum ama onun tadına bakmak için beklemem gerekmiyor.

Onun ağzına girmek için beklemek zorunda değilim.

Duşumun içinde taştan bir bank var ve onu kalçalarından tutup kaldırıyorum ve oturduğumda önüme koyuyorum. Gözleri fal taşı gibi açılıyor ve bir süre bana baktıktan sonra bakışlarının sikime doğru inmesine izin veriyor.

"Sikimi yala," diyorum ona, kolundan tutup dizlerimin üzerine çökmeye zorluyorum. "Bana istemediğini söylemeye çalış."

Tereddüt ediyor ama gözlerinde yanan arzuyu görebiliyorum. Ellerini kalçalarımın koyup biraz sıktığında, bana yaklaşmasına izin vermek için bacaklarımı açıyorum.

"Sikini emmemi mi istiyorsun?" Sesi şehvetle kalınlaşmıştı. Cevap vermiyorum ama beni ne kadar çok istediğini görüyorum. Bunu saklayamıyor. Benim onu istediğim kadar o da beni istemiyormuş gibi davranamaz.

"Yap şunu." Elini tutup shaftımın dibine yerleştiriyorum, beni sıkarken inliyorum. "Bana üzgün olduğunu göstermeni istiyorum."

Başını sallıyor ve dilinin ucu dudaklarının arasından dışarı çıkıyor. Sadece görüntüsü bile gözlerimi kapatmama neden oluyor ve sertçe nefes veriyorum, geleceğini bildiğim şeyi bekliyorum.

Şu anda ondan istediğim tek şeyi bekliyorum.

Düğün gecemize kadar ondan alabileceğim tek şeylerden biri.

Nefesi sikimin ucunda ılık ılık hissediyorum ve daha fazla dayanamıyorum. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek başının arkasını avuçluyorum ve onu aşağı itiyorum.

NATALIA

I

Aletin boğazıma girmesiyle nefesim kesildi. Kalın - olabileceğini hiç düşünmediğim kadar kalın- ve o kadar sert ki, bunun

vücudunun bir parçası. Ne yaptığımı bilmesem de ellerimi şaftında aşağı yukarı gezdirmek doğal geliyor.

Ampulü ağzıma doluyor ve dilimi ucunda gezdirerek emiyorum. Su her tarafımdan üzerime fışkırıyor ve yaptığım şeyden üşümem ve utanmam gerektiği halde utanmıyorum.

Tanrı yardımcım olsun, hoşuma gitti.

"Ağzını aç ve boğazını gevşet," diyor Dane. Sesi alçak bir gümbürtüye dönüşüyor ve o konuşurken ürperiyorum, kendimi dediğini yapmaya zorluyorum. Üzerimden akan su ve ağzımdaki sikiyle rahatlamak zor, ama yapıyorum, sonra başımın arkasına sertçe bastırıyor, siki boğazıma daha da giriyor.

Bu his karşısında haykırmak istiyorum. Ondan geri çekilip kaçmak istiyorum, çok yabancı geliyor ama yapmıyorum. Bunun yerine inliyorum, ellerim şaftını sıkıyor, horozunun üzerinde sallanırken yukarı ve aşağı çalışıyor.

Yaptığım şeye kendimi o kadar kaptırmışım ki bunun ona gerçekten iyi gelip gelmediğini merak ediyorum. Onun neyi sevdiğini nasıl bilebilirim ki?

Parmaklarının kafa derimin arkasına girdiğini hissettiğimde cevabımı alıyorum. Dizlerim sertlikten ağrıyor olsa da

adımı haykırdığında bacaklarımın arasındaki hafif zonklamayı görmezden gelmeye bile çalışmıyorum.

"Daha derine, Natalia. Sikimi emerken çok iyi hissediyorsun. Daha derine." Sesi içimi dolduruyor ve adımın onun dilindeki sesiyle ürperiyorum. Adımı söyleyen biri hakkında hiç böyle hissetmemiştim.

Birinin sesinin tüylerimi diken diken edebileceğini hiç düşünmemiştim. Meme uçlarımı sertleştirebileceğini. Orada büyüyen zonklamayı azaltmak için uyluklarımı birbirine bastırmak istememe neden olabilirdi.

"Oh, lanet olsun, iyi hissediyorsun." Saçlarımı yumrukluyor ve geri çekiyor, başımı tekrar aşağıya çarpmadan önce neredeyse dudaklarımdan kurtuluyor. Mümkün olduğunca çabuk, boğazımı gevşetiyorum, hepsini bir kerede alabildiğimden emin oluyorum.

Tekrar yaptığında ellerimi kalçalarına koyuyorum, tırnaklarım derisine batıyor. Burada biraz kontrol sahibi olmak ya da en azından öyle hissetmek istiyorum. Onunla savaşacak kadar güçlü olup olmadığım hakkında hiçbir fikrim yok ama yine de denemek istiyorum. Bunun nasıl sonuçlanacağını bilmemin bir yolu yok ama öğreneceğim.

"Benimle kavga etme" diye uyarıyor ama ben buyum işte. İstedğim şey için savaşıyorum ve hala kendimim, dişlerim dudaklarım tarafından zar zor kılıflanıyor, alnımda patlayan ter hissi, ki bu çok saçma. Duştayım, Tanrı aşkına, ama hâlâ maraton koşmaktan terlemiş gibi hissediyorum.

"Neden bana karşı koyuyorsun?" Dane'in sesi şimdi boğuk geliyor ve bana zarar verebileceğinden emin olmama rağmen - eğer beni gerçekten zorlamak isteseydi beni gevşemeye ve her şeyini almaya zorlayabilirdi, ağzıma doğru itiyor ama bana zarar vermiyor. Uzanıp boynumdan tutuyor ve sıkıyor, biraz nefes nefese kalıyor. "Hepsini al. Döllerimi içtiğini görmek istiyorum."

Kafamın arkasında bana bağırان bir ses var çünkü burada ne yaptığımdan emin değilim ama diğer her parçam onun için yanıyor. Dane'i istiyorum. Kulağa ne kadar saçma gelse de, ağzımı sikinin üzerinde arzulamasını istiyorum. Bunu daha önce hiç yapmadım.

Düşündüm ama birden dölünün tadını merak ettim.

Kalçalarındaki tutuşumu gevşetiyorum ve o da sarsılıyor, siki boğazımdan aşağı daha da kayıyor. Biraz öğürdükten sonra tekrar tabanını kavriyorum, bir elimle sıkıyorum ve taşaklarını tutup sıkarken yukarı ve aşağı doğru ilerliyorum. Minnettar bir inilti çıkarıyor.

"Benim iyi kızım olabileceğini biliyordum Natalia. Ama aynı zamanda benim fahişem olmanı da istiyorum."

Vücudum titriyor ama cevap vermek yerine sikine odaklanıyorum, daha sert emiyorum ve üzerinde daha hızlı hareket ediyorum. İnliyor, parmakları hala başımın arkasına bastırıyor, ama oradaki dokunuş bir şekilde daha hafif. Daha önce olduğundan daha sevgi dolu hissettiriyor.

"Boşalacağım," diyor, başımın arkasındaki baskı artıyor.

Gözlerimi kapatarak tüm bu olanları zihnimde canlandırmaya çalışıyorum. Önünde diz çöküp ona tapınmanın nasıl bir şey olduğunu unutmak istemiyorum. Aleti ağzımda sıcak ve kalın ve içime girip çıkarken gerçekten iyi hissettiriyor. İnliyorum, onu ikna ediyorum, onu sınırın ötesine itmeye çalışıyorum.

Ve patlar. "Natalia!" Sesi duşu dolduruyor ve vücudumdan geçerken titriyorum, ona tutunmak için tırnaklarımı kalçasına geçiriyorum. Bacaklarımdaki zonklama neredeyse dayanılmaz hale geldi ve arzu içimde bir davul gibi çalmasına rağmen onu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Aleti içimde titriyor ve döllerinin ağzıma fışkırdığını hissediyorum. Sertçe yutkunarak onu yalayıp temizliyorum, tadı daha önce hiç bir şey. Lezzetli ve keskin ve tadı dilimi kaplarken yardım edemiyorum ama biraz inliyorum.

Islak saçlarımdan tutup beni geri çekiyor.

Nefes nefese kaldım, ağzım açık kaldı, çenem ağrıyor. Ama iyi bir yara. Acı veriyor ama durmak istemiyorum. Önünde diz çöktüğüm için dizlerim ağrıyor, ama aniden umursamadığımı fark ediyorum.

"Siktir, bu iyi geldi." Elini uzatıp çenemi ve yanağımı hafifçe okşuyor. Bana dokunurken parmakları biraz titriyor ve ona böyle hissettirebildiğim için içim heyecanla doluyor. Onu titretebiliyor, dizlerinin bağının çözülmesini sağlayabiliyorum.

Hiç kimse üzerinde böyle bir güce sahip olabileceğimi düşünmemiştim, özellikle de onun kadar güçlü bir adam üzerinde. Bana kolayca hükmedebilirdi ama yine de bana karşı onun gibi birinin olabileceğini hiç düşünmediğim kadar dikkatli davranıyor. Eli tam orada, boynumu yakalamasına birkaç santim kalmıştı ama yapmadı.

Onun yerine kalkıyor, beni omuzlarımdan tutup duvara yaslıyor. Aşağı baktığımda sikiinin tekrar sertleştiğini görüyorum ve bana doğru bastırıyor, sert boyu kalçama çarpıyor.

Zorlukla yutkunarak kendimi ona bakmaya zorluyorum. Zor nefes alıyor, gözleri karanlık, sanki karşısında ne gördüğünden tam olarak emin değil. Dehşete kapılmalıyım ve bunu biliyorum. O tehlikeli biri. Güçlü. Yoluna çıkan herkesi öldürmeye hazır.

Ama ben ona diz çöktürdüm. Kontrolünü kaybettiğinde benim adımı sayıkladı.

"Geçen gece beni düşündüğünde kendine dokundun mu?" Sesi durgun ve rahat, safarideki büyük bir kedinin öldürdükten ve büyük bir yemekten sonra gerinmesi gibi. "Beni bacaklarının arasında düşünmek seni içgılgık attırıyor mu?"

Cevap vermediğimde, elini ikimizin arasına bırakıyor ve bana dokunduğunu hissettiğimde sertleşiyorum. İlk başta parmakları klitorisimi zar zor sıyrıyor ama bu dikkatimi vermem için yeterli. Şu anda o kadar sıkı sarılmış durumdayım ki, dürüst olmak gerekirse beni uçurumun kenarına itmek için fazla bir şey gerekeceğini sanmıyorum. Bir şeyin beni parçalara ayırmasını beklerken vücudumdaki çatlakların şimdiden oluştuğunu hissedebiliyorum.

"Boşaldığında nasıl ses çıkardığını bilmek istiyorum." Şimdi parmaklarını içime sokuyor ve ben de bacaklarımı onun için açarak yumuşak bir inilti çıkarıyorum. Parmakları beni yokluyor, ıslaklığımın içinde kayıyor, dişlerimi alt dudağıma gömüp ona bakmamak için elimden geleni yaparken beni yavaşça kızdırıyor.

Eğer ona bakmazsam, bana bunu yaptığını inkar edebilirim.

"Sana bir soru sordum Natalia. Çığlık atıyor musun?" Parmakları hâlâ duruyor ve bana böyle dokunmaya devam etmesi, parmaklarını içimde gezdirmeye devam etmesi için hemen çığlık atmak istiyorum ama sanki tüm sesler boğazımda kilitlenmiş gibi hissediyorum. Ona cevap veremiyorum, kendimi böyle sınırdan titrerken hissederken olmaz.

Sadece beni bunun üzerine itmesine ihtiyacım var, o zaman konuşabileceğim. Ama o zamana kadar tüm kelimelerim ağızda hapsolmuş, kilitlenmiş gibi hissediyorum ve onun parmakları da anahtar.

"Utanç verici." Yavaşça parmaklarını benden çekiyor, ağızına götürüp yalamadan önce klitorisimin etrafında bir kez daha dönüyor. Onu izlerken gözlerim büyüyor, ağzının köşelerinin beni tadarken nasıl sırtıttığını izliyorum. "Ne yazık ki bana gerçeği söylemiyorsun. Eğer şimdi boşalmak istiyorsan bunu kendin yapmalısın."

Benden bir adım geri çekiliyor, vücudunun sıcaklığı hemen uzaklaşıyor ve beni soğukta bırakıyor. Bir kez titriyorum ve az önce bana söylediği şeyi anlamaya çalışıyorum.

"Ne?" Dilim bu tek kelimeye yetecek kadar açılıyor ve o da bana gülümseyerek, anlamayacak kadar aptalmışım gibi başını sallıyor. "Hayır, lütfen, çok yaklaştım."

"Kendin yap. Sadece benim için çığlık atacaksan seni boşaltmakla ilgileniyorum." Benden uzaklaşıyor ve spreyin altında yıkanıyor.

Gözlerimi ondan ayıramıyorum. Kasla sarmalanmış bir kas, o kadar güçlü ki bana dokunmasına engel olamıyordum ama sanki yaptığı en kolay şeymiş gibi benden uzaklaştı. Vücudum söylediği şeyi yapmam, uzanıp kendime dokunmam için çığlık atıyor ama kendimi hareket ettiremiyorum.

Olduğum yerde kalakaldım ve tek yapabildiğim ona bakmaktı. Durulandıktan sonra suyu kapatıyor ve bir havlu alıp kendi etrafına sarıyor ve sonunda bana dönüyor.

"Hayal kırıklığına uğramadığımı söyleyemem Natalia," diyor bana, arzusu sesini kalınlaştırarak. "Ama eninde sonunda benim için çığlık attığını duyacağımı hayal ediyorum."

Bununla birlikte, gidiyor. Sırılsıklamım, duştaki buhar dağılırken birden donuyorum ve tek yapabildiğim onun uzaklaşmasını izlemek.

D A N E

I Yatak odasında havlulanırken kaya gibi sertleşiyorum, bir gözümü banyo kapısından ayırmamaya dikkat ediyorum ki Natalia çıkar çıkmaz ona bakabileyim. O da içeride.

Şu anda kendine dokunup dokunmaması gerektiğini tartışıyor ve bunu yapmaması fikrine dayanamıyorum.

Sadece beni düşünmesini istiyorum. Aklını dolduran, yataktayken onu ağlatan kişi ben olmalıyım. O bana ait, çok uzun zaman önce onunla evlenmek için evrakları imzaladığım andan beri bana ait ve şimdi boşaldığında nasıl görüldüğünü görmek istiyorum.

Ama o benimle savaştı ve ben onunla bu küçük oyunu oynamayacağım. Düşünmek için zamana mı ihtiyacı var? Olur. Ama bu arada kendimi iyi hissettiren şeyi alacağım. Ve düğün günümüzde, hazır olsa da olmasa da benim için çılgılık atmasını sağlayacağım.

Pantolonumu giyerken telefonum çalıyor ve elimi saçlarımda gezdirip yatak odasına su sıçratarak açıyorum. Kardeşimle konuşmadan bile, ne olacağını biliyorum. Mark ve Steve sorunuyla ilgili bazı güncellemeler yapacağını biliyorum.

"Ne öğrendin?" Gömleğimi yatağın üzerine bırakıp telefonu açıyorum ve çoraplarımı giyerken omzuma koyuyorum. "Lütfen bana bu boktan gösteri hakkında iyi haberlerimiz olduğunu söyle."

Kıkırdıyor. "Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki iyi haberlerimiz olsaydı bu bir bok gösterisi olmazdı. Salvatore ile konuştum ve bana

Mark hakkında bazı duyumlar almıştı. Neredeyse telefonu kapatır kapatmaz, bazı bilgilerle geri aradı."

"Çok hızlıydı. Biz gençken de bu kadar hızlı olduğunu hatırlıyor musun?" Salvatore ya da Marcelo'yu yıllardır görmedim. Kendilerine bir imparatorluk kurduklarını ve onu demir yumrukla yönettiklerini biliyorum ama iş beni ona yakın tutuyor. Yapabildiğim son şey, kuzeydeki bir aile toplantısına gizlice kaçmak oldu.

Elbette onları tekrar görmek güzel olurdu ama bu şartlar altında değil. Patlamadan önce bu barut fiçisinin icabına bakmaya çalışırken olmaz.

"Her zaman bu işin üstündeydi ama bir şekilde insanlara geri dönme konusunda daha iyi oldu. Her neyse, bana Steve'in Karanlık Şeytanlar'a dahil olduğunu söyledi, yerel motosiklet çetesiyle güçlerini birleştirip aileyi ortadan kaldırmak isteyen bir çete."

Bu beni güldürüyor. "Şaka yapıyor olmalısın. Onları ortadan kaldıracak kadar güçlü olduklarını kim düşünebilir ki?" Annemin bir erkek kardeşi vardı, ölmeden önce Chicago'daki Bonanno ailesinin reisiydi. Oğulları Marcelo ve Salvatore başa geçince demir yumrukla yönetmeye başladılar.

İki aile. İki farklı şehir. arasında herhangi bir düşmanlık olmamasına rağmen hiç birlikte çalışmadık. Biz sadece kendi içimize kapanıyoruz, onlar da öyle. Şimdiye kadar.

"Sadece zekâ kuruntusu olan pislikler. Şunu dinle. Salvatore bana Kara Şeytanlar'ın kökünü kazıdıklarını ama Kötü Piçler'in varisinin kaçtığını söyledi. Arden. Karısının küçük kardeşi. Askerleri toplayıp saldırmışlar ama Bonannolar onları geri püskürtmüş. Tek sorun şu ki, şimdi Mark ve onun saçmalıklarıyla uğraşıyoruz. Lanet olası piçler bir türlü ölmüyor."

"Yani sence saklanıp zaman mı kolluyorlar?" Döndüğümde Natalia'nın banyo kapısından çıktığını görüyorum. İçerideki diğer tek havluyu bir zırh gibi önünde tutuyor. Bu bir el havlusu, benim kullandığım kadar beyaz ve kabarık ama o kadar küçük ki onu zar zor örtüyor. Ona sırtıyım ve kıpkırmızı kesilip yere bakarak benden uzaklaşıyor.

Havluyu kavradığı elleri titriyor ve bileklerindeki kelepçelerden kaynaklanan kırmızı izleri fark ediyorum. Hemen içimden bir pişmanlık geçiyor. Ona zarar vermek istemiyorum ama onu kontrol etmek zorundayım. Beni dinleyeceğinden ve kaçmaya çalışmayacağından emin olmalıyım.

Natalia benim.

"Salvatore öyle olduklarını ve diğer şehirlerde de kontrol kurmaya çalıştıklarını düşünüyor. Belediye başkanını ve onun boktan kardeşini yakından takip etmemiz gerektiğini söyledi."

"Harika. İkisinin de arabasına takip cihazı takalım. Johnny belediye başkanının ofisine girsin ve onu dinlesin, böylece kimi götürdüğü konusunda endişelenmemize gerek kalmaz. Konuşmalarını dinleyebildiğimiz sürece her şeyden haberdar olacağımızdan emin oluruz."

"Ben de tam olarak bunu düşünüyordum." Lorenzo bir an sessiz kalır, sonra boğazını temizler. "Natalia ile nasıl gidiyor?"

Gözlerim tekrar ona kaydı. Ben arkamı döndüğümde yataktan gömleğimi aldı ve giydi. Ben öylece bakarken, o eteğini aşağı doğru çekiyor, her yerini örtmeye çalışıyor. Asla olmayacak ve kumaşın altından dışarı bakan tatlı küçük amını görünce sırtıtıyorum.

"Küçük tatlı bir ağzı var," diyorum ona. "Sadece onun için en iyisinin ne olduğunu bulmalı."

Lorenzo kıkırdar. "Eminim iyi seçimler yapmasına yardımcı olabilirsin. Steve'le konuşmak için yarın erkenden görüşürüz. Eminim avukatı olmadan evine gitmemiz hoşuna gidecektir."

"Siktir et o adamı. Bu gece başını belaya sokma." Ekrana bakmadan telefonu kapatıyorum. Gözlerim yatağımın yanındaki yerinden kıpırdamayan Natalia'ya kilitlendi. "Sana gömleğimi ödünç alabileceğini söylemiş miydin?"

Çenesini yukarı kaldırıyor. "Bana başka seçenek bırakmadın. Kıyafete ihtiyacım var. Ayakkabıya ihtiyacım var. Eve gidip bir çanta hazırlamak istiyorum, Dane."

Kıkırdıyorum ve elimi hafifçe kolunda gezdirerek ona yaklaşıyorum. Biraz titriyor ve onun üzerinde bu kadar gücüm olması hoşuma gidiyor. "Hiç şansın yok, sevgilim. Sen buraya aitsin. Benim yanıma."

Çenesi titriyor ve bir an için ağlayacağını düşünüyorum ama sonra derin bir nefes alıyor. "Ne yapmamı istiyorsun? Yalvarmamı mı istiyorsun?"

"Dizlerinin üzerinde durmanı sevdim ama hayır. Seni toplaması için evine birini göndereceğim ama oraya kendi başına gitmene izin vermem mümkün değil. Sana bir şey olursa ve geri dönmezsen ne kadar kötü hissedeceğimi biliyor musun?" Elini tutarak, kelepçenin izine bakabilmek için ters çeviriyorum.

Orada asılı dövüştüğünü düşünmemiştim ama izler koyu ve kırmızı, sanki uzun süre bağlarını çekmiş gibi. Natalia'cesareti var ve güçlü, ama benden kaçacak kadar güçlü değil.

"O zamana kadar ne giymem gerekiyor?" Ona dokunmama dayanamıyormuş gibi elini benden geri çekiyor. Bunu izin veriyorum, ağlayıp ağlamayacağını görmek için yüzünü izliyorum. Ağlayacağını sanmıyorum. O bundan daha güçlü ve şu anda ağlayamayacak kadar kızgın.

"Ben Porky Pig görünümünü tercih ederim ama illa bir şey giymek istiyorsan dolapta giyebileceğin pijama pantolonları var. Üstünü değiştirdikten sonra oturma odasına gel."

Bana ters ters bakıyor ve yavaşça dolaba doğru geri geri gidiyor, hala o saçma küçük havluyu önünde tutuyor. Şu anda onu almak istesem bile o bez parçası beni durduramaz. Bunu biliyor ve bu yüzden bana sırtını dönmüyor.

İç çekerek oturma odasına giriyorum ve cebimden telefonumu çıkarıp babasının numarasını çeviriyorum. İlk çalışta açtı, sesi çığlıncaydı.

"Dane. Nerede o? Gelinliğini denerken olanları duydum. Yaralandı mı?" Sesi çığına dönmüş gibiydi ama kızı için mi endişelendiğini merak etmekten kendimi alamıyordum.

onun yatırımı. Para henüz onun hesabında değil ve koridorun sonunda benimle buluşup karım olacağına söz verene kadar da olmayacak.

Elbette, yıllar boyunca ona küçük miktarlar gönderdim, düğün günümde alacağı miktara göre kredi verdim, ancak ödemesinin büyük kısmı hala hesabımda. Tabii ki hepsini alamadan Natalia'ya bir şey olduğunu düşünerek çılgına .

Para vaadi ve ailemle yaptığı anlaşma onu bunca yıldır iyi durumda tuttu.

"O burada benimle ve tamamen güvende," diyorum ona, mutfağa gidip kendime biraz viski dolduruyorum. Açlıktan ölüyorum ama Natalia bana katılana kadar bir şeyler yemek için bekleyeceğim. "Onun için endişelenmene gerek yok."

Nefesini içine çekiyor. "Düğünden önce ona dokunmayacağına söz vermiştin," diye hatırlatıyor bana. "Eğer dokunursan, her şey iptal olur."

Bu, hem parayı hem de kızını elde etme umudu olarak sözleşmeye yazılmış bir maddeydi. Sözleşmeyi imzaladığımda daha yaşlı olsaydım asla kabul etmezdim ama Natalia'yı ne kadar çok becermek istediğimi bilmiyordum. Unuttuğu küçük bir şey var. Maddeyi kabul ettim ama biraz değiştirdim. Şükürler olsun ki bunu öngörebildim.

"Düğünden önce onunla *yatmayacağıma* söz verdim," diyorum ona. "Geri dönüp kendin okumaktan çekinme. Ve onu henüz becermedim. Henüz değil, ama düğünümüz yaklaşıyor."

Az önce söylediklerimi düşünürken sustu. Onu sikmedim, sikimi ait olduğu yere, o küçük tatlı amına sokmadım ama dudaklarını sikimin etrafına doladım ve bu neredeyse cennet gibiydi.

"Sen bir piçsin," diye homurdanıyor. "Seninle o sözleşmeyi asla imzalamamalıydım. Onun seninle evlenmesine asla izin vermemeliydim. Sen de Accardi ailesinin geri kalanı gibi pisliğin tekisin."

"Kızınız bir Accardi olacak," diyorum ona, sesimi olabildiğince sakın tutarak. Şu anda yapmak istediğim şey telefona atlayıp adamı öldürmek ama bunun bana bir olmayacak. Yakında parasını alacak ve ben de kızına sahip olacağım. Temelli olarak.

"Eğer yardım edebilirsem, hayır." Altı kelimeyi yüzüme tükürüyor ve ben cevap vermeye fırsat bulamadan telefonu kapatıyor.

Öfke göğsümde büyüyor, onu sıkıyor ve nefes almamı zorlaştırıyor. Bu şerefsiz az önce ailemi tehdit etti. Natalia'yı benden almakla tehdit etti ve ben bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Bunu hiç duymadım. Her şey kararlaştırıldıktan sonra bir ailenin düğünü engellemeye çalıştığını hiç duymadım. Bana karşı gelebileceğini mi sanıyor?

Onu bekleyen başka bir şey var.

"Seni öldüreceğim," diyorum telefona, sonra kapıdaki hareket kafamı kaldırmama neden oluyor. Natalia orada duruyor, kararsız, pijamalarını giymiş, gözleri yüzüme kilitlenmiş.

"Kimi öldüreceksin?"

N A T A L I A

I Dane Accardi'nin bir katil olduğunu yıllar önce biliyordum. Ülkedeki en acımasız adamlardan biriyle evleneceğimi öğrendiğimde ağladım. Saklandığımı hatırlıyorum-

Odamda, yatağıma uzanmış, yastığıma ağlarken o kadar bitkin düşmüştüm ki hala kot pantolonum ve spor ayakkabılarımla öylece sızmıştım.

Babam bana hiç gelmedi. Konuşmaya ihtiyacım olup olmadığını hiç sormadı, bana yardım etmek için ne yapabileceğini hiç sormadı. Dürüst olmak gerekirse, zaten bana yardım etmesine izin verecek gibi değildim. Ne yapacaktı ki? Her şeyi iptal mi edecekti?

Hayır, zaman zaman eline geçen nakit paranın anlaşmadan kaynaklandığını biliyorum. Şu ya da bu nedenle para konusunda strese girerdi, bir telefon görüşmesi yapardı, sonra birdenbire yine fazlasıyla paramız olurdu.

Nereden geldiği belliydi. İhtiyacı olan parayı almak için kocama baskı yapıyordu.

Yani bana göre Dane Accardi bir katildi. Aynı zamanda babamın hayırseveriydi, bizi batmaktan kurtaracak kadar parası olan tek adamdı. Annem öldükten ve babam içine kapandıktan sonra aile servetimizin çoğunu harcadı.

Kasabada kaç kişi babamın her kaybetmesine sadece bir ay kaldığını biliyor bilmiyorum. Evi, arabaları, her şeyi-

şey. Bununla başa çıkamadı ve beni en yüksek teklifi verene sattı.

Aslında, bunu bilmiyorum. Aklından geçenleri okumaya çalışarak müstakbel kocama baktım. En yüksek teklifi veren o muydu, yoksa aileme acıyıp beni bu korkunç durumdan kurtarmak isteyen tek kişi o muydu? Dane beni satın almayı kabul etmeseydi babam bana ne yapacaktı? Düşünümüze kadar beni kendine almayı beklemeyi kabul etmeseydi?

Çaresiz erkeklerin kızlarına neler yaptığına dair hikayeleri hepimiz duymuşuzdur. Gelin olarak mafyaya satılmak yeterince kötüydü ama bazı küçük kızların başına gelenlerle kıyaslanamaz bile.

Dane bana cevap vermiyor. Onun yerine telefonunu cebine sokuyor, hâlâ bana bakıyor, sonra da mutfakta ona katılmam için eliyle işaret ediyor. Hareket etmiyorum. Ayaklarım sanki betona saplanmış gibi olduğum yere yapışmış gibi hissediyorum.

Bu ironik, çünkü müstakbel kocamın hayatı boyunca en az bir düşmanına bunu yaptığından eminim. Belki de ben küçükken ve babam televizyonu daha iyi izlemeye başlamadan önce çok fazla çizgi film izliyordum.

"Kimi öldürmeye gidiyorsun?" Destek için kapı çerçevesine uzanarak tekrarlıyorum. O kadar açım ki dizlerimin bağı çözülecekmiş gibi hissediyorum ama gözlerimi ondan ayırmıyor, cevap vermesini bekliyorum. Beni görmezden gelemez. Bir şeyler yemek istesem ve oturmam gerekse de, soruyu geçiştirmesine izin vermeyeceğim.

"Baban. Ama sadece beni kızdırmaya devam ederse." Gözlerini bana dikmiş, bir yanıt bekliyor. Benim ona hemen verecek bir cevabım yok. Sözleri karnıma inen bir yumruk gibi geliyor ve ondan bir adım geri çekiliyorum. İkimizin arasına mesafe koymak onu kurtaracak ya da bana ulaşmasını engelleyecek gibi değil ama ondan ayrı olmam gerekiyor.

Daha net düşünmeme yardımcı olacağını hissediyorum.

"Onu öldüremezsin," diyorum başımı sallayarak. "O yanlış bir şey yapmadı."

Bu onu kıkırdatıyor ve odayı geçip yanıma geliyor, beni kalçalarımından tutup kendine çekiyor. Tanrım, yine sertleşti. O kadar sert ki, ikimizin de henüz sahip olamayacağını bildiği tek şeye o kadar hazır ki. O çizgiyi geçtiğimiz anda sözleşme bozulur.

Eğer evlenmeden önce seks yaparsak, tüm bunlardan kurtulabilirim. Özgürlüğüme kavuşabilirim. Babam paranın geri kalanını Dane'den alırdı ve elinde sikinden başka bir şey kalmazdı.

Bu düşünce aklımdan geçmemeli. Düşünmemem gereken bir şey, ama şimdi beynime girdiğine göre, geri çıkarılması imkansız istilacı bir tür gibi orada kök saldığını hissediyorum.

"Seni benden almak istiyor," diyor Dane, yüzgeçlerini dudaklarımda hafifçe gezdirerek. Onun için ayrılıyorlar ve onu ne kadar çok istediğimi ve onun için ne kadar çok şey yapmaya hazır olduğumu fark ettiğinde gözlerindeki arzu parıltısını görüyorum.

Şu anda yine diz çökmemi isteseydi, yapardım. Ona tapardım, sikine tapardım ama onun istediği bu değil. Boynumu tutuyor, sonra parmaklarını köprücük kemiğime doğru gezdiriyor. Onu becerip kaçmakla ilgili tüm düşüncelerim, parmağının sıcaklığı tenime yayılırken aklımdan uçup gidiyor.

Çekip gidecek kadar güçlü olur muyum bilmiyorum. Onunla yatağa düşecek olsam, dönüp gidebileceğimden emin değilim. Bunu düşünmek korkunç bir şey ve bana sadece ne kadar zayıf olduğumu gösteriyor, ama elimde değil.

Dane'de beni ona çeken bir şeyler var. Ama manyetik miyiz ve ondan etkilendiğim halde ikimiz de güvende olacak mıyız, o tehlikeli bir alev ve ben de onun yok edeceği bir pervane miyim, bunu sadece zaman gösterecek.

"Seni geri alabileceğini düşünüyor, sanki imzaladığımız sözleşmenin hiçbir anlamı yokmuş gibi." Dane'in sesi alçak bir mırıltı. Bana saldırmaya hazır kocaman bir kediyi hatırlatıyor ve ben de yolundan çekilemeyecek kadar aptal bir avım. Hareket edemiyorum. Kalbim çarpıyor

Nefes almaya ve odaklanmaya çalışırken göğsümde bir ağrı hissediyorum ama ondan uzaklaşamıyorum, geri çekilemiyorum, kendimi kurtaramıyorum.

Bu nazik bir adam değil, öyleyse bana neden şu anda ondan uzaklaşamıyor gibi görünüyorum? Bir boşluk bulduğumu düşünmeme rağmen beni ona çeken şey ne? Bir çıkış yolu.

"Bunu yapabilir mi?" Sesimi buluyorum ve Dane başını yavaşça sallıyor. İçimde bir rahatlama balonu var ve sonunda patlayana kadar büyüyor. Neden bu konuda mutlu hissedeyim ki? Bu adamı istemem ve onun babamın beni kurtaramayacağını söylemesi beni mutlu ediyor.

Bunu istememeliyim. Bende bir sorun var.

"Seni benden almasına imkân yok Natalia. Sen benimsin. Her şeyinle. Aklın, bedeninin, ruhun."

Söyledikleri bana, her şeye sahip olmasına izin vermeyeceğime dair kendime nasıl söz verdiğimi hatırlatıyor. Kendime bedenime sahip olacağını ve bunun benim kontrolüm dışında olduğunu söyledim ama Dane Accardi'nin ruhuma sahip olmasına izin vermeyeceğime dair kendime söz verdim. Aynı zamanda, ona duyduğum arzu içimi yakıyor ve vücudumu onunkine bastırmak isteyerek öne eğiliyorum.

Onun sıcaklığını hissetmek istiyorum. Bu çok tehlikeli.

"Peki ya sen?" Sonunda soruyorum, etrafımızı saran sessizlik o kadar yüksek ki kalp atışlarımı kulaklarımda duyabildiğime yemin edebilirim. "Bedenini, zihnini ve ruhunu alıyor ?"

"Vücuduma sahip olabilirsin." Beni bileğimden tutuyor ve elimi sikinin üzerine koyuyor. Kot pantolonuna rağmen avucumda zonkladığında ne kadar sıcak olduğunu hissedebildiğime yemin edebilirim.

Onu hissettiğimde bir iniltiyi bastırmak zorunda kalıyorum.

"Aklımı alabilirsin." Öne doğru eğiliyor, alınlarımız birbirine değiyor. Başımı biraz eğsem dudaklarımı onunkilere bastırabileceğim. Geri çekilmeyeceğinden, beni durdurmak istemeyeceğinden eminim ama hareket edemiyorum. Beni olduğum yerde dondurdu.

"Ama benim ruhum sana bile yasak canım." Bununla birlikte Dane benden geri adım attı. Hâlâ öne doğru eğilmiş durumdayım ama kalçaları beni yerimde sabitliyor ve dengemi yeniden sağlamaya çalışırken ona doğru istemsiz bir adım atıyorum. "Her şeyin bana ait Natalia. Her . Anlama sakın."

Bununla birlikte dönüp benden uzaklaşıyor. Hava bir anda hafifliyor, sanki nefes alabilirmişim gibi geliyor ve alıyorum, ciğerlerime çekebildiğim kadar oksijen çekiyorum.

İçimi bir hayal kırıklığı dalgası kaplıyor ama bu duyguyu itmeye çalışıyorum. Dane'e aşık değilim. Bir Accardi'de sevebilecek hiçbir şey yok ve öyle olduğunu düşünürsem kendimi kandırmış olurum. Onu istiyorum, ellerini üzerimde istiyorum, ağzını istiyorum, beni almasını ve nefes nefese bırakmasını ve dölleriyle dolu olmasını istiyorum, ama bu onu sevdiğim anlamına gelmiyor.

Beni bir dolaba kilitleyen ve duvara zincirleyen adamı sevebilir miyim bilmiyorum. Daha da ötesi, onun her şeyine sahip olmama izin vermeyen bir adamı sevebilir miyim bilmiyorum. Evlenmeye karar verdiğimde kendim için istediğim şey bu değildi ama hayatın bana sunduğu el buydu.

Tabii konuda bir şey yapmazsam. Bu konuda bir şeyler yapabilirim.

Onunla yatıp sözleşmeyi bozabilirim ama bu beni sevmeyen bir adama her şeyimi vermek anlamına gelir. Beni sevemeyen. Beni *sevmeyecek* birine.

Ağzımda kan tadı kadar tırnağımı çiğnediğimi fark etmiyorum bile, sonra parmağımı pijamasına siliyorum ve arkamda hızla ıslanan kırmızı bir leke bırakıyorum. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok ama hayatımla ilgili tüm kararları başkalarının almasından bıktığımı biliyorum.

Önce babam, sonra Dane. Kendi hayatım hakkında karar vermeme hiç izin verilmedi.

Ama bu artık sona erdi.

D A N E

R Yaşlılık üzerime çöküyor. Beni neyin daha iyi hissettireceğini biliyorum - Natalia'yı becermek şu anda hissettiğim tüm stresi ortadan kaldırırdı, ama o yasak.

Hayatımın başka bir döneminde, hissettiğim baskıyı hafifletmeme yardımcı olacak birini aramak için bara gidebilirdim, ama şimdi Natalia'yı gördüğüme göre, bunun artık bir seçenek olmadığını biliyorum. Onunla ilgili her şey çok lezzetli ve beni heyecanlandıran sadece benim mükemmel küçük bakirem olması değil.

O cesur. Cesur. Şımarık. Onu parçalamak ve içten içe tadına bakmak istiyorum. Onu neyin harekete geçirdiğini bulmak ve onu mahvetmek istiyorum. Aynı zamanda, onun çok farklı küçük parçalara ayrıldığını biliyorum ve hepsini toplayıp onu tekrar bir araya getirecek kişi olmak istiyorum.

Onun kurtarıcısı olmanın çekici bir yanı var. Güvenebileceği tek kişinin ben olduğumu bilmek.

Ve onun bana ait olduğunu ve ona ne istersem yap bilmekle ilgili.

Babasıyla yaptığım konuşma beni mutlu etmedi. Elbette ona baktığını hissetmek için onu geri isteyecek ama bunun onu sevdiği için olmadığını biliyorum. Sadece en iyi varlığının zarar görmediğinden emin olmak istiyor. Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim.

Bu yüzden burada benimle kilitli.

Tam bir yemek pişirecek enerjim yok ama ikimizin de bir şeyler yemesi gerekiyor. Yarın ailemle birlikte belediye başkanıyla konuşmaya gidene kadar gecenin geri kalanında evimde kilitli kalacağız. İhtiyacım olan son şey, bana sürtüklük yapmak için her türlü bahaneyi kullanacak aç bir kadınla uğraşmak.

Buzdolabındaki Çin yemek artıkları gözüme çarpıyor ve onları çıkarıp tabaklara yığıyorum ve hepsini ısıtmaya hazırlanıyorum.

"Ne sanıyorsun sen?" Natalia'nın sesi yavaşça arkamı dönmeme neden oluyor. Evde bulup üzerimde kullanabileceği herhangi bir silah yok ama sesi tehlikeli ve alçak.

"Yemek yapıyorum," diyorum ona, gözlerimi vücudunda bir aşağı bir yukarı gezdirerek. Silahsız, hâlâ üzerimde tişörtüm ve pijamam var ama yanakları kızgın gibi kırmızı ve sanki altımda bir delik açılıp beni doğrudan cehenneme göndermek istiyormuş gibi bana bakıyor. "İkimizin de bir şeyler yemeye ihtiyacı var. Çok uzun bir gün oldu."

"Oh, sevmediğin bir adamla evlenmek için gelinlik denedikten sonra bir dolaba kilitlendin ve sonra vuruldun mu?" Bana bir adım daha yaklaştı. "Ve sonra duvara mı zincirlendin?"

"Hayır, ama en muhteşem kadına sikimi , o yüzden açlıktan ölüyorum." Ona bakıyorum, yaklaşması için cesaretlendiriyorum. Onu beceremem ama ona başka şeyler yapabilirim.

Yüzü yumuşuyor. "Hoşuna gitti mi? Senin için dizlerimin üzerine çökmem hoşuna gitti mi?" Sözleri seksi ve ses tonu değişmiş olsa da, hâlâ üzgün olduğu çok açık. Bir şeylerin peşinde ve ne olduğundan henüz emin olmasam da bu oyunu oynamayacağım.

"Bayıldım," diyorum ona ve yemeğe dönüp bir tabağı mikrodalgaya koyuyorum. O yerken ben de birer bira alıp adaya koyuyorum.

Tam orada, arkamı döner dönmez vücudunu benimkine dayıyor. Natalia sanki beni içine çekiyormuş ya da bir şeyler yapmak için cesaretini toplamaya çalışıyormuş gibi derin bir nefes alıyor, sonra uzanıp parmaklarını saçlarımda gezdiriyor, yukarı ve geriye doğru itiyor.

Hafifçe ensemi kaşıyor ve boğazımdan kaçan hırıltıya engel olamıyorum. Aletim yeniden sertleşti, kot pantolonumu zorluyor ve aşağı uzanıp kumaşın üzerinden beni okşadığında çenesini tutup kendime doğru eğiyorum.

"Ne yapıyorsun?"

Elini şeker kavanozuna sokmuş küçük bir çocuk gibi gülümsüyor ve kızarıyor. "Seni istiyorum Dane," diyor, göğüsleri göğsüme sürtünecek şekilde bana doğru eğilerek. Sert meme uçlarını hissediyorum ve çenesini bırakıp uzanarak birini hafifçe okşuyorum.

Ağız açık kalıyor ve yumuşak bir inilti çıkararak parmak uçlarında yükselip beni öpüyor.

Tutkulu, sanki beni sahipleniyor. Beni sertçe öpüyor, dili ağzımın içinde gezinirken talepkâr. Onu kendimden uzaklaştırmamın hiçbir yolu yok ve onu geri öpüyorum, kıcını tutup kendime doğru çekmek için uzanıyorum.

Dudaklarını ısıyorum, alt dudağını öyle sert ısıyorum ki nefesini tutup benden uzaklaşıyor ama onu niyetim yok. Bunu istiyor ve ben de ona bunu vereceğim.

Elleri göğsüme doğru uzanıyor ve parmaklarımı saçlarının arasından geçirip boynunu ısırabilmek için onu geriye çekiyorum. Bunu yaptığımda çığlık atıyor, boynunda kırmızı bir leke oluşuyor. Onu kendime aitmiş gibi işaretlemek istiyorum ki herkes Natalia'nın bana ait olduğunu bilsin.

"Seni istiyorum," diye pantolonunu indiriyor, elleri kemerimde. Kemerimi kurcalıyor, ucunu tokasından çekip pantolonumu aşağı indirmeye çalışıyor. "Beni becermeni istiyorum."

Kafamda uyarı zilleri çalıyor ve dönüp onu kalçalarımınla tezgâha yaslıyorum, böylece biraz geri çekilip ona bakabiliyorum. Gözbebekleri büyümüş ve masum görünüyor ama yüzünde güvenmediğim hafif bir sırıtma var.

"Seni becermemi mi istiyorsun?" Eğilip göğüslerini emebilmek için tembelce gömleğini kaldırarak soruyorum. Yumuşak ve sıcaktı ve dilimi bir meme ucunda gezdirdiğimde bana karşı kükrüyordu.

ağzımın içinde dikkat kesildim. "Tam burada, mutfakta mı? Şu anda mı?"

"Lütfen," diye pantolonunu indirmeye çalışıyor. "Lütfen, sikinin içimde olmasına ihtiyacım var."

Sikeyim. Başka zaman olsa ona inanırdım ama ne yaptığını biliyorum. Düğünden önce onu becerirsem ne olacağını anlamamasına imkan yok. Törenden önce sağlam olduğundan emin olmak için bir doktor tarafından kontrol edilecek ve eğer sağlam değilse, o zaman her şeyi kaybederim.

Mutfaktaki hava sıcak ve mikrodalga fırın çalışıyor, ama ben aldırmiyorum, onu kalçalarından tutup tezgâhın üzerine koyuyorum. "Kaldır kıcını," diyorum ona, sonra pijama pantolonumu çekiştirip yere düşmesine izin veriyorum. "Seni istiyorum."

"Beni becerecek misin?" Gözleri parlıyor ve bana bakıyor, dudakları beklentiyle hafifçe ayrılmış. "Bana istediğimi verecek misin?"

Henüz değil. Kimsenin onu benden alamayacağından emin olduktan sonra, bütün gece beynini sikeceğim. Ama sözleşme çok sağlam, en azından avukatın bana söylediği bu.

Avukatla ilgili bir şey beni rahatsız ediyor ve buna daha fazla dikkat etmem gerektiğini biliyorum, ama Natalia önümdeyken, mükemmel amını görebilmem için bacaklarını benim için açarken bu imkansız.

"Benim için ne kadar ıslak olduğuna bak," diyorum ona, parmaklarımı içine sokarak. İnliyor ve başını arkaya atıyor, bana yaklaşmak için sırtını kamburlaştırıyor. "Beni gerçekten içinde istiyorsun, değil mi?"

Şimdi nefes nefese ama göz teması kurmayı ve başını sallamayı başarıyor. "Sikini içimde istiyorum," diyor bana.

Kalçalarından tutarak onu tezgahın kenarına doğru çekiyorum. Bunu yaparken küçük bir nefes alıyor ama düşmesine izin vermeyeceğim. Natalia'nın onu güvende tutmak ve benim olmasını sağlamak için her şeyi yapmaya hazır olduğumdan haberi yok. Yine de sikimi ona sokmak yerine dizlerimin üzerine çöküyorum, bunu yaparken merkezini yalıyorum.

"Oh, kahretsin," diye soluk soluğa uzanıp saçlarımdan bir tutam yakaladı. "Kahretsin, bu iyi hissettiriyor."

Cevap vermedim. Tadı muhteşem ve onu tekrar yalıyorum, dilimi klitorisinin üzerinde gezdirerek yüzüme doğru sallandığını hissediyorum. İlk başta kendini tutuyor ama ben onu yaladıkça daha da utanmaz oluyor, yüzüme karşı sallanıyor ve inliyor. Geri çekiliyorum, parmaklarım ağzımın yerini alıyor, böylece onunla konuşabiliyorum.

"Seni boşaltmamı ister misin?" Başparmağım onun suyuyla ıslanmıştı ve onu klitorisinin üzerinde kaydırıyorum, bunu yaptığımda elime nasıl kükrediğinin tadını çıkarıyorum.

Başını sallıyor, gözleri kapalı, nefesi zorlanıyor.

"Adımı haykır." Parmaklarımı pişirerek g-noktasını ovuyorum. Nefes nefese kalıyor ve bu his karşısında parmaklarını omzuma gömüyor. "Ciddiyim Na- talia, benim için çığlık attığını duymak istiyorum."

Başını sallıyor ama sonra "Ama beni becermeni istiyorum"

diyor. "Oh, yapacağım," diyorum ona. "Çığlık at."

Cevap tekrar yalıyorum, emerken ve içine sokulurken ağzım onun üzerinde sıcak. Yüzüme karşı sallanıyor ve ben de onu kucaklıyorum. Yaklaştıkça bana karşı sertleştiğini hissediyorum. Kalçaları başıma bastırıyor ve ilk başta haykırıyor, adım dudaklarında sadece bir dua.

Daha yüksek sesle. Onu daha yüksek sesle istiyorum. Bu lanet kasabadaki herkesin, babası da dahil, onun bana ait olduğunu bilmesini istiyorum. Onu her boşalttığımda benim için çığlık atacak.

"Dane," diyor, sesi giderek yükseliyor. "Durma, tamam mı? Siktir, tam orada. Durma!" İçini okşarken inliyor ve bana karşı sallanıyor, onu emip yalarken dilim klitorisini çalıştırıyor.

"Dane!" Sesi şimdi daha yüksek, ama hala benim için çığlık atmıyor. Benim istediğim şekilde değil. Yine de çok yakın, ben onu yalarken yüzüme karşı titremesinden anlayabiliyorum. Bir an sonra dokunuşumla paramparça olacak ve ben kazanmış olacağım.

"Lanet olsun, Dane!"

Çığlığı mutfağı dolduruyor ve kulaklarıma müzik gibi geliyor. Kasları parmaklarımın üzerinde gerilirken, başparmağımla klitorisini sertçe ovuyorum, onu o kadar zorluyorum ki bir gün onu tekrar bir araya getirmem gerekecek. Aynı zamanda, iç uyluğunu ısıyorum.

Sert.

Zevk çığlıklarını çığlığa dönüştürecek kadar sert. Onu günlerce izleyecek kadar sert.

Ona gerçekten bana ait olduğunu gösterecek kadar sert.

N A T A L I A

W Sabah uyandığımda hemen dönüp uzanıyorum ve ellerimi yanlara doğru uzatıyorum. Bunu yaptığımda genellikle yatağımın yanındaki duvara dokunabiliyorum, ama parmaklarım havadan başka bir şeye çarpmadı ve kafam karışmış bir şekilde .

Başım ağrıyor. Sanki dün gece çok içmişim, sanki gerçekten bir tane bağlamışım gibi hissediyorum ve gözlerimi yavaşça açıyorum, solumdaki büyük pencerelerden akan ışıktaki gözlerimi kırıştırıyorum.

Burası benim odam değil.

Bunu hemen fark etmeliydim. İlk ipucum yatağın büyüklüğü oldu, sonra da pijamalarımı giymediğim gerçeği. Kahretsin, hiçbir şey giymiyorum ve asla çıplak uyumam. Buna ağzımın kuruduğu ve başımın ağrıdığı gerçeğini de ekleyince dünün berbat bir gün olduğu anlaşılıyor.

Ama ne oldu?

Ellerime bakıp onları ters çeviriyorum, sonra bileklerimin etrafındaki kırmızı izleri görünce nefesimi tutuyorum. Bunu nasıl yapabildim? Dünün anıları bir tsunami gibi üzerime çöküyor ve başımı ellerimin arasına alıp olanları çözmeye çalışıyorum.

Dane'e beni sikmesi için yalvarmıştım. Mutfakta ona yaklaştım, beni becermesi için.

Böylece anlaşmayı bozacaktı.

İnleyerek vücudumu gözden geçiriyorum. Görünüşe göre olmam gerektiği gibi ve onun sikini içimde hayal etmeye ne kadar çalışırsam çalışayım, bunun gerçekleşmediğini biliyorum. Bana istediğimi vermedi. Ama aynı zamanda bana bir şey verdiğini de biliyorum.

Vücudum her zamanki gibi gergin ve stresli değil, durgun ve gevşek hissediyor ve olanları hatırladığımda içimi bir utanç kaplıyor.

Her şeyi hatırlıyorum. Duşu hatırlıyorum, bana dokunduğunu ve onun sikini emdiğimi, sonra mutfakta beni becermesini istediğim zamanı. Yapmadı. Ondan gerçekten istediğim tek şeyi, ondan uzaklaşabilmek için ihtiyacım olan tek şeyi bana vermedi.

Gözlerimi kapattığımda onun bacaklarımın arasında olmasının, beni yalamasının ve emmesinin nasıl bir his olduğunu hatırlayabiliyorum. Milyonlarca küçük parçaya ayrılmadan önce vücudumun ne kadar sıkı sarıldığını hatırlıyorum.

Ağzımı açıp onun adını nasıl haykırdığımı hatırlıyorum, ses mutfağa doluyor ve beni boşaltırken tüm daireyi dolduruyordu.

Ve sonra beni nasıl ısırıldığını hatırlıyorum. Nefes nefese yorganı geriye atıp bacağıma baktım. Tam orada, uyluğumun iç kısmında ısırığı vardı. Kocaman ve morarmış ve ona dokunduğumda tıslayarak emiyorum.

Piç kurusu.

Daha önce hiç kimse bana böyle bir şey yapmamıştı. Onunla evlenmek zorunda kalacağımı bilmek benim için bir şey, ama onun beni böyle ısırması tamamen başka bir şey. Beni sahiplenmesi. Beni işaretlemesi.

Uzanıp parmaklarımı hafifçe boynumda gezdiriyorum, aynı şeyi bana orada da yaptığını hatırlıyorum. O ısırık o kadar acı vermemişti. Ama kalçamdaki ısırık, beni gerçekten uçurumun kenarına iten ve onun için çığlık atmama neden olan şeydi ve acıtıyor.

Yorganı tekrar üzerime çekerek odaya göz gezdiriyorum ve nerede olduğuma daha fazla dikkat ediyorum. Beni duvara astığı kelepçeler tam orada duruyordu ve gözlerimi hızla

onlardan uzakta. Bakışlarım bir valiz yığınınına takılıyor ve araştırmak için yataktan fırlıyorum.

Başkasının evinde çıplak olmak garip gelse de, yapayalnızım. Ayrıca, ne olacak ki? Neye benzediğimi biliyor. *Tadımın* nasıl olduğunu da bildiği gerçeğini düşününce yüzüm yanıyor.

Bagajın en üst parçasının fermuarını açıp içinde kıyafetlerimin olduğunu görünce rahat bir nefes alıyorum. karıştırarak bir kot pantolon ve tişört, bir süre sonra da iç çamaşırı ve sütyen çıkarıyorum. İhtiyacım olan tek şey buydu ve sonunda kapıya dönmeden önce her şeyi üzerime geçirdim.

Tuvalete gidip kendime çeki düzen verebilirim, zaten işemem de gerekiyor ama önce Dane'i bulmak istiyorum. Beni evinde yalnız bırakmasına imkân yok, bundan eminim, yüzden ne yaptığını görmem gerekiyor.

Yavaşça kapıyı açıp koridora bakıyorum. Onu burada beni beklerken görmeyi beklesem de, bir yanımda göreceğini düşünüyor. Bir yanımda kapıyı açacağımdan ve onun burada beni izliyor olacağından emin.

Beni bekliyor olabileceğini düşünmek beni korkutuyor. Kapıyı itip açarken kalbim hızlı hızlı atıyor.

Salon boş, ama koridorda yavaşça ilerlerken kalbim göğüs kafesimde çarpmaya devam ediyor. Sessizce hareket ediyorum, sessiz kalmak için elimden geleni yapıyorum, sonunda başımı köşeden oturma odasına sokuyorum.

Parlak güneş ışığı burada daha da belirgin. Buranın ne kadar muhteşem olduğunu fark etmek için dün pek fırsatım olmadı. Devasa pencereler şehrin mükemmel manzarasını sunuyor ve ter- rifiye olmasaydım her şeyi görmekle daha fazla ilgilenebilecek olsam da, gözlerim yine de pencerelere çekiliyor.

Açık bir sabah, parlak mavi bir gökyüzü ve etrafa dağılmış sadece birkaç kabarık beyaz bulut. Dışarıda muhteşem, ama korkunç bir fırtınada buranın nasıl olacağını ancak hayal edebilirim. Öyle olmalı.

Yağmurun cama çarpışını izlemek ve duymak, şimşeklerin gökyüzünü yırtışını görmek inanılmaz.

Titriyorum ve derin bir nefes alıp oturma odasına çıkmadan önce ısınmak için ellerimi kollarımda aşağı yukarı gezdiriyorum.

O burada değil.

Bunu fark ettiğim anda, çöken hayal kırıklığı dalgasıyla başa çıkmaya çalışmam gerekiyor. Dane'in burada olacağından, bekleyeceğinden emindim ama yok ve bu konuda ne hissettiğimden emin değilim.

Bir yanım heyecanlandı, çünkü bu o bana göz kulak olmadan evin içinde dolaşabileceğim anlamına geliyor, ama diğer yanım onu görmek istiyordu. Dün gece ikimiz arasında tam olarak ne oldu? Ve o şimdi hangi cehennemde?

Oturma odasından pencerelere doğru yürürken bu düşünceler zihnimde birbiriyle çarpışıyor. Eğer o burada değilse, dışarıdaki manzaranın tadını çıkarmak için biraz zaman ayırmak istiyorum. Dışarısı muhteşem ve uzanıp parmak uçlarımla cama hafifçe dokunduğumda cama yapıştırılmış bir not fark ediyorum.

Koparıp açarken ellerim titriyor.

Natalia,

Bu sabah iş için erken çıkmam gerekti ama öğle yemeğine kadar evde olmayı planlıyorum.

Aptalca bir şey yapma. İzliyor olacağım. Dane

Parmaklarım o kadar titriyor ki kâğıt parmaklarımın arasından geçip yere düşüyor. Canlı bir bombaymış gibi kâğıttan uzaklaşıp bir elimi göğsüme bastırıyorum ve beni izliyor olabileceği herhangi bir yol aramak için odanın etrafına bakıyorum.

Kameralar olmalı. Biliyordum, bana göz kulak olmak için bir yol bulmadan beni burada tek başıma bırakmayacağını biliyordum. O güven-

Bunu biliyorum.

Peki ?

Parmaklarımı pencerenin üzerinde tutuyorum çünkü soğuk cam dokunuşuma iyi geliyor, yavaşça oturma odasının etrafında ilerliyorum, duvarlarda ve tavanda bir kamera izi arıyorum.

Hiçbir şey yok.

Şaşkın bir halde mutfağın kapısında duruyorum ve tepedeki ışığı kapatıyorum. Bir yanım kameraların olduğu yerde parlayan ya da yanıp sönen bir ışık olmasını bekliyor ama hiçbir şey yok.

"Beni gerçekten izliyor olamaz, değil mi?" Bir şekilde dinliyordur diye sesimi alçak tutuyorum. Yanıt alamasam da ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissediyorum ve ön kapıya doğru fırlayıp kolu tutuyor ve deli gibi çekiyorum.

D A N E

"W

Timothy'nin bu toplantıdan haberi olmadığına emin misin? O yalaka bir piç kurusu," diyorum kardeşime bakarak.

Lorenzo boğazını temizler ve başını sallar. "Hiç şansın yok. Sen, Johnny ve ben bunu bilen tek üç kişiyiz. Yani birimiz aniden aileye karşı dönmezse, gitmeye hazırız. Ve eğer böyle bir şey olursa Helms gibi küçük bir pislikten daha büyük sorunlarımız var demektir."

"Güzel." Başımı sallıyorum ve Johnny bize doğru yürürken ikimiz de dönüyoruz. Ellerini üşümüş gibi ceplerine sokmuş ve ancak ikimizin durduğu yere ulaştığında omuzlarını düzeltiyor.

İşe hazır olduğu çok açık. Çoğu insan kalçalarımızdaki çıkıntıların silahlarımız olduğunu anlayamaz ama hepimiz silahlarımızı kuşanmış durumdayız. Johnny ikimize de başıyla selam veriyor, sonra konuşuyor.

"İçeride iyi polis, kötü polis rutini yapıyoruz?"

"Kötü polis, kötü polise ne dersin?" diye teklif ediyorum, dönüp mayısın evine bakarak. "Bu söylediğinden daha fazlasını biliyor ve eğer bok kafalı kardeşini koruyorsa bunu bir an önce düzeltmemiz gerekiyor."

Lorenzo başını sallar. "Bu pislığe iyi davranmak için çok erken. Hadi gidelim."

Üçümüz ön kapıdan geçip patikadan eve doğru ilerliyoruz. Ev tepemizde yükseliyor, tek bir adamın yaşayamayacağı kadar büyük ama Steve insanların kendisini önemli biri olarak görmesinden her zaman hoşlanmıştı. Bir belediye başkanının maaşıyla bu ev için yeterli parayı bulmuş olmasına hiç şaşırmadım, bu da şu soruyu akla getiriyor: tüm bunları nereden buldu?

"Steve'in ailesinden para alıp almadığına dair bir fikrimiz var mı?" Kapının önünde durduğumuzda sordum.

Johnny'nin eli kapıyı çalmak için kalkıyor ve bana dönüp bakıyor, gözleri kısılıyor. "Hayır, ama buradaki işimiz biter bitmez birilerini çağıracağım. Hazır mısın?"

Başımı salladım. "Umarım kahve yapmıştır," diyorum.

Güneş daha yeni doğmaya başlamıştı ve tek düşünebildiğim Natalia'yı yatağında bırakmanın nasıl bir his olduğuydu. Aslında kendi başına uyumak istemişti ama dün gece onu bir an bile gözümün önünden ayırmamın imkânı yoktu. Şimdi bile cebimden telefonumu çıkarıp kameraları kontrol ediyorum.

Hâlâ yatakta sızmış durumda. Saçları bir hale gibi yastığın üzerine yayılmış ve ağzı hafifçe açık. Ona bakarken sikimin pantolonumun içinde seğirdiğini hissediyorum ve keşke tekrar onunla aynı yatakta olsaydım diyorum. İmzaladığım sözleşmenin canı cehenneme. Dün gece o bayıldıktan sonra bunu düşündükçe, babasının onu becermeme engel olamayacağını daha iyi anladım.

Natalia benim.

Sözleşmeyi yazan adam, belediye başkanını koruyan aynı pislik. Onu alaşağı edeceğiz ve sonra Natalia benim olacak, istediğim gibi tadını çıkaracağım ve kimse beni durduramayacak. Kendi kendime gülümseyerek, ön kapı açılırken telefonumu cebime geri sokuyorum.

"Bu da ne, sana evime gelmemeni söylemiştim. Özellikle de bu saatte... Biri sizi burada görürse ne olacağını hayal edebiliyor musunuz?" Steve kapıyı açıyor, üçümüzü verandasında görünce çenesi düşüyor.

"Kiminle konuşuyorsun Steve?" Kapıyı iterek açtım ve onun yanından geçip eve girdim. "Erken ziyarete geldiğin için biraz üzgün gibisin ama için giyinmiş görünüyorsun."

Takım elbise giymiş, ofise gitmek üzereymiş gibi görünüyor ama sabahın yoğun saatlerini atlatmak için endişelenmesi için çok erken. Elinde bir fincan kahve var ve ben de ondan alıyorum, derin bir yudum almadan önce kokluyorum.

"Bu gerçekten gurme işi, Steve. Şok oldum. Gerçekten de senin gibi dibe vurmuşların sadece içki içeceğini sanırdım."

Lorenzo ve Johnny beni eve kadar takip ediyorlar ve Johnny kapıyı kapatırken kapının kapanma duyuyorum.

Kapalı ama kilitli değil. Tam ihtiyacımız olan .

Steve hâlâ solgun görünüyor ama üçümüze bakarken kendini toparlamaya çalışıyor.

"Siz üçünüzün burada ne işi var?" Sesi sadece biraz titriyor ve Steve'in omzundan tutup onu çevirmeden önce kahveyi kardeşime uzatıyorum.

"Bize etrafı göster Steve. Hepimizin oturup konuşabileceği rahat bir yer bulalım. Kulağa nasıl geliyor?" Parmaklarım sertçe omzuna gömülüyor ve onu koridorda itmeme izin vermeden önce bir an duraklasa da oturma odasına ulaştığımızda bir amaç uğruna yürümeye başlıyor.

İçeri bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Bir ofisin yok mu Steve? Önemli evraklarının olduğu bir yer belki? Küçük kirli sırlarını saklamak istediğin bir yer?"

Lorenzo yanımdan geçip giderken kapılara göz atıyor. Sonunda Johnny ve benim Steve'le birlikte durduğumuz yere döndü. "Ofisi buldum. Dördümüzün birbirimizi gerçekten tanımamız için mükemmel bir yer gibi görünüyor."

"Mükemmel." Steve'i önüme katıp koridora doğru itiyorum. Lorenzo onu kolundan tutup ofise itiyor, sonra yavaşça bir sandalyeye götürüp oturması için itiyor.

"Üçünüzün ne halt etmeye burada olduğunuzu söylemek ister misiniz?" Steve sanki bu bizi geri çekmeye yetecekmiş gibi göğsünü şişiriyor. Yüzümde beliren sırıtışa engel olamıyorum ve o bana bakınca gülüyorum.

"Şaka yapıyor olmalısın Steve-o," diyorum, masasının yanından bir sandalye kapıp oturduğu yerin önüne çekiyorum. O kadar yakınız ki dizlerimiz birbirine değiyor ve benden uzaklaşmak istediği çok açık ama kardeşim ve kuzenim yanlarındayken gidebileceği hiçbir yer yok.

"Belli ki bu sabah kapınızda başka birinin olmasını bekliyordunuz. Bu senin boktan kardeşin mi yoksa boktan avukatın mı?" Konuşurken yüzünü izliyor, herhangi bir rahatsızlık belirtisi arıyorum.

Çoğu insan, farkında olmasalar bile, düşündükleri her şeyi ele verecek söylemlere sahiptir. Ancak Steve gibi biri yalan söylemeye daha alışıktır ve bazı şeyleri gizli tutma konusunda ortalama bir insandan biraz daha iyidir.

"Seni kardeşim sandım," diyor sonunda, zorlukla yutkunarak. "Bazen sabah erkenden konuşmak için buraya gelir."

"Sesin çok heyecanlı geliyordu." Lorenzo eğilerek ağzını Steve'in kulağına dayadı. "Söylesene dostum, kardeşinin ziyareti ihtimali seni neden heyecanlandırmadı?"

Steve ellerini pantolonuna siliyor ve Lorenzo'dan biraz uzaklaşıyor. Gözleri hâlâ bana kilitlenmiş durumda ve benden ne kadar nefret ettiğini rahatlıkla görebiliyorum.

"O ve ben her zaman anlaşılamıyoruz," diye itiraf ediyor zorlukla yutkunarak. Konuşurken yanımdan geçip masasına doğru bakıyor.

burada.

Bizden ve muhtemelen kardeşinden bile saklamak istediği her neyse, arkamda masanın üzerinde duruyor. Yine de henüz dönüp bakmak istemiyorum. Benimle konuşacak ve bilmek istediklerimizi bize anlatacaksa olmaz.

"Kardeşler baş belası olabiliyor," diyorum ve Johnny kıkırdıyor. "Gençken Lorenzo'yu öldürmek isterdim, değil mi?"

"Doğru," diye onaylıyor ağabeyim, şimdi doğrulup yanıma geliyor. "Seni suçladığımı söyleyemem. Çocukken biraz götün teki olabiliyordum."

Johnny, Steve'in omuzlarından tutup onu sandalyeye doğru çeker, öyle ki her şey geriye doğru devrilir ve yüz yüze gelirler. "Neden bazen kardeşini öldürmek istiyorsun Steve? Bize anlatabilirsin. Hepimiz anlıyoruz."

Steve'in Adem elması kuzenimize bakarken sallanıyor. Gözleri iri iri ve kırılıp itiraf edecekmiş gibi görünüyor, ama yapmayınca iç çekip masasına doğru yürüyorum ve dosyayı üstünden alıyorum.

Steve sandalyeden kalkmaya çalışarak, "Dur bir dakika," der. Öne doğru sallanıyor ama Johnny sandalyeyi daha sert bir şekilde geri çekerek ayağa kalkmasını engelliyor. "Onu kaldırmaya hakkın yok."

"Oh, öyle mi? Ne yapacaksın Steve, pislik avukatını mi salacaksın? Korkuyorum." Bakışlarımla onu olduğum yerde sabitledikten sonra dosyanın ön kapağını açıyorum.

İlk başta ne gördüğümden emin değilim. Burada çok fazla bilgi var, hepsi de görünüşe göre bir önceki sayfadakinden daha önemli. Bu tam bir bilgi hazinesi ve kimsenin öylece ortalıkta bırakması gereken bir şey değil.

Yine de Steve tam olarak Mensa'ya uygun biri değil. Daha önce nasıl belediye başkanı olduğunu merak etmiştim ama dosyayı karıştırdıkça her şey daha da netleşiyor.

"Ona bakma," diyor Steve ama bu kez sesi alçak ve sessiz, sanki iyice boku yediğini fark etmiş ve artık bununla mücadele edecek enerjisi kalmamış gibi. "Bu tamamen özel."

"Şimdilik öyle," diye kabul ediyorum, dosyayı kapatıp sonunda ona bakıyorum. "Ama bu bilgiyi çok uzun süre saklayabileceğimizi sanmıyorum. Düşünebiliyor musun Steve, eğer bu ortaya çıkarsa neler olur?"

"Hayır," diyor, uzanıp elini başının ön kısmında gezdirerek. "Beni mahvedeceksin."

"Bana uyar." Lorenzo da omzumun üzerinden deftere bakıyordu ve şimdi Steve'in oturmasına nihayet izin veren Johnny'ye sırtıyor. Belediye başkanı kendini ayağa kaldırdı, şaşkın görünüyor. "Şuna ne dersin Steve? Biz tüm bu bilgilerle ne yapacağımızı düşünürken sen kasabada kal. İsteyeceğimiz son şey seni bir yerlerde avlamak zorunda kalmak. Anlaştık mı?"

Üçümüz ona cevap verme şansı tanımadık. Şimdiye kadar ekibimizden bazıları gelip arabasına dinleme cihazı yerleştirmiş olacak. Bizim haberimiz olmadan garaj yolundan ayrılamayacağından emin olmak için üzerinde bir takip cihazı olacak.

Johnny kapıyı için her yer dinleniyor. Bu ofis hariç her yer. Lorenzo ve ben Steve'i Johnny'nin işi bitirmesi için dışarı çıkardık.

Belediye başkanına "Sizi arayacağız," diyorum ve elimdeki dosyayla göğsüne vuruyorum. "Hiçbir şey için endişelenmeyin, size söz veriyorum, Accardi ailesi her şeyle ilgilenecek."

NATALIA

I Bu lanet daireden kaçmak için aklıma gelen her şeyi denedim ama kapılar ve pencereler özel titanyum çelikten falan yapılmış.

hiçbir şey .

Cam olduğu belli olan pencereler bile ne atarsam atayım çatlamıyor.

Ve inanın bana her şeyi denedim.

Pencereden içeri sokmaya çalıştığım sandalyenin kalıntılarına dikkatle bakıyorum. Çarpmanın etkisiyle paramparça olmuş, tahta ayakları cama beşinci kez çarpışımnda fırlamış, altıncı kez denememde ise arkası çatlamıştı.

Burada sıkışıp kaldım ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Ellerimi saçlarımın arasında gezdiriyorum, ellerimi kalçalarımaya koyuyorum ve oturma odasına bakıyorum. Dışarı çıkmama yardım edecek bir şey var mı diye her yeri kontrol ettim. Bir anahtar, bir çekiç, buradan kurtulmamı sağlayacak bir şey, ama hiçbir şey yok.

Henüz yapmadığım tek bir şey var ve onu yapmaktan korkuyorum ama başka seçeneğim olduğunu da sanmıyorum. Derin bir nefes alarak yatak odasına dönüyorum, duvara zincirlendiğim yere, bu sabah tek başıma uyandığım yere.

"Hadi ama Natalia, seni sebepsiz yere serbest bırakacak değil ya," diyorum kendi kendime. "Eğer buradan çıkmak istiyorsan

Şifonyerin üst çekmecesini kilitli değil ve hiç ses çıkarmadan kayarak açılıyor. Orada duran cephaneyi gördüğümde gözlerim açılıyor, hepsi kutularda, ve her an doğru kutuyu alabilmesi gerekiyormuş gibi düzenlenmiş. Yine de silah yok, bu hem atama hem de şaşırtıcı değil. bulabileceğim bir yere koymuş olsaydı şok olurdu.

Bir sonraki çekmece kilitli ve onu çekiştirerek açmaya çalışıyorum. Kıpırdamıyor ve yemin ederek yere oturup ayaklarımı şifonyerin altına destekliyorum.

Hala bir şey yok.

"Haydi, seni sikik," diye homurdanarak çekmeceyi daha sert çekiyorum. Bir an için açılacağını düşünüyorum ama açılmıyor ve iç çekerek elimi tersini alnıma siliyorum. Alt çekmece de kilitli ve onu da sertçe çekiyorum, lanet olası şeyi açmak için kolu olabildiğince kabaca kendime doğru çekiyorum.

"Anahtarı hangi cehennemde saklıyor?" Kendimi ayağa kaldırmak için şifonyerin tutarak mırıldanıyorum. Şu anda bu lanet şeyi açamayacağım çok açık.

"Cebimde taşıyorum. Sen nerede saklardın?" Arkamdan gelen alçak ses dönmeme neden oluyor.

Daha önce kalbimin hızlı attığını sanıyordum. Şimdi göğsümden fırlamak üzere. Arkama uzanıp destek almak için şifonyeri tutuyorum, sanki ayağa düşmemi engelleyecekmiş gibi ona tutunuyorum. Dane bana bakıyor, ağzı bir sırtıyla yukarı kıvrılıyor, sonra yavaşça dolaba giriyor.

Burada kapana kısıldım. İki yanımdaki giysi duvarları bana onu geçmeye çalışmam için yeterli alan bırakmıyor. Tıpkı dolapta olduğum ve kaçmaya çalıştığım zamanki gibi, ama şimdi onu geçmeye çalışma şansım bile yok. Bana doğru yürüyor, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi kasıla kasıla bana doğru geliyor.

Yemin ederim, ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. Vücudum tepki veriyor ve içimde bir kızarıklık hissediyorum. Ne kadar tehlikeli olduğunu bilsem de bu adamı istiyorum. Belki de bu yüzden

Onu neden istediğimi. Bende kesinlikle yanlış olan bir şeyler var, ama o yaklaştıkça göbeğimin gerilmesine ve bacaklarımın arasında kesin bir zonklama olmasına engel olamıyorum.

"Burada ne arıyordun?" Sonunda şifonyerin üstünü tutmak için iki yanıma uzanarak soruyor. Beni olduğum yere mıhladı ve kaçmaya çalışmayı çok istesem de ayaklarım yere sıkıca yapışmış gibi hissediyorum. "Çünkü onun bir silah olmadığına eminim. Kasap bıçağını yatak odamda unutmuşsun. Daha sonra kanlı bir oyun mu oynamak istiyorsun?"

Oh, lanet olsun. Bıçak. Onu arkamda bıraktığım için aptalın tekiyim ama yatak odasında onun tarafından kıştırılacağımı hiç düşünmemiştim. Eve gelip beni burada bulacağı gerçeğini bir kez bile düşünmedim. Çok uzun sürdü ve yüzümün kıpkırmızı olduğunu hissettim.

"Hâlâ söyleyecek bir şeyin yok mu?" Eliyle yanağımı kavırıyor ve eğiliyor, nefesi tenimde sıcacık. Gözlerim kendiliğinden kapanıyor ve kendimi az sonra olacıklara hazırlıyorum.

Bundan keyif almayacağımı söylersem yalan söylemiş olurum.

"Beni öldürmeyi düşünseydin, Natalia, çok daha fazla çabalaman gerekirdi." Duraklıyor ve ben dudaklarının dudaklarıma çarpmasını bekleyerek bekliyorum. Bu olacak, bunu biliyorum. Beni öpmeden, aleti bana doğru bastırılmış halde, beni bu şekilde karşısında tutmaya razı olmasının imkânı yok.

"Koş." Konuşurken geri adım atıyor ve ateşini de beraberinde götürüyor. Uzaklaştığında bıraktığı ani boşlukla gözlerim şaşkınlıkla açılıyor ve çenem düşüyor.

"Ne?" İdare ediyorum. Parmaklarım hâlâ şifonyerin üstüne kıvrılmış durumda ve ağrımaya başladılar ama artık oraya yapışmış gibiler. Onları kurtarabileceğimden hiç emin değilim.

"Beni öldürmek mi istiyorsun? Kaç. Şimdi dene. Bu senin tek şansın."

Ciddi olamaz, ama şimdi kenara çekiliyor ve bıçağı bıraktığım yeri bulmak için yardımına ihtiyacım varmış gibi eliyle işaret ediyor. Beynimin bir kısmı bana aptallık ettiğimi haykırıyor, ama yine de onu itip geçiyorum, dolaptan çıkarken kollarımı pompalıyorum.

İçinden çıkmam şifonyere ulaşmamdan daha uzun sürmüş gibi geliyor ama sonunda kapıdan fırlayıp yataktan bıçağı alıyorum ve dönüp ona bakıyorum.

Şimdi kapısında duruyor, çerçeveye rahatça yaslanıyor. Kalçasındaki silahın şişkinliğini görebiliyorum ve ona beni öldürüp öldürmeyeceğini sormak istiyorum, ama ağzım çok kuru ve tek yapabildiğim ona doğru koşmak, bıçak omzumun üzerinde, kalbim kulaklarımda o kadar yüksek sesle atıyor ki çılgılık attığımı bile duymuyorum.

D A N E

W Natalia'nın ihtiyacı olan şey iyi bir derin penis ve ben ona bunu vereceğim, ama önce şu bıçakla olan iğrenç işi aradan çıkarmalıyız. O bunu düşünüyor

Bana zarar verebilecek ve bana doğru koşarken ilgiyle izliyorum, bıçağın ucu tam kalbime dönük.

Bunu şimdi durdurabilirim. Bileğinden tutup ait olduğu yere, dizlerinin üstüne çöktürebilirim ama yarağımın sadece uslu bir kız olduğu zamanlar için olmadığını bilmesini istiyorum. Ne kadar yaramaz olursa olsun ya da ne yaparsa yapsın onu becermekten mutluluk duyuyorum ve artık belediye başkanı ve avukatı hakkındaki gerçeği bildiğime göre, hiçbir şey beni istediğimi almaktan alıkoyamaz.

Bana ulaşıyor ve bıçağı sertçe göğsüme saplıyor. Bıçağın ucu gömleğimi delip geçerken ve giydiğim yeleğe saplanırken irkilmedim. Korunmadan belediye başkanının karşısına çıkmamın hiçbir yolu yoktu ama Natalia'nın bunu bilmesine imkân yoktu.

Gözleri açılıyor ve bıçağı geri çekerek serbest bırakmayı başarıyor. Ondan daha hızlı hareket ederek uzanıp bileğini kavriyorum ve bıçağı düşürmesi için yana doğru çeviriyorum. Bıçak yere çarpıyor ve bir nefes alıp veriyor, diğer eliyle uzanıp parmaklarımı bileğinden ayırmaya çalışıyor.

"Artık bunu aklından çıkardığına ," diyorum onu yatağa doğru geri çekerek, "sana yapmak istediğim bir şey var."

"Yapamazsın." Gözleri sert ve karanlık ve sanki sözlerinin beni durdurmaya yeteceğine inanıyormuş gibi bana bakıyor. "Bir sözleşme imzaladın."

"Bunu hazırlayan avukat hakkında bazı şeyler öğrendim," diyorum onu yatağa bastırarak. Artık geri çekilemiyor. Şu anda benden kaçabilmesinin tek yolu yatağa tırmanmak ve bunu yaptığı anda benim olacak.

Hepsi benim.

Gözlerinde korku parlıyor ama sonra bana ters ters bakıyor. "Ne gibi şeyler? Sözleşmeyi bozamazsın, unuttun mu? Eğer bozarsan, seninle evlenmek zorunda değilim."

Onu öpüyorum, ağzım onunkine çarpıyor. İsteddiği kadar bu işten sıyrılmaya çalışsın, ikimiz de bunu istediğimizi biliyoruz. O da en az benim kadar biliyor ki, ona sahip olmaya bu kadar yaklaşmışken, dünyada beni geri adım attıracak hiçbir şey yok.

"Bundan zevk almanı istiyorum," diye fısıldıyorum, gözlerinin içine bakabilecek kadar geri çekilerek. "Sikim için çığlık atmanı istiyorum Natalia, tıpkı mutfakta klitorisini emerken sana çığlık attırdığım gibi." Kırmızıya dönüyor ve bana karşı kıvranıyor, horozumun üzerindeki baskı inanılmaz. "Sen karar ver. İyi bir kız olmayı ne kadar çok istiyorsun ve benim olmayı ne kadar çok istiyorsun?"

Hemen cevap vermiyor ve boynunu ısıırıyorum, dilimle teninin tadına bakıyorum, boynu boyunca ve köprücük kemiğine doğru ilerliyorum. Bu onu titretiyor ve kalçalarını kavırıyorum, kulağına kadar öperken onu yerinde tutmak için yüzgeçlerimi tenine batırıyorum.

"Seni istiyorum," diye kulağına nefes veriyorum. Onu şimdi sorunsuzca alabileceğimin farkındayım ama onu zorlamak istemiyorum. Natalia beni istiyor, bunu biliyorum. Bunu kabul etmesini ve hayatı boyunca sakladığı tek şeyi bana istiyorum. Eninde sonunda ona sahip olacağım ama onun da bundan hoşlanmasını istiyorum.

"Bana sahip olamazsın." Beni uzaklaştırmak ellerini göğsüme koyuyor ama kulak memesini ısıırıyorum ve elleri gevşiyor, ben onu öpmeye devam ederken vücudu ona karşı dönüyor.

Ağzım tekrar onunkini bulduğunda yukarı uzanıyor, parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve onu daha sert öpebilmem için beni kendine doğru çekiyor. Dili dans ediyor ve alt dudağını dişlerimle kavrayıp bir inilti çıkarıyor. Bana pençelerini geçiriyor, yüzgeçleri düğmelerimi çözmek için savaşıyor ve ben de geri çekilip onun önünde soyunuyorum.

Hemen pembenin en güzel tonuna dönüyor ve ağzı hafifçe aralanıyor. "Eğer sikimi emmeyeceksen o zaman ağzını kapat ve yatağa geç," diye emrediyorum.

Ağzını kapatıyor ve geriye doğru yatağa tırmanıyor, gözlerini sürekli bana kilitliyor. Zor nefes alıyor, göğsü gözle görülür bir şekilde inip kalkıyor ve ben de onunla birlikte yatağa sürünerek onu şiltenin üzerine sabitliyorum.

"Dane," diye fısıldıyor, uzanıp ellerini göğsümde . O bunu yaparken ben de arkama yaslanıp kotunu çözüyorum, böylece onu soyabiliyorum.

"Seni becermek istiyorum," dedim ona. "Seni başka bir erkek için mahvedeceğim. Sikimi içine almak için can atacaksın, anlıyor musun Natalia?"

Başını sallıyor, ben kotunu ve iç çamaşırını indirirken dişleri alt dudağının derinliklerine gömülüyor. Hemen kokusunu alabiliyorum, o kadar tahrik olmuş ki. Bana bakıyor, gözleri yarı kapalı, elleri şimdi yanlarında titriyor.

"Otur." Üzerinden sıyrılıp gömleğini ve sütyenini çıkarıp yere atıyorum. "İşte böyle," diyorum, eğilip bir meme ucunu ağzıma alıyorum. Sertleşiyor ve diğerini çimdikliyorum, parmaklarımda arasında yuvarlıyorum, bunu yaparken dudaklarından kaçan iniltinin tadını çıkarıyorum. "Ne kadar iyi bir kızsın Natalia. Mükemmel bir eş olacaksın."

"Nazik ol," diye yalvarıyor ve kendini önümdeki yatağa atıyor. "Lütfen, Dane, nazik ol."

Gözlerimi ona diktim. Şimdi onun mükemmel küçük amına girebilir, onu becerirken acıdan haykırmasını sağlayabilirdim. Bunun yerine, iç kalçalarına masaj yapıyorum, ağzımla yukarı doğru çıkıyorum. sallanıyor,

parmaklarını saçlarımın arasından geçirmek için aşağı uzanırken havaya doğru yükseliyor.

"Seni istiyorum," diye fısıldıyor ve beni kendine doğru çekiyor.

Bir yalıyorum, tatlı tadı ağzımı dolduruyor, sonra parmağımı tembelce klitorisinin üzerinde gezdiriyorum. "Seni becermemin seni sözleşmeden kurtarmayacağını anlıyorsun, değil mi?" Başka bir tat için içeri girerek soruyorum. Dilimle onu yoklarken cevap vermiyor ama tekrar doğrulduğumda başını sallıyor, gözleri aç ve bana kilitlenmiş.

"Umurumda değil," diyor ve kalçalarını kavriyorum, yatağa uzanırken onu yukarı ve üzerime doğru sallıyorum.

Vücudumun üzerine eğilmekten korkarak üzerimde geziniyor ve ben de onu daha yakına çekerek bir öpücük için aşağı indiriyorum. Dudakları ilk başta yumuşak ve dokunaklı, ama elimi tekrar bacaklarının arasına sokuyorum ve inliyor, bana karşı sallanıyor ve beni daha sert öpüyor. Göğüsleri bana doğru bastırıyor, sert meme uçları göğsümde cennet gibi, sonra nihayet oturuyor, nefes nefese bana bakıyor.

"Sanırım hazırım," diyor bana ve ben sırtarak kalçalarını kavriyorum.

NATALIA

Dama tereddüt ediyorum, ona doğru hareket etmekten korkuyorum, beni almasına izin vermekten korkuyorum. Böyle olacağını düşünmemiştim, bunu isteyeceğimi düşünmemiştim.

Onu öldürmeyi düşündükten hemen sonra adamı becerdim, ama şu anda onun sikiinin içimde olmasından daha harika bir şey hayal edemiyorum.

Altımda kayıyor ve kendimi göğsüne yaslıyorum. Kalbinin orada çarptığını hissedebiliyorum, katı ve güçlü ve daha çok buna odaklanmaya çalışıyorum ve bana girmeye çok yakın olduğu gerçeğine daha az odaklanmaya çalışıyorum.

Dehşete kapıldım ama bunu ona söylememin imkanı yok. Sonumuz hep buraya varacaktı, bunun kaçınılmaz olduğuna eminim. Ne kadar karşı koyarsam koyayım, bekâretimi alacak ve beni kendine saklayacak kişi o olacaktı.

Vücudum hareket etmem ve beni almasına izin vermem için çığlık atıyor olsa da, hala felç olmuş durumdayım. "Beni üstte istediğine emin misin?" Yana kaymaya çalışarak soruyorum. Böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Bedenim susmam için bağılıyor ama beynim emin değil.

"Bu memelerin yüzümden çekilmesini istediğimi mi sanıyorsun?" Dane bir tanesini hafifçe okşamak için uzanarak soruyor. Onun dokunuşuyla gözlerimi kapatarak inliyorum. "Hayır Natalia, boşaldığında her yerini görmek istiyorum. Tüm vücudunun sikimin içinde olmasına nasıl tepki verdiğini görmek istiyorum."

Parmakları kalçalarımına saplanıyor ve aniden çekerek beni sertçe kendine çekiyor, böylece giriyor. , tırnaklarım göğsüne batıyor.

"Kontrol sende," diyor bana, hâlâ girerken. "Al onu."

Üzerime bir zevk dalgası çöküyor ve onu dinlemek için mücadele ediyorum. Yavaşça dediğini yapıyorum, kendimi ona doğru bastırırken derin nefes alıyorum ve girmesine izin veriyorum. dolduruyor, mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir şekilde geriye ve içime oturana kadar yavaşça hareket etmem gerekiyor.

Bunu yaptığım anda duramayacağımı anladım. Onun üzerinde sallanmaya başlıyorum, sikini aşağı yukarı kaydırıyorum, ellerim hala göğsünde duruyor ki kazara düşmeyeyim. Sanki... sanki şu anda devrilebilirmişim gibi hissediyorum ama bunu istiyorum. Onu istiyorum ve vücudumda dolaşan zevke odaklanabilmek için bu düşünceyi aklımdan çıkarmam gerekiyor.

"İşte bu," diyor, ritmimizi bulduğumuzda hâlâ içime girmeye devam ediyor. "Kahretsin Natalia, iyi hissedeceğini biliyordum ama cennet gibi hissedeceğini bilmiyordum."

Karşılık olarak inliyorum, hiçbir kelimeyi tutarlı bir cümle haline getiremiyorum. Sadece birkaç dakikadır içimde olmasına rağmen, vücudumdaki kasların gerilmeye başladığını hissedebiliyorum.

Bakire olabilirim ama yine de bunun ne anlama geldiğini biliyorum. "Oh, kahretsin," diye soluk soluğa kaldım. "Siktir, iyi hissediyorsun." Zevk omurgamı sarıyor ve ben onun üzerinde hareket etmeye devam ederken ayak parmaklarımın yatağa kıvrıldığını hissediyorum.

Dane hâlâ bir göğsümü avuçluyor, parmakları tembelce meme ucumu büküyor ve çekiyor. Her çekişinde vücudumda bir zevk sarsıntısı hissediyorum ve dişlerimi sıkmak zorunda kalıyorum. Diğer eli bacaklarımın arasına düşüyor ve yavaşça klitorisimin izini sürdüğünü hissediyorum.

"Küçük tatlı bedeninin bana ihtiyacı , değil mi Natalia? Buna ihtiyacın olduğu gerçeğini inkâr edemezsin. Bunu sana verebilecek tek kişi benim. Söyle de duyayım."

Arzu vücudumda dolaşıyor ve omurgamın tabanında küçük zevk baloncuklarının oluştuğunu hissediyorum. Derin bir nefes alarak gözlerimi kapatıyorum, bakışlarımı onun mükemmel yüzünden ayırıyorum ve başımın geriye düşmesine izin veriyorum.

"Sana ihtiyacım var," diye haykırıyorum. Kelimeler doğru ama yine de bunları ona söylediğime tam olarak inanamıyorum. "Sana ihtiyacım var, Dane. Oh, lanet olsun..." Sesim kesiliyor ve klitorisime bastırıp etrafında daha sert ve hızlı daireler çizirken düşünme yeteneğimi kaybediyorum.

Zevk vücudumda çoktan birikmiş durumda, üzerindeki baskı o kadar gergin ki ikiye bölünecekmişim gibi hissediyorum. Peşinde koştuğum zevkle onun üzerinde hareket etmeye devam ediyorum. Aleti her hareketimde g-noktama doğru kayarak beni daha da yaklaştırıyor.

Sonunda o kadar yaklaştım ki ne olursa olsun geri çekilebileceğimi sanmıyorum. Onun etrafında parçalanmak üzereyim. Bedenim ve zihnim kendimi bırakmam için çığlık atıyor.

Ağzım açık ve bedenimin onunkinin üzerinde gevşemeye başladığını hissediyorum, ama o benim için işi yapıyor, başıma yapacak gücüm olduğunu düşünmesem de içime giriyor.

"Benim için boşal Natalia. Beni sağarak kuruttuğunu hissetmeliyim."

Sert aleti bana çarpıyor ve dayanmak için daha fazla zamanım olmadığını biliyorum. Tırnaklarım göğsünün derinliklerine, tam da biraz önce onu bıçaklamaya çalıştığım yere batıyor ve hazır olduğumdan emin olmasam da kendimi uçurumun kenarında hissediyorum.

Sanki vücudumda aniden ışık patlıyor, sahip olduğum her hücreye ateş ediyor. Parçalanıyorum, orgazmım daha önce yaşadığım her şeyden daha güçlü. Nefes çığlık atıyorum, onun adı bir dua gibi içimden dökülüyor ve duramıyorum.

"İşte benim kızım!" Haykırıyor ve sikinin içimde kalınlaştığını, sonunda serbest kaldığını hissediyorum. Sıcak ve dolgun ve beni becermeye devam ediyor, beni alırken ve milyonlarca küçük parçaya ayrıldığımdan emin olurken içime çarpmaya devam ediyor.

Bir daha asla bir araya gelemeyeceğim.

Bacaklarım tutmuyor ve bana ne olacağını umursamadan yana doğru yığılıyorum. Vücudumun her yerinde ince bir ter tabakası var ama önemli değil. Onun yanındaki yatağa uzanıyorum, kalbim küt küt atıyor.

ölmeyeceğimi hissettiğimde nihayet ona bakmak için dönüyorum.

"Bu inanılmazdı," diye fısıldıyorum, gözlerim sadece yarı açık. "Hiçbir fikrim yoktu."

Beni öpüyor, beni kendine çekiyor, böylece vücudum onunkine sarılıyor. İçime bastırdıkça aletinin sertleştiğini hissediyorum ve beni tekrar becermesini bekliyorum ama o geri çekiliyor, gözleri benimkilere kilitleniyor.

Hemen endişelendim. Belki de

yeterince iyi değildim.

Belki de bana her şeyin bir şaka olduğunu ve beni sadece sözleşmeden kurtulmak için becerdiğini söyleyecek.

Durum böyleyse umurumda olmamalı ve bunu biliyorum. Bunu yapabileceği için sevinmeliyim. Elbette babam kızacak ama bu adamla evlenmeye zorlanmayacağım.

Bu katil.

Dane Accardi'nin kim olduğunu biliyorum ama yine de onunla yattım. Bunun benim hakkımda ne söylediğinden emin değilim, ama beni korkutan şey onun beni istemesini istemem. Onu bu şekilde istememeliyim. Beynim bana karşı çalışıyor ve her şeyi berbat ettiğimi söylüyor.

Hızla hareket ederek yataktan kalkıyorum. "Duş alacağım," diyorum ona ve aceleyle banyoya gidiyorum. İçeri girer girmez kapıyı arkamdan kapattım ve kapıya yaslandım.

Benim için gelecek. Birazdan kapıyı çalacak, bundan eminim. Hiçbir düzgün adam, birinin yataktan böyle kaçmasına ve onu aramaya gelmemesine izin vermez.

Ama kapı çalınmıyor ve ben kendime bir şeyi hatırlatmak zorunda kalıyorum. Dane Accardi iyi bir adam değil.

D A N E

G Natalia'nın duşu açtığını duyduğumda gerinerek yataktan kalktım. İstedğim her şey buydu. Onun sıkı küçük amcığı benim horozumun etrafında cennetti, yüzümde zıplayan mükemmel göğüsleri kesinlikle şaplak için bir anı

Banka.

Gerçi artık ona sahip olduğuma göre, artık ona ihtiyacım yok. Bugün sikimi ona geri sokmak için sabırsızlanıyorum ama önce halletmem gereken bazı işler var. Üzerime bir şeyler giyip mutfağa gidiyorum ve Steve'i ziyarete gittiğimizde aldığım dosyayı açmadan önce kendime bir bardak viski dolduruyorum.

Şu anda muhtemelen altına sıçıyordur ve ben de Lorenzo ve Johnny ile paylaştığım uygulamayı açmak için telefonumun ekranına dokunuyorum. Bu uygulama insanlara göz kulak olmayı ve üçümüzün de aynı sayfada olmasını gülünç derecede kolaylaştırıyor. Açıldığında dinleyebileceğim birden fazla telefon görüşmesi ve Steve'in GPS izleyicisiyle ilgili bazı bilgiler görmek beni şaşırtmıyor.

Hâlâ şehirde ama görünüşe göre kafasını dağıtmak için uzun bir yolculuğa çıkmış. Ofisinde değil, bu da eminim insanlar belediye başkanını ararken biraz şaşkınlığa neden olacaktır, ancak bu gerçekten büyük bir sorun değil. Zaten çok uzun süre belediye başkanı olmayacak.

Telefonum çaldığında dinlemek için ilk telefon görüşmesine dokunmak üzereydim. Cevap verdiğimde Lorenzo beni selamlamıyor, onun yerine doğrudan bana söylemek istediği şeye başlıyor.

"Umarım amcığın hoşuna gitmiştir, çünkü Johnny ve ben aslında çalışıyorduk. Steve şu anda hem Mark'ı hem de avukatını aradığı için çok gergin. Kardeşi hâlâ şehirde ama kaçacak gibi görünüyor, biz de polislerle nerede olduğunu haber verdik."

"Güzel. Peki ya avukat?" Timothy Helms'in Jacobson kardeşlerle ilgili her şeyi bildiğinden ve hapisten çıkabilmeleri için her şeyi düzeltmeye çalıştığından eminim.

"Helms hâlâ buralarda ama hareket halinde, doksanlı yıllardan kalma dangalak bir uyuşturucu satıcısı gibi arabasından iş yapıyor. Steve'e endişelenmemesini, Mark'ı tüm uyuşturucu suçlamalarından kurtarabileceğini söyledi ama Steve bulduğumuz dosyayı itiraf etmedi."

Sırıtarak ona bakıyorum. Dışarıdan çok masum görünüyor ama Steve ve Mark'ın ortak yatırımlarının ayrıntılı kayıtlarını içeriyor. Görünüşe göre belediye başkanı siyasi gücünü kullanarak insanları zorbalıkla kendisine mülk satmaya ikna ediyor ve sonra da bu mülkü şaibeli kardeşine devrediyor.

Mark mülkü alır almaz ya uyuşturucu kaçakçılığı için kullanıyor ya da en yüksek teklifi verene satıyor. Çoğu durumda bu teklif sahibi, kuzeydeki ailemizin bir süre önce ezdiği motosiklet çetesi Wicked Bastards'ın bir üyesi oluyor. Başkanlığın varisi genç ve kaçak olduğu için annesi imparatorluğunu yeniden kurmasına yardımcı olmak için çok çalışıyor.

Ne yazık ki, kim olduklarını bildiğimiz ve onlar gibi pislikleri pek de hoş karşılamadığımız bir yeri seçti.

"Sence neden onu göğsüne yakın tuttu?" Konuşurken bunu düşünerek soruyorum. Steve kutudaki en parlak boya kalemi değil ve ortalık karıştığı anda Helms'e itirafta bulunmamasına biraz şaşırdım.

"Çünkü korkağın teki," diyor Lorenzo ve gözlerini devirdiğini görebiliyorum. "Her neyse, sanırım kuzenlerimizden biri yakında seni arayacak, o yüzden garip numaralara cevap ver, tamam mı?"

"Kulağa hoş geliyor," diyorum otomatik olarak, sonra düşünüyorum. "Yardım etmek istediklerinden eminim ama ne yaptığımızdan emin olmamız gerekiyor. Bonanno ailesine gerçekten bulaşmak istiyor muyuz?"

Lorenzo gülüyor ve biliyorum ki o da benimle aynı şeyi düşünüyor. Şu anda pek seçeneğimiz yok. Steve ve Mark'ın bu kadar pislik olmaları sayesinde zaten onlarla biraz karışmış durumdayız.

Ailemizin ortadan kaldırmak zorunda kaldığı motosiklet çetesinin güneye, memleketimize taşınması büyük şanssızlık ama buna bir son vereceğiz. Onlarla pek bir ilişkimizin olmaması sinir bozucu. Teknik olarak aileden sayılırlar ama hiç tanışmadık.

Pek konuşmayız. Konuşmamız için hiçbir zaman bir neden olmadı. Biz burada kendi işimizi yapıyoruz ve onlar da kuzeyde olup bitenleri sorunsuzca hallediyorlar. Ancak şimdi, uzun zamandır ilk kez yollarımız kesişiyor ve işler gerçekten ilginç bir hal almak üzere gibi görünüyor.

"Bir de şu açıdan bak," diyor Lorenzo, "biliyorsun annem hep büyük bir aile toplantısı yapmak isterdi, böylece hepimiz bir araya gelip takılabildik. Bu, tam da bunu yapmak için bir şans olabilir gibi görünüyor." Telefonu kapattıktan sonra ben de bir süre telefonuma bakıyorum, sonra tekrar çalmaya başlıyor.

Lorenzo'nun dediği gibi, eyalet dışı bir numara. Açıyorum. "Ben Dane Accardi."

"Dane, sesini duymak güzel!" Benimle konuşanı tanımıyorum ama kim olduğumu bildikleri çok açık, bu yüzden devam ettiklerinde şaşırıyorum. "Ben Salvatore Bonanno. Güneyde bir pislik istilasını yaşadığınızı duydum."

"Öyle de denebilir." Kendime bir içki daha doldurup bara oturdum. "Kötü Piçler hakkında ne biliyorsun? Görünüşe bakılırsa, şehrimize sızmak ve buraya yerleşmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Belediye başkanıyla araları çoktan iyi, bu yüzden onu ortadan kaldırırsak, rastgele bir serseriye göre biraz daha dikkatli olmalıyız."

"İstihbaratımız, başınıza bela olmak için oraya taşındıkları konusunda iyi. Gittiklerini görmekten memnun olmadığımı söyleyemem." O bir şeyler içiyor, ben de aynısını yapıyorum. Garip, sanki ikimiz birlikte içiyormuşuz gibi. Düşünüyorum da, hiç de umurumda değil.

Burada aileye her zaman büyük önem verdik, ancak kuzeyde tanımadığımız sıkı sıkıya bağlı bir aile grubumuz olduğunu bilmek garipti. Onların her zaman çok meşgul olması ve bizim de aynı şeyi yapmamız sayesinde hiç bir araya gelemedik.

"Dinleyin, Kötü Piçler tek başlarına pek sorun teşkil etmiyorlar ama diğer motosiklet çeteleriyle bir araya gelip ateş güçlerini kullanarak gizlice girmeye çalışıyorlar. Kasabanızda başka bir çete faaliyeti fark ettiniz mi?"

Başımı salladım. "Bir şey yok. Belediye başkanının kardeşinin uyuşturucu ticareti için kullandığı bir hikaye merkezini havaya uçurana kadar sessizdi. Belediye başkanının evinden aldığımız bilgilere göre, kardeşi Piçlerle birlikte çalışıyormuş ve belediye başkanı da onların kullanması için mülk satın alıyormuş. Hepsi bu işin içinde ama başka bir çeteden bahsedildiğini görmedim."

"Garip." Bir an sessiz kaldı ve başka biriyle konuştuğunu duydum. Muhtemelen karısı ya da çocuğudur, çünkü hepimiz aynı yaştayız. Geri döndüğünde bir fikrim var.

"Bir hafta içinde evleniyorum. Neden buraya gelmiyorsunuz, sonunda annemin her zaman olmasını istediğini bildiğim aile buluşmasını yapabiliriz ve bu Kötü Piç sorununu sonsuza dek hallederiz?"

"Kulağa harika geliyor. Ne yazık ki, herhangi bir pisliğe bulaşmamaları için ailemi geride bırakacağım ama kardeşimi ve kuzenimi getireceğim."

"Harika. Sana yol tarifini mesaj atarım ve birkaç gün içinde görüşürüz."

"Seninle konuşmak güzel, Dane. Merak etme, bu piçleri yakandan . Tek yapman gereken belediye başkanı hakkında ne yapmak istediğine karar vermek. Görünüşe göre o da diğerleri gibi yozlaşmış."

"Oh, o yaşayamaz." Her şeyi bir araya getirmeye başladığımız andan itibaren bunu biliyordum. "Her hareketini izleyen biri olmadan doğru yola dönmesi mümkün değil ve benim bu saçmalık için ne zamanım ne de hırsım var. Evimizi temizleyeceğiz Salvatore ve o zaman küçük kasabamızın onun gibi pislikler için endişelenmesine gerek kalmayacak."

"Tıpkı benim gibi konuşuyorsun. Yakında görüşürüz, Dane." Telefonu kapatıyor ve ben de iç çekerek viskimi bitirip Loren- zo ve Johnny'ye Bonano'ların şehre geleceğini haber veren bir mesaj atıyorum.

Bu pisliğin icabına bakacağız. Steve ve Mark'la ilgilenmek istiyorum, ama Helms'le de. O pislik herif yaşamayı ve nefes almayı hak etmiyor, hele ki onlar gibi pisliklerle bu kadar içli dışlıyken. Hepsini indirdiğimizde, kasabamızı mahveden onlar gibi insanlar için endişelenmemize gerek kalmayacak.

Ve sonunda Natalia ile evleneceğim. Koridorda bana doğru yürürken harika görünecek ve hayatımızın geri kalanı boyunca her gece onu becermek için sabırsızlanıyorum.

N A T A L I A

I Duşta geçirdiğim zamanın acısını çıkarıyorum. Sonunda Dane'le yatmaktan ve kendimi ona teslim etmekten duyduğum hazzın hiçbiri . Bitkinim, daha fazla hissediyorum

Gerçek bir insandan çok bir insanın kabuğuna benziyor ve Dane'i bulmak için yatak odasının sakinliğinden ayrılmak için kendimi zorlamam gerekiyor.

Açlıktan lyorum ve bir şeyler yemek istiyorum, ama kendimi onu aramamın tek nedeninin bu olduğuna ikna etmeye çalışsam kendime yalan söylemiş olurum. Elbette bir yanım açlığımı bastırmak için bir şeylere ihtiyaç duyuyor ama bir yanım da onu görmek istiyor. Başka biriyle hiç böyle bir şey yapmadım ve beni hala istediğinden emin olmak için onu yakınımda tutma ihtiyaı hissediyorum.

Beni becermek istemesi bir şey, ama becerdikten sonra beni hâlâ istemesi bambaşka bir şey. Mutfağa göz atarken vücudumda dolaşan şüpheye inanamıyorum ama yemin ederim onu adada otururken gördüğümde omuzlarımın gevşediğini hissediyorum.

İçeri girdiğimi duyunca telefonunu adaya koyup ekranını kapatıyor ve dönüp bana bakıyor. Grnşnden bu kadar etkilenmenin aptalca olduğunu biliyorum ama o gerçekten muhteşem bir adam. İlk defa güçlü çenesi gevşemiş gibi görünüyor ve bir şeylerden dolayı endişeli ve stresli değil, mutlu görünüyor.

"Merhaba," diyorum yanındaki tabureye kayarak. Beni öpmek için kolayca yanına çekebileceği kadar yakınız ve bunu yapacağını umarak yüzümü biraz ona doğru eğiyorum.

Sürpriz bir şekilde, güçlü kolu etrafımda dolanıyor ve beni kendine çekerek dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Vücudumu saran şok nefesimi tutuyorum ve ellerimi göğsüne koyarak . Bu derin bir öpücük, arkasındaki arzu o kadar belirgin ki iç çamaşırlarımın ıslandığını hissediyorum.

Geri çekildiğinde neredeyse nefes nefese kalıyorum ve dudaklarım acıyıp morarıyor. Uzanıp alttakine hafifçe dokunuyorum, gözlerim yüzüne kilitlenmiş.

"Az önce pizza sipariş ettim," diyor ve telefonunu işaret ediyor. "Ve az önce geniş ailemle bir telefon görüşmesi yaptım."

"Her şey yolunda mı?" Bu adamın hayatında neler olup bittiğiyle ilgilenmenin muhtemelen aptalca olduğunu biliyorum ama kendime bunun benim de hayatım olduğunu hatırlatmak zorundayım. Onun için önemli olan benim için de önemli olmalı, çünkü geri dönemeyeceğim korkunç bir pisliğe bulaşmak istemiyorum.

Dane beni korkutuyor ama bir yanımda onun dünyasına girmeme izin verildiği için heyecan duyuyor. Eğer bu berbat bir şey değilse, ne olduğunu bilmiyorum, ama bana hissettirdiklerine engel olamıyorum.

"Steve ve Mark, ailemizin yaşadığı yeri ele geçirmeye çalışan bir motosiklet çetesine karışmışlar," diyor ve yumuşak bir ding sesi çıkaran telefonunu eline alıyor. Hızlıca başını sallayıp odadan çıkıyor ve koridordan ön kapıya doğru yürüyor. Geri döndüğünde elinde üç pizza vardı.

"Bir orduyu beslemek mi?" Midem guruldayarak soruyorum.

Gülüyor ve onları tezgâhın üzerine bırakıyor. "İkinci raunt için hazırlanıyorum." Bana baktığında, bakışlarındaki sıcaklığın bedenimi delip geçtiğini hissettiğime yemin edebilirim. İkimizin arasında ne olacağını bilmiyorum ama onun sikini içimde hissetmenin nasıl bir şey olduğunu asla unutmayacağımı biliyorum.

"Her neyse, bu motosiklet kulübü sadece topallıyor, ama hala Jacobson kardeşler gibi insanları ceplerine alacak kadar güçlüler, bu yüzden dikkatli olmamız gerekiyor. Üç adam işi bitirmemize yardım etmek için geliyor."

"Üç tane mi?" Elimde bir dilim vejetaryen pizza var ve bir ısırık almak için beklerken ağzım sulansa da söyledikleri ilgimi çekiyor. "O kadar güçlüler mi?"

Başını iki yana sallar. "Sanırım ailemiz o kadar kızgın. Ama evet, bir başını kestiğinizde iki başının daha oluştuğu bir yılan gibiler. Bu sefer tamamen ortadan kaldırıldıklarından emin olmalıyız."

"Yardım etmek zorunda mısın?" Bir ısırık alıyorum, sıcak peynir ağzımın tavanını yakıyor. Yine de aynı zamanda o kadar lezzetli ki tüm dilimi yüzüme tıktırmak istiyorum.

"Benim için endişeleniyor musun?" Sırıttıyor, sonra ben cevap vermeye fırsat bulamadan devam ediyor. "Buna ihtiyacımız var çünkü hepimiz bir aileyiz. Ayrıca, bizim bölgemize taşınıyorlar ve buranın güvenli olduğundan emin olmak istiyoruz. Eğer bunu yapmazsak ve geri gelirlerse, neden daha fazla çaba göstermediğimizi hep düşüneceğiz."

Başımı sallıyorum. Anladım. "Benden ne yapmamı istiyorsun?" Daha soracağımı bile anlamadan soru ağzımdan çıkıyor ve Dane'e bakarken gözlerim açılıyor. O da şaşırmış görünüyor, beni ve sorumu düşünürken kaşlarını kaldırıyor.

"Bugün burada keyfine bakacaksın. Her şeyle biz ilgileneceğiz ve senin güvende olduğundan emin olmak istiyorum." Telefonu tekrar alıyor ve elindeki pizza dilimini bırakıp telefonu alıyor. Küçük ısırıklar alarak onu izliyorum ve yüzünün birden nasıl karardığını fark ediyorum.

"Ne oldu?" Hâlâ açım ama şu anda onu bu kadar üzen şeyin ne olduğunu öğrenmekle daha çok ilgileniyorum. Pizzamdan bir biber koparıp ağzıma atıyorum ve onun cevap vermesini bekliyorum.

"Görünüşe göre baban Wicked Bastards'a bulaşmış." Dane telefonuna dönmeden önce bana baktı. "Salvatore bana Piçlerin birlikte çalıştığını düşündükleri kişilerin listesini gönderdi ve baban da bu listede."

Midem bulanıyor ve ensemin diken diken olduğunu hissediyorum. Pizzamı yere bırakıp ona bakıyorum. "Sen neden be?"

Cevap vermek yerine, bir mesajı tuşlarken başparmakları ekranda uçuşuyor. Benimle konuşmasını beklemem gerektiğini biliyorum ama bununla başa çıkamıyorum. Neler olduğunu bilmek zorundayım ve söz konusu benim hayatımken benden bir şeyler saklayabileceğini düşünmesi tam bir saçmalık.

Adanın öbür ucuna uzanıp telefona hamle yapıyorum, ama onu benden uzaklaştırıyor. "Sakın ona dokunma," diyor ve elim havada kalıyor. "Bana güvenmeli ve seni güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yaptığımı anlamalısın."

Ne dediğini duysam da ona inanabileceğimden emin değilim. Kabul edip susmak benim için bir şey, ama bu ona gerçekten güvendiğim anlamına geliyor. Ve şu anda bana babamın bana karşı olduğunu söylüyor. Tam olarak bana karşı değil, ama bazı gerçek pisliklere bulaşmaya istekli.

"Bu pisliği benden saklayamazsın," diyorum ona, ayağa kalkarak. "Senin karın olmaya gidiyorum."

Bunun üzerine telefonunu cebine attı ve bana ters ters baktı. "Olacaksın, evet, ama şu anda değilsin. O zaman bile, neyi bilip neyi ben karar veririm, anlıyor musun?"

"Ama o benim babam!" Öfke üzerime ve ellerimi adaya vuruyorum. "Ailem söz konusu olduğunda benden bir şeyler saklayamazsın!"

"Artık senin ailen benim!" Bu sözleri bana kükreyerek söylüyor ve ben ikimizin arasına biraz mesafe koymak isteyerek adadan bir adım geri çekiliyorum. "Güvendiğin kişi benim, seninle ilgilenmek için her şeyi yapan kişi benim! Kahretsin, Natalia, babanın onayını kazanmaya kendini o kadar kaptırmışsın ki onun iyi bir adam olmadığı gerçeğini gözden geçiriyorsun!"

"Oh, ya sen?" Kalbim göğsümde çarpıyor. Hayatım boyunca Dane'le bu şekilde konuşacak kadar cesur olabileceğimi hiç düşünmemiştim. Belki de bu cesaret değildir. Belki de aptallıktır ve başımı büyük bir belaya sokmak üzereyimdir. Aklımın bir köşesinde dikkatli olmamı söyleyen bir ses var ama onu duymazdan geliyorum ve ilerliyorum.

"Temiz yaşamın ve iyi bir insan olmanın zirvesi gibi görünmüyorsun, Dane," diye tıslıyorum. "Sen ve Accardis'in geri kalanı

Pislikler, bunu biliyor muydunuz?"

"O zaman aldığında tam uyum sağlayacaksın." Bu sözleri bana fırlatıyor ve ben başımı sallıyorum.

"Asla. Seninle evlenmeyeceğim." Dönerek mutfaktan çıkıyorum ama o daha hızlı hareket ederek arkamdan geliyor, beni çeviriyor ve kalçalarıyla duvara yaslıyor.

Ciğerlerimin söndüğünü ve nefes almak için savaşmam gerektiğini hissediyorum. Dane ile ilgili her şey seksi, beni yemek ister gibi bana bakmasından, sikinin bana baskı yapmasına kadar.

Bir şokla onu istediğimi fark ettim. Şu anda. Koridorda. Dane Accardi'nin sunabileceği her şeyi istiyorum ve senden uzaklaştığında gerçekten hayal kırıklığına uğruyorum. "Yapacak işlerim var ama senin de var," diyor, beni bir aşağı bir yukarı süzerek. "Senin için bir şey planladım."

"Benim için mi?" Sesimin fısıltı gibi çıktığını hissediyorum ama belki de göğsümde çarpan kalbimin sesini duymakta zorlandığım içindir. Dane bir kez başını sallıyor, sonra cebinden yumuşak bir ses geliyor.

"Buradalar. Eğlenmeni istiyorum." Bana başka bir şey söyleyecekmiş gibi bakıyor ama söylemiyor. Onun yerine ön kapıya doğru ilerliyor.

Aptalca olabilir ama onu takip ediyorum. Dışarıda benim için ne olduğunu, ne planladığını bilmek istiyorum. İyi bir şey olmasına imkan yok, değil mi? Sırf canı istedi diye benim için güzel bir sürpriz hazırlamasına imkan yok.

Yine de onu takip ediyorum, kapıyı kenara çekilirken hemen arkasından geçiyorum. Kocaman bir gelinlik rafı dairenin içine itilirken hemen duvara yaslanıyorum.

D A N E

C Evimin güvenliğinde bir gelinlik seçmek Natalia'yı öğleden sonra boyunca meşgul edecek. Farkında olmadığı şey, onu mutlu etmek istediğim ve

Onu güvende tutmam gerektiğini. Onu gördüğüm andan itibaren, zaten on sekiz yaşında ve nihayet yasal olarak, gözümün önünden ayrılmasına asla izin vermeyeceğimi biliyordum.

Bir kadında istediğim her şey onda var ve onu asla bırakmayacağım. Beni izlerken alt dudağını çiğnemesi, onu hemen o anda becermeye hazır olmam için yeterli. Zeki, esprili ve beni gülümsetiyor, ki bu tanıştığım diğer kadınlar için söyleyebileceğimden çok daha fazlası.

Arabamda kuzenimi arıyorum, ilk çalışta telefonu açıyor. "Bonnannolar şehre geliyor," diyorum ona. "Jacobson kardeşlerin başka kimlerle ilişkisi olabileceği konusunda ne biliyorsun?"

"Çok şeyim var," diyor bana, sesi heyecanlı. "Bazıları seni şaşırtacak, bazıları şaşırtmayacak. Görünüşe göre Natalia'nın babası onlarla derin bir ilişki içinde."

"Evet, bunu biliyorum," diyorum iç çekerek. Kahretsin, babası hakkındaki gerçeği öğrendiğinde çok zorlandı ama bunu onun için yumuşatmanın bir yolu yoktu. Onun kim olduğu hakkındaki gerçeği bilmeli ki yapılması gerekeni yapmamı kabul etsin. Onun gibi biri, uğruna çalışmak zorunda kalmadan güç elde etmek için her zaman yeni bir yol arayan biri tehlikelidir.

Onu uyutmak gerek.

"Ayrıca, görünüşe göre Steve hareket halinde. Normalde ofiste olması gerekirdi ama şehir dışına çıkıyor, o yüzden gözüm üzerinde olacak."

Kırmızı ışıkta durduğumda ona "Bana her şeyi gönder," dedim. "Lorenzo'ya da haber ver. Steve hareket halindeyse bir şeylerin peşinde demektir ve bunun ne olduğunu bulmamız gerek."

". "

Telefonu kapatıyor ve bir dakika sonra ekranımda bir harita beliriyor. Hepimizin yüklediğı uygulama sayesinde Steve'in nereye gittiğini görebiliyorum ve sağa dönüp o yöne doğru ilerlemeden önce bir süre onu izliyorum. Belli ki karanlık bir işi var, yoksa bu şekilde şehir dışına çıkmazdı.

Gördüğüm kadarıyla, harika belediye başkanımız her şeyi halkın gözü önünde tutmayı seviyor, böylece insanlar ne tür iyi işler yaptığını biliyorlar. Bu şekilde şehir dışına çıkması bana bir şeyleri gizli tutmak istediğini söylüyor.

Ama ne?

Arabam kilometrelerce yol alıyor ve onun şehir dışındaki yeni bir inşaatta durduğunu gördüğümde kalbimin yerinden fırladığını hissediyorum. Otoparka girdiğimde, Lorenzo ve Johnny'nin yanına yanaşıyorum, ikisi de dışarıda ve binayı izliyorlar. Onlara katılarak Lorenzo'nun arabasının arkasına yaslanıyorum, daha iyi görebilmem için dürbünü uzattığında alıyorum.

"Konuş benimle," diyorum onları gözlerime tutarak.

"Görünüşe göre buraya kadar bir kadınla tanışmak için gelmiş," diyor Lorenzo. "Helms de burada, Mark da. Natalia'nın babası da kısa bir süre önce geldi, yani içeride gerçek bir zihin buluşması var."

"Neden hepsi bir araya gelsin ki?" Johnny dürbünümü ona uzattığımda aldı. "Birlikte takılmak için garip bir grup insan."

"Pek sayılmaz," diyorum hızlı hızlı düşünerek. "Steve ve Mark'ın Wicked Bastards'la ilişkisi var ve Natalia'nın babasının da öyle olduğunu biliyoruz. Kadın lider olabilir."

Johnny alay ediyor. "Motosiklet çetesinden mi?"

Başımı salladım. "Muhtemelen bir sonraki başkanın annesi, kulübü yönetmek için ihtiyaç duyduğu saygıyı görmek için henüz biraz genç. Görünüşe göre bir süredir küçük oğlunun işlerini yoluna koymak için kenardan ipleri elinde tutuyor."

"Lanet olsun." Lorenzo elini yüzüne sürüyor ve gözlerini binaya diyor.

Üçümüzün durduğu yerden yan tarafları görebiliyoruz ama içerideki insanlar daha uzakta buluşuyor olmalı ki onları göremiyoruz. Binanın tüm iskeleti orada ve otoparkta her şeyi bitirmek için büyük malzeme yığınları var, ama bugün kimse çalışmıyor.

Muhtemelen bu pislikler rahatsız edilmeden buluşabilsinler diye.

"Bununla nasıl başa çıkacağız?" Johnny soruyor. Sinirli olduğu her halinden belli. Parmakları silahının kabzasını okşayıp duruyor, sanki aniden çekip binanın içine dalıp bir şeylerin icabına bakacakmış gibi.

"Ailenin geri kalanının gelmesini bekliyoruz," diyorum ikisine. "Buraya gelmeden hemen önce Salvatore konuştum, yoldalar. Her şeyi kendi başımıza halletmemize izin vereceğini sanmıyorum çünkü işi bitiren kişi olmak istiyor."

"Mantıklı ama belediye başkanını biz alacağız." Lorenzo beklentiyle ellerini ovuşturuyor. "Onlar Wicked Bastards'ı alabilirler ama biz kendi kasabamızı temizleriz."

"Babayı anlıyorum," diyorum. "Natalia bana ait ama böyle bok kafalılarla çalışıyorsa eminim paranın geri kalanını aldıktan sonra bir şeyler planlıyordur."

"Yani ona ödeme yapma." Johnny binaya dönmeden önce bana bakıyor. Kavramasını okşamayı bıraktı ama şimdi elini

içeri girmek için sabırsızlanıyormuş gibi.

"O pisliğe bir kuruş daha vermeyi düşünmüyorum," diyorum. "Natalia'dan başlayarak ondan her şeyi alacağım." Onu düşünmek bile beni sertleştiriyor. Şu anda evde onu beceriyor olmak istiyorum ama önce burada halletmem gereken işler var ve bundan kaçınmanın bir yolu yok.

"Güzel." Lorenzo başını sallıyor, yüzü ciddi. "Bonannoların ne kadar sürede burada olacağını düşünüyorsun?"

Hiçbir fikrim yok ama tam o sırada telefonum titriyor ve onu çıkarıp ekrana dokunarak uyandırıyorum. Salvatore'dan tek bir mesaj vardı. Üç kelime.

Yola çıkıyoruz.

"Şimdi buraya geliyorlar," diyorum, "o yüzden kasabada büyük bir soruna yol açmadan bu pisliklerin icabına nasıl bakacağımızı bulsak iyi olur. İnsanların Steve'i belediye başkanı olarak sevdiklerini biliyorsun."

"Onun işini kim alacak?" Johnny, Lorenzo ve benim aramda bir ileri bir geri bakıyor. "Doğru kişi olduğundan emin olmalıyız ki bu tür bir sorunla tekrar karşılaşmayalım."

"Konseyden biri olacak," diyorum, halefiyetin nasıl işleyeceğini iyice düşünerek. "Yani bu, doğru kişi olduğundan emin olmamız gerektiği anlamına geliyor. Bu senin işin," diyorum Johnny'ye. O çok zeki ve başımızı çok fazla ağrıtmadan bu işi halledebilmemiz için gereken tüm bağlantılara sahip.

"çalışıyorum. Doğru kişiyi bulmak için ne kadar zamanım var?"

Lorenzo buna gülüyor ama seste hiç mizah yok. "Bonanno'lar yoldaysa ve bu işi mümkün olan en kısa sürede halledeceksek? Çok fazla zamanımız yok. Muhtemelen yarın bu işi halledip Dane'i evlendireceğiz."

Kuzenimize "Bu geceye kadar bir şeyler düşün" dedim. "Sonra kimi seçersen seç, hazırlıklı olmaları gerektiğini bildirmek için küçük bir ziyaret yap.

İstediğimiz son şey insanların bunun için kavga edebileceklerini düşünmeleri. Steve'in yerini kimin alacağına biz karar veririz, anladınız mı?"

Johnny başını sallıyor ve ben de dönüp arabama doğru yürüyorum. "Bonanno'lar şehre geldiğinde sana haber veririm," diyerek kapımı açıyorum. "Ateş gücüne ihtiyacımız olacak."

"Bu bizde var," diyor Lorenzo, "hazırlıksız geleceklerinden şüpheliyim."

"Bundan ben de şüpheliyim," diyorum ama istediğim son şey pantolonumuz aşağıdayken yakalanmak. Yapmam gereken birkaç iş var. Siz beni değişen her şeyden haberdar edin."

Arabama bindiğimde cebimden telefonumu çıkarıp Natalia'yı kontrol ediyorum. Oturma odasında, yüzünde kocaman bir sırıtış, göğsünde bir elbise tutuyor. Çok hızlı oldu ama beğendiyse ve giymekten mutluysa ne kadar hızlı seçtiği umurumda değil.

Daha önce denediği kadar çirkin olmadığı sürece benim için sorun yok. İsteyeceğim son şey düğün günümüzde onun mutsuz O bir Accardi olacak ve bunu sevecek.

Radyoyu açarak otoparktan çıkıyorum ve şehre geri dönüyorum. Halletmem gereken bazı işler var ve Natalia ile uygun bir zamanda evde olduğumdan emin olmak istiyorum.

Dikkatimi yola ve radyodaki şarkıya vermekle o kadar meşgulüm ki telefonumdan gelen uyarı sesini duymuyorum.

N A T A L I A

I işe yaramadı.
İşe yaradığına inanamıyorum.

Burada durmuş, dairemin ön kapısına bakarken bile yaptığım şeye inanamıyorum.

Ve şimdi kaçıp kaçmayacağıma karar vermem gerekiyor.

Eminim ki gelinlikçiler ayrıldıklarında benim evde kalmam konusunda kesin emir almışlardır. Bu yüzden onlar devasa gelinlik raflarını dışarı çıkarırken ben oturma odasında oturdum. İsteyeceğim son şey onları rahatsız etmek ya da kaçmaya çalışacağımı düşünmelerini sağlamaktı.

Kapıyı kontrol etmediklerine gerçekten inanamıyorum.

Dane onları dışarı çıkarmak zorundaydı, kapıyı açmaları için telefonlarına bir tür şifre vermiş olmalıydı ve sonunda bip sesi geldiğinde kapıyı açan bendim. Ayrıca onlar çıkarken kapının kapanmasını engellemek için kapı aralığına bir sopanın yarısını tekmeleyen de bendim.

Sonra, pelerinime hazırlanmak için elimden gelen her şeyi yaptıktan sonra oturma odasına gittim, kanepeye oturdum ve dua ettim.

Ve işe yaradı.

İşe yaradığına inanamıyorum.

Eğilip yemek çubuğunu çıkarıyorum ve geri koymadan önce elimde çeviriyorum. Muhtemelen kapıyı açık bırakmalıyım. Ya aşağı inip fikrimi değiştirirsem? Ya aniden aptallık ettiğime ve burada kalmam gerektiğine karar verirsem?

Avuçlarım terledi ve onları kotuma sildim. Gelinlik denemek çok eğlenceliydi ama bu Dane'le evlenmenin doğru bir şey olduğu anlamına gelmiyor. Bir parçam bunu yapmak istiyor. Onunla aynı koridorda yürümek istiyorum. Her gece onunla yatağa girmek istiyorum.

Ama bu benim kaçmak için ilk şansım. Hiç param yok, buradan gerçekten uzaklaşmama yardımcı olacak hiçbir şeyim yok, ama bu muhtemelen kaçmak için tek ve bunu kullanmamak aptallık olur. Birkaç yıl sonra geriye dönüp baktığımda daha cesur olsaydım ve kapıdan dışarı ilk adımı atsaydım ne olurdu diye düşünmek istemiyorum.

Kapıyı arkamdan kapatıyorum, fikrimi değiştirme ihtimalime karşı hala yemek çubuğunun üzerinde durduğundan emin olduktan sonra koridordan asansöre doğru yürüyorum. Bunu tek başıma yapıyor olmak tuhaf hissettiriyor, ama bu tuhaf duyguyu bir kenara itip aşağı düğmesine basıyorum.

Anında yumuşak bir ding sesi geliyor ve ardından kapılar açılıyor. Sanki biri beni izliyormuş gibi etrafıma bakınarak asansöre bindim ve zemin kata inmek için düğmeye basmadan önce derin bir nefes aldım.

Umarım orada beni tanıyacak kimse olmaz. Birinin beni görüp ihbar etmesinin ne kadar korkunç olacağını hayal bile edemiyorum. Asansör kayarak durduğunda ve kapılar açıldığında, şimdiye kadar bulunduğum en güzel binanın lobisine adım atıyorum.

Evet, parayla büyüdüm. Babam hiçbir şey istemediğimden emin olmak için çok çalıştı ve parası bittiğinde Dane'e başvurdu, ancak yine de beni evde karanlıkta tuttu ve asla bozulamayacağımdan emin oldu. İsteddiği son şey bana bir şey olmasıydı. Ben onun nakit ineğiydim ve bunu biliyordum.

Ancak Şimdi paranın çoğunu aldığını gerçekten anlıyorum. Dane'den alacağı için bir n demeydi ve paranın el değiştirdiğini düşündüğümde tüylerim diken diken oluyor.

Bu kararı benim yerime babam verdi ama Dane de bu konuda masum değil. Bir sebepten dolayı beni satın almak istedi ve da. Kaçmalıyım.

Yine de lobinin ortasında, çoğu insanın arabasından daha büyük görünen devasa kristal bir Őamdanın altında dururken ne yapacağımdan emin değilim. Bir yanım kaçmak istiyor. Her zaman istediğim, hayalini kurduğum tek Şey buydu ve bunu Şu anda yapabileceğimi bilmek heyecan verici.

Ama bir yanım da bir yere gitmekten korkuyor. Ondan kaçmayacağımı anladıktan sonra Dane bana karşı çok nazik davrandı. Beni elinde tutmak, korumak istiyor ve bir yanım da onu terk etmek istemiyor.

O güvende ama ben ondan uzaklaşıyorum. Hayatımda başıma gelenler üzerinde kontrol sahibi olduğumu hissettiğim tek an bu ve yine de ne yapacağım konusunda kararsızım.

"Benim neyim var böyle?" Sesimi alçak tutma zahmetine bile girmeden soruyorum. Elinde küçük bir kız çocuğu olan bir kadın yanımdan geçiyor ve kfrettiğimi duyunca bana sert bir bakış atıyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum ama o çoktan dışarı çıkmak için köŐeyi dönmüş oluyor. Ücretimin altında, karo zemin lekesiz ve yürüyen insanların hepsi benden farklı görünüyor. Ayrı tutuluyorum. Ben buraya ait değilim. Hiç ait olmadım ve Dane'le evlensem bile ait olacağımdan emin değilim.

"Hanımefendi, her Şey yolunda mı?" Kapıcı ya da resepsiyonda çalışan biri yanımda beliriyor ve dirseğime hafifçe dokunuyor. Bir sarsıntıyla dönüp ona bakıyorum, ağzım hafifçe açık kalıyor.

"Ben iyiyim," diyorum pembeleŐerek. "Sadece bugün gerçekten dışarı çıkmak mı yoksa evde mi kalmak istediğime karar vermeye çalışıyorum."

Bana anlayışlı bir gülümseme veriyor. "Peki sizin daireniz hangisi, bayan?"

"Ben Bay Accardi ile yukarıda kalıyorum," diyorum, nasıl tepki vereceğini ölçmek için yüzünü dikkatle izliyorum. Tam da düşündüğüm gibi pembeleşiyor, kulaklarının uçları parlıyor. Dane'le kalırsam sahip olabileceğim hayat bu. Kimse bana zarar vermeyecek, kimse beni aşağılamaya çalışmayacak. Herkesten ve her şeyden güvende olacağım ve tek yapmam gereken bunu kabul etmek. Burada kal.

Koşma.

"Çok iyi," diyor, başını biraz eğiyor ve sonra yavaşça benden uzaklaşıyor. Onu durdurmaya çalışacağımdan korkuyormuş gibi hareket ediyor. Gidişini izliyorum, benden nasıl uzaklaştığını, beni nasıl yalnız bıraktığını izliyorum.

Bu . Nasıl bir hayat istediğimi bilmiyorum ama sırf evlendiğim kişi yüzünden insanların benden korktuğu bir hayat istemediğime eminim. Değil mi?

Bundan daha fazlası olmalı. Dönüp aceleyle binanın önünden çıkıyorum. Kaldırım kalabalık ve orada duran birinin etrafından dolanmak için elimden geleni yapıyorum, ama o önüme geçiyor, ben uzaklaşmaya çalışmadan kolları beni sarıyor.

"Bana doğru geldin," diyor adam ve adamın yüzüne tam olarak bakamasam da sesini tanıdığımı düşünüyorum. Babamın çalışma odasından gelen bu sesi o kadar çok duydum ki tanımazsam aptallık etmiş olurum.

"Helms," diye fısıldıyorum, ondan uzaklaşmaya çalışıyorum. "Burada ne yapıyorsun? Babam nerede? Ne yapıyorsun lan sen?"

Kıkırdıyor ve midem sıkışıyor.

"Bırak beni!" Geriye çekilerek ellerinden kurtulmaya çalışıyorum ama o çok güçlü, kolları vücudumu bir bant gibi sarmış.

Beni sıkıca kavırıyor, gitmeme izin vermiyor. "Baban seni gerçekten görmek istiyor, Natalia. Benimle gel."

Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama kollarımdan tutup beni arkasından çekiyor. Tam beni bırakması için çığlık atmam gerektiğini kabul ettiğimde, beni açık bir arabaya doğru itiyor ve içeriden biri uzanıp beni tutuyor, yardım için haykırmak üzere nefesimi içime çekerken beni içeri çekiyor.

D A N E

M

Park yerime girdiğimde telefonum çalıyor. Arabayı park edip cebimden telefonu çıkarıyorum ve arayanın güvenlik şirketim olduğunu görünce küfrediyorum

Ben

.

"Ben Dane Accardi," diyorum ve arabamın anahtarını cebime koyup iniyorum. Arabanın kapısının çarpma sesi boş otoparkta yüksek sesle duyuluyor ve binaya doğru acele ederken arabamı geride bırakıyorum.

"Bay Accardi, ben Jenny Davis. Bir süredir evinizde bir alarmın çaldığını ve kimsenin bunu durdurmadığını fark ettik, bu yüzden size ulaşmak ve her şeyin yolunda olup olmadığını görmek istedim."

"Ne demek alarm çalıyor?" Telefonumu kulağımdan çekip ekrana bakıyorum. Yanıp sönen kırmızı bir ışık evde bir sorun olduğunu haber veriyordu. Bunu nasıl kaçırđım, hiçbir fikrim yok ama asansöre doğru hızla yürürken acele ediyorum.

"Ön kapınız uzun bir süredir açık. Gidip polise haber vermemi ister misiniz?"

"Hayır." Başımı sallıyorum ve daireme çıkmak için elimin topuğunu düğmeye bastırıyorum. "Polisleri arama. Ben hallederim."

"Tamam," diyor Jenny, sesi hafif ve nefes nefese. "Başka bir şey olursa, Bay Accardi, lütfen bize bildirmekten çekinmeyin--"

Telefonu yüzüne kapattım. "Hadi, seni bok çuvalı," diyorum ve nihayet en üst kata ulaştığımızda kapılara vuruyorum. Kapılar yavaşça açılıyor ve dışarı fırlayıp daireme doğru koşuyorum. Kapı tam açık değil ve dışarıda duraklıyorum, silahımı kılıfımdan çıkarıyorum ve kapıyı açarken önümde tutuyorum.

Sorunun ne olduğunu hemen anladım. Kapının içinde küçük bir tahta parçası var ve kapının kapanmasını engelliyor. Bunun nasıl olduğunu merak ederken kafamda uyarı zilleri patlıyor.

Hızlı ve dikkatli bir şekilde hareket ederek daireyi temizliyorum, gözlerim ve kulaklarım evde herhangi bir insan izine karşı tetikte. Burada kimse yok, Natalia bile yok ve tansiyonumun yükseldiğini hissediyorum.

Birini öldüreceğim.

Telefonumu kaptığım gibi gelinlik şirketini arıyorum. Sahibi ilk çalışta açıyor, sesi benim için fazlasıyla mutlu.

"Benim dairemde ne oldu?" Telefona hırlıyorum, o kadar sıkı sıkıyorum ki ekranı çatlatacağımdan eminim. Hafif bir duraklama oluyor, sonra cevap vermeden önce sertçe yutkunduğunu duyuyorum.

"Bay Accardi? Özür dilerim, neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok. Elbiseleri getirdik, gelininiz birini seçti ve gittik. Hiçbir şey olmadı. Bir sorun mu var?"

"Gitmiş. Birisi kapıyı açmak için içine bir şey bırakmış. Siz gittikten sonra kapının kapalı kalmasının benim için ne kadar önemli olduğunu hepimiz biliyorsunuz. Bunu kim mahvetti?"

Nefesini içine çekiyor. "Hiçbir fikrim yok. Dürüst olmak gerekirse, gönderdiğim tek personel tamamen incelenmişti. Kapının arkalarından kilitlendiğinden emin olmanın önemini biliyorlardı. Size ne söyleyeceğimi bilmiyorum Bay Accardi."

Kapatıyorum. Üst üste ikinci kez, hattın diğer ucundaki kişi beni kızdırıyor. Natalia'yı bulmama yardım etmeyecekler, bu da onu kendi başıma bulmam gerektiği anlamına geliyor.

Lobi. Kendi isteğiyle gitmiş ya da biri onu kaçırmış fark etmez, oraya gitmiş olmalı. Aceleyle asansöre geri dönüyorum, kapılar açılır açılmaz silahımı kılıfına sokuyorum. O gün çok kalabalıktı, bir sürü insan gelip gidiyordu ama resepsiyondan bir görevli aceleyle yanıma geldi.

"Bay Accardi! Bugün sizin için ne yapabilirim? Misafiriniz az önce buraya geldi ve--"

Omzundan tutup onu kendime çektiğimde konuşmayı kesiyor. "Yalnız mıydı?"

Yüzünde korku belirliyor ve kendini başını sallamaya zorluyor. "Öyleydi efendim. Bir sorun mu var?"

"Nereye gitti?" şu anda buna sabrım yok ve o da bunu gözlerimden anlamış olmalı ki bu sefer daha hızlı cevap veriyor.

"Ön kapıdan çıktı, efendim. Orada onu bekleyen bir adam vardı ve bekleyen bir arabaya binmesine yardım etti."

Babası. Onu geri almak için bekleyen babası olmalıydı. İşe yaramayacak. Natalia bana ait ve onu benden almasına izin vermem için hiçbir şans yok. Adamı kendimden uzaklaştırarak ön kapıya doğru yürüdüm ve dışarı çıktım, Natalia'nın hâlâ burada olmayacağını bilsem de her iki yöne de baktım.

Onu ararken cebimden telefonumu çıkarıp takip uygulamasını kontrol ediyorum. Görünüşe göre şehrin öbür ucunda bir pislik kongresi olduğunu ya da Helm'in izleyicisinin kısa bir süre önce burada olduğunu gösterdiğini gördüğümde şaşırmadım. Küfrederek dönüyorum ve mümkün olduğunca çabuk arabama ulaşmak için binaya geri koşuyorum.

Lorenzo ilk çaldığında telefonu açıyor ve ben de nefes almadan ona olanları anlatıyorum. Küfür ediyor ama gelen bir arama bizi kesiyor.

"Salvatore," diyorum, kelimelerim kesik kesik. "Umarım sen ve adamların şehirdesinizdir çünkü işler ciddiye binmek üzere."

"İyi haberlerim var." Gülümsüyor, sesinde bunu duyabiliyorum. "Buraya biraz daha hızlı gelebilmek için araba yerine uçmaya karar . Neler oluyor?"

Şehirden çıkarken ona mümkün olduğunca kısa ve öz bilgi veriyorum. "Orada hiç Kötü Piç olacak mı bilmiyorum ama bunlar onlarla birlikte yönetimi ele geçirmek isteyen pislikler. Onları durdurmak zorundayız."

"Ne kadar eğleneceğimizi tahmin bile edemezsin." Dönüp başka birine bir şeyler söylüyor, sonra tekrar telefona konuşuyor. "Bir adrese ihtiyacım var, Dane."

Telefonu kapattığımda, bir dur işaretinde duruyorum ve gaza tekrar sertçe basmadan önce ona mesaj atıyorum. Bunu yaparken bile, oraya ne kadar çabuk ulaştığının bir önemi olmadığını biliyorum - tüm desteğin gelmesini beklemem gerekiyor. Natalia ellerinde ve bu da ona zarar verebilecekleri anlamına geliyor.

Bu oyunu akıllıca oynamalıyım. Parmaklarım silahımı çekip önüme çıkan her pisliği indirmeye hazır bir şekilde içeri dalmak için kaşınıyor ama onu güvende tutmanın en iyi yolu bu oyunu akıllıca oynamak. Bunu biliyorum ve bu yüzden otoparkın arka tarafına, binadan uzağa park ediyorum.

Dışarıya bakıp beni görebilirler ama onlar gibi pislikler kendi işlerine fazla dalmış olacaklar. Buna güveniyorum.

Çok geçmeden park yeri arabalarla doldu. Lorenzo ve Johnny ilk gelenler ve siyah bir kiralık SUV yanıma yanaştığında Bonano'larla konuşmak için iniyorum.

Aynaya bakmak gibi bir şey. Birbirimize kan bağıyla bağlı olduğumuzu biliyordum ama bunu bilmek ve yüzünüzün önünde görmek tamamen farklı iki şey.

"Salvatore," diyorum ve elini sıkmak için uzanıyorum. Elim sıcak ve sıkı bir şekilde kavırıyor ve yanındaki iki adamla tanıştırmak için dönmeden önce bana gülümsüyor.

"Bu kardeşim Marcelo ve kuzenimiz Trevor. Bunun bir aile meselesi olacağını biliyor olmalıydınız."

"Daha azını beklemezdim. Sonunda sizinle tanışmak güzel çocuklar." Lorenzo ve Johnny kendilerini tanıtmak için yanımıza geldiler, sonra altımız birden binaya bakmaya başladık.

"Daha fazla destek istemiyor musun?" Marcelo, sesinde bir endişe notasıyla soruyor. "Bu pisliklerle birkaç kez uğraştık ve yardım ararken her zaman en dibe vurmuş gibi görünüyorlar. İsteyeceğiniz son şey yeterli ateş gücü olmadan içeri girmektir."

Lorenzo başını sallıyor ve benim yerime cevap veriyor. "İçeride birkaç adamdan daha fazlası olduğuna inanmak için hiçbir nedenimiz yok. Steve Ja- cobson bizim belediye başkanımız ve böyle karanlık işlerle uğraştığının duyulmasını istemeyecektir. Kardeşi Mark'ın sizin Kötü Piçler'le çalışması başka bir şey, adının çamura bulaştırılması bambaşka bir şey."

"Avukat da Teflon," diyorum başımı hafifçe sallayarak. "İki tarafa da oynuyor ve sonunda kızımın babasını da her şeye dahil etti. Ona zarar vermelerini engellemeliyiz."

"Oh, yapacağız." Trevor'ın gözleri parlıyor ve ellerini kamp ateşinde ısıtır gibi birbirine sürtüyor. Tüm Bonanno'lar binaya girip Natalia'yı geri alma ihtimalinden dolayı heyecanlı görünüyorlar ve ben de vücudumdaki heyecan dalgasına engel olamıyorum.

Bundan sonra Natalia gerçekten benim olacak. Her şey için bana güvenmekten başka seçeneği olmayacak. Onu kurtaran kişi ben olacağım, onu koruması ve ona bakması için ihtiyaç duyduğu adam ben olacağım ve o bana ait olacak.

"Bunu nasıl oynamak istersin?" Salvatore soruyor ve ben de binaya dönmeden önce ona bakıyorum.

Sorun şu ki, binanın neresinde olduklarını bilmiyoruz. Tamamlanmakta olan tüm çerçeveler sayesinde içeriği görmek zor. Henüz tam duvarlar olmasa da, içinden geçmek tehlikeli olacak.

"Yavaş hareket ediyoruz," diyorum, binaya girip Natalia'yı bulmak için acele etme dürtümle savaşıyor. "O bizim ana önceliğimiz. Biliyorum ki

Wicked Bastards'ı, belediye başkanını ve Helms'i alaşağı etmek istiyoruz ama bunu Natalia'nın zararına yapmayacağız." Şehir dışındaki ailemize bir bakış attım. "Siz üçünüz bunu anladınız mı?"

Trevor kıkırdar. "Koroya vaaz veriyorsun, Dane. Güven bana. Onu tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağız. Gidip kızını alalım ama ailemin yanına taşınmak için kuzeye gelmeyi düşünebilecek herkesi öldüreceğim." Salvatore'a baktı. "Alınma ama."

Kardeşi başını sallar. "Hiçbiri alınmadı. Hepsi öldü. Natalia hariç herkes."

N A T A L I A

"W

Ne halt ediyorsun sen?" Helms'e bağırarak söyledim. Adamı yıllardır tanıyor olsam da böyle bir şey yapacağını hiç düşünmemiştim-

-Beni güpegündüz kaçırıp buraya, yeni inşaatın ortasına getireceğini hiç düşünmemiştim... Peki ne için?

Beni korkutmak için mi? Çünkü bu işi çok iyi yapıyor.

Bana zarar vermek için mi? Gözlerimi ona dikiyorum ve ondan biraz uzaklaşıyorum ama ellerim arkamdan bağlı ve kaçamayacağımı biliyorum.

Ayrıca, burada sadece Helms yok. Belediye başkanını tanıyorum ve kiminle konuştuğunu bilmesem de adam onunla akraba gibi görünüyor. Aynı kısık gözlere ve sarkık omuzlara sahipler. Bir kadın ve genç bir adam da onlarla konuşuyor ama kim olduklarını bilmiyorum.

Babam Helms'le birlikte durduğum ve tüm bu olanları izlediğim alana girene kadar başımın gerçekten belada olabileceğini fark etmedim.

Dane bana babam hakkındaki gerçeği söylüyordu ve bu beni korkutuyor.

"Baba?" Ona doğru bir adım atarak soruyorum. Gözleri bana kayıyor ama Helms'le konuşuyor.

"Yaralandı mı? Neden onu böyle ?"

Helms elini yüzünde ovuşturuyor. "Kaçmaya çalışacaktı. Onu buraya getirmek pek de kolay olmadı."

"Kaçacağını düşündün ve ellerini birbirine mi bağladın? Çok klas." Bana döndü. "Arkanı dön ve bileklerini bana ver."

Ona minnettarım ve kafamın arkasında bana kötü bir şey olacağını haykıran bir ses olmasına rağmen bunu yapıyorum. Bileklerimdeki ipi çözdüğünde kendimi iyi hissediyorum ve ona dönüp iplerin derimi kestiği yerleri ovuyorum.

"Neler oluyor baba?" Ağlamak istiyorum ama Helms'e beni bu şekilde etkilediğini bilmenin tatminini yaşatmayacağım, bu yüzden çenemi kaldırıp babama bakıyorum ve cevabını bekliyorum.

"Seni Accardis'e satmak bir hataydı," diyor babam, belediye başkanının hâlâ küçük grubuyla konuştuğu yere bakarak. "Şimdi senin için daha iyi bir fikrim var."

"Oh, öyle mi? Benim için tüm kararları sen vermeden kendi hayatımı yaşamama izin vermeyi de içeriyor mu?" Sinirlendim ve kelimeleri ona tükürdüm. Bir an için gerçekten benim tarafımda olabileceğini düşünmüştüm ama değildi. Hiçbir zaman da olmadı. Babamın sadece tek bir tarafı var, o da kendi tarafı ve o tarafta olmayan herkes sadece teminat.

Diğer herkes sadece istediğini elde etmek için kullanabileceği bir şey. Ben onun hayatında bir piyonum ve hep öyle oldum. Sonunda bundan daha fazlası olamayacağımı görüyorum.

"Daha güçlü bir ittifak kurmayı içeriyor." Gözleri parlıyor ve söylediklerine gerçekten inanıyormuş gibi heyecanlı görünüyor. Midemde korkunç bir çukur var ve odadan kaçmamak için zorlukla yutkunuyorum.

Çok uzağa gidemem ve benim için ne gibi korkunç bir planı olduğunu tam olarak duymam gerekiyor. Beni buna ikna edemeyeceğinden emin olmamın tek yolu bu. Çünkü ne olursa olsun, kendisine nasıl fayda sağlayacağını düşünürse düşünsün, artık onun oyununu oynamamın hiçbir yolu yok.

Önceden sadece kaçmak istiyordum. Şimdi ise Dane'i istediğimi fark ettim. Bu garip bir duygu, henüz tam olarak anlayamadığım bir şey ama onu istiyorum. Ona sahip olmak zorundayım. Ve babamın bir kez olsun istediğimi elde etmemi engellemesine imkan yok.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordum. Helms babam adına cevap verecekmiş gibi ağzını açıyor ama ben dönüp onu durduruyorum, elim aramızda havaya kalkıyor. "Konuşmaya iznin yok," diyorum. "Sen zehirlisin ve beni kaçırdın. Umurumda değil, cehenneme kadar yolun var."

Ağzı kapanıyor ve diğer insan grubuna doğru yürümeden önce bana ters bir bakış fırlatıyor. Babam ve ben onun gidişini izliyoruz, sanki en iyi arkadaşlarmış gibi kolunu belediye başkanının omuzlarına nasıl doladığını izliyoruz.

"Şuradaki genç adam senin yeni kocan," diyor babam, çenesini onlara doğru sallayarak. "Bir motosiklet kulübünün yöneticisi olacak."

Babamın bahsettiği adama bakıyorum. Genç, inanılmaz genç, muhtemelen benden yaşça küçük ve motosiklete binmektense video oyunu oynamayı daha çok seviyor gibi görünüyor.

"Ciddi olamazsın." Babamın söylediklerinin tüm gerçekliği yüzüme çarpıyor ve başımı sallayarak ondan uzaklaşıyorum. "Bunu düşünmem için hiçbir şans yok baba. Neyin var senin?"

Buradan gitmeliyim ve dönüp ondan uzaklaşıyorum ama ben daha fazla uzaklaşmadan uzanıp kolumu tutuyor ve beni döndürüp ona bakmamı sağlıyor. Gözleri kocaman ve gerçekten ondan korkuyorum. Kolumu geri çekerek kendimi onun elinden kurtarmaya çalışıyorum, ama o sadece tutuşunu sıkılaştırıyor, parmakları derimi kazıyor.

Dane'in beni bırakmayı reddetmesi aklıma geliyor ve ani bir panik dalgası yaşıyorum. Bu delice, biliyorum ama keşke burada olup beni korusaydı. Babamın bana zarar vermesine izin vermezdi, bunu biliyorum.

Ama ben ne yaptım? Kaçtım. Ve şimdi başladığım yere geri döndüm, sadece bu sefer, bilinmeyen bir kötülük.

"Bunu yapmayacağım!" Bu sözleri yüzüne haykırıyorum, diğerlerinin dönüp bana bakmasını umursamıyorum bile. "Beni onunla evlenmeye zorlayamazsınız!" Grubu işaret ederek kolumu babamın elinden geri çekiyorum. "Sen aklını kaçırmışsın!"

"Beni utandırma," diye tıslıyor babam, yüzü benimkine yakın. "Ne yapmaya çalıştığın hakkında hiçbir fikrin yok. Tek yapmak istediğim seni korumak."

"Bu bir yalan," diyorum başımı sallayarak. "Tek istediğin cebini doldurmak ve beni en yüksek teklifi verene satmaya hazırsın. Senin derdin ne? Sen korkunç bir babasın!"

Eli havada o kadar hızlı hareket ediyor ki, eli yanağıma çarpana kadar tokadın geldiğini görmüyorum ve bir nefes çekiyorum, ısrarla susuyorum. Acı keskin ve parlak ve düşmemeleri için sessizce dua ederken bile gözlerim yaşıyor.

"Sanırım burada işler ters gidiyor," diyor Steve ikimize doğru yürüyerek. Belediye başkanı gülümsemesini takınmış, siyasi mitinglerde gösterdiği gülümseme, artık adamın deli olduğunu bilmeme rağmen insanların ona güvenmesini sağlayan gülümseme. "Neden sen ve ben konuşmuyoruz Natalia, sana bunun senin için de ne kadar faydalı olacağını açıklayacağım."

"Cehenneme kadar yolun var," dedim ona. "Siz pislikler beni bir et parçasıymışım gibi evlendirmiyorsunuz."

Bir de baktım ki kafama bir silah doğrultulmuş. Tanımadığım ama belediye başkanına benzeyen adam bana doğru yürüyor ve silahı tam şakağıma dayıyor. Hava soğuk ve damarlarımda bir ürperti dolaşırken vücudumun her yerinde tüylerim diken diken oluyor.

"Kardeşim size yardım etmeye çalışıyor," diyor, sesi alçak ve uyarı dolu. "Tek yapmak istediğimiz kasabanın yönetiminin bizde olduğundan emin olmak. Baban yıllar önce sen küçükken kötü bir iş kararı verdi ama şimdi bunu düzeltiyoruz."

İş kararı. Sözleşme.

Gözlerim babama kayıyor ama adamın tetik parmağının kaşınması ihtimaline karşı başımı tamamen sabit tutuyorum. "Baba," diyorum, umuyorum ki

beni dinleyecektir. "Bir kontratın var. Dane'in bundan vazgeçmene izin vereceğini gerçekten düşünüyor musun? Seni öldürür."

Helms babamın önüne geçerek, "Düğünden önce seni becerirse sözleşme geçersiz olur," dedi. Yine de babamın yüzündeki korkuyu gördüm. Söylediklerimden endişe duyduğunu biliyorum ve bunu kullanmam gerekiyor.

"Söylemedi." Yüzüm yanıyor ve yalan söylediğimi anlayıp anlamayacaklarını merak ediyorum. "Sözleşme hâlâ geçerli."

Helms bana sırtlıyor ve dişlerindeki tütün lekesini fark ediyorum. Benden kokusunu alamayacağım kadar uzakta ama nasıl kokacağını bildiğime dair içimde iyi bir his var.

Tütün, öfke ve ölüm gibi. O bir şeytan ve kasabadaki diğer insanların bunu görmediğine inanamıyorum.

"Bunu iddia edebilirsin Natalia, ama emin olana kadar sana inanmam." Babama bakıyor, sonra gözleri belediye başkanına kayıyor. "Onu yere yatırın, ben de seve seve kontrol ederim."

D A N E

N Atalia ıgık atıyor. Onun sesini dünyanın neresinde olursa olsun tanırım ve her ne kadar yavaş hareket etmemiz gerektiğini bilsem de, böylece her kimse ona gizlice yaklaşabiliriz.

Cehennem geldi, düşünmeden koşmaya başladım.

Ona zarar vermelerine izin vermeyeceğim. Bir sorun var ve binayı terk ettiği için ona kızgın olsam da onu kurtarmak istiyorum. O bana ait, daha önce hiç olmadığı kadar ve başına kötü bir şey gelmesine asla izin vermeyeceğim.

"Dane!" Lorenzo'nun sesi kulaklarıma ulaşıyor ama yavaşlamıyorum ya da arkama bakmıyorum ve bir an sonra diğer adamlar yetişmek için yarışırken arkamda ayak sesleri duyuyorum.

Yeni inşaat kafa karıştırıcı. Duvarların olacağı yere yerleştirilen dikey direklerin arasını görmek neredeyse imkânsız ama doğru yöne gittiğimi anlamak için çok uzağı görmeme gerek yok. Natalia'nın ıgığını duydum ve hiçbir şey ona engelleyemeyecek.

Bir an sonra yavaşlıyorum. Kalbim göğsümde sertçe çarpıyor ve yanımdaki beş adamın hepsi yanımda belirliyor. "Orada," diyorum, işaret ederek. "Ağaçların arasından bir hareket görebilirsiniz. Ayrılmamız gerek. Bo- nannos, siz sol tarafa gidin ve Natalia'ya göz kulak olun. Diğer herkes ölebilir."

Üçü de kayboluyor, hayalet gibi eriyip gidiyorlar ve ben de kardeşimle kuzenime dönüyorum. "Acele etmeliyiz. Yaralandı ya da yaralanacak.

olmak. Onu kurtaracağım. Onu elinde tutanı öldürürüm, anlıyor musun? Ama hepsi ölecek."

"Tamamdır." Johnny sesini alçak tutuyor ve üçümüz de binaya doğru ilerlemeden önce başımızı sallıyoruz. Artık koşmuyor olsak da hâlâ hızlı hareket ediyoruz, hâlâ önümüzde ne olduğuna odaklanmış durumdayız. Hepimiz silahlarımızı çıkardık ve yaklaştıkça neler olduğunu görüyorum.

Natalia'yı yere yatırmaya çalışıyorlar. Babası bir kenarda duruyor, yüzünde acımasız bir ifade, elleri iki yanında, sanki ona yardım edip etmemesi gerektiğinden emin değilmiş gibi, ve ben fotoğrafı çekiyorum.

O pisliğin ölmesi gerek.

Susturucumla bile ses çok yüksek ve herkes donup kalıyor. Buradan sadece Natalia'nın yüzünü görebiliyorum ve bana doğru dönüp bakıyor, gözyaşları yanaklarından süzülüyor, ağzı korkudan açık. Helms ve belediye başkanı onu çekiştirerek yere indirmeye çalışıyorlar.

İkisinin de bu işten sıyrılma şansı yok. Ona zarar vermeye çalışıyorlar ve ben de onları öldüreceğim.

Bir an için sessizlik havada asılı kalıyor, sanki hepimiz bir kar küresinin içindeymişiz gibi. Hareket eden tek kişi Natalia ve onu yere çekmeye çalışan adamlara karşı mücadele ediyor.

Sonra kıyamet .

Silahlarını çektiklerini hiç görmedim ama aniden silah sesleriyle hava parçalandı. Lorenzo, Johnny ve ben dağıldık, üçümüz de ateş ediyorduk ve kendimizi inşaatın parçalarının arkasından korumaya dikkat ediyorduk.

Bundan kurtulmak için bir şansları olduğunu düşünüyor olabilirler ama hepsi kolay hedef. Salvatore, Marcelo ve Trevor da ateş etmeye başlar başlamaz, işimiz biter. Bunu kazanacağız, hiç kayıp vermeden onları indireceğiz.

Natalia'ya ulaşmalıyım. Elimden geldiğince ateş etmeye devam ederek yaklaşıyorum, gözlerim onun yüzüne kilitlenmiş durumda. Önemli olan tek şey o, şu anda yapmam gereken tek şey. Ona ulaşmalı ve güvende olduğundan emin olmalıyım. Eğer ona bir şekilde zarar verirlerse tüm bunlar boşa gitmiş olacak ve ben bunun olmasına izin vermeyi reddediyorum.

"Natalia!" Çığlık atıyorum, sesim kurşunların sesinden daha yüksek çıkıyor. "Yerde kal!"

Yere uzanmış, ellerini başının üzerine koymuş, kendini olabildiğince küçük göstermek için elinden geleni yapıyor. Helms onun üzerine çömelmiş, hepimize ateş ederken gözleri geniş ve vahşi. Ona yaklaşıyoruz ve hayatta kalmak için fazla zamanı kalmadığını biliyor olmalı.

Onun gibi bir pislik daha fazla dayanamaz ve sonunda ayağa kalkıp çalıştığında hiç şaşırmadım. Ayaklarımı dikerek ileriye doğru adım atıyorum ve atışımı yapıyorum.

Sırtını yırtarak onu savuruyor ve yere düşürüyor. Natalia'ya yaklaşırken ona bakıyorum ve ayağa kalkmaya çalışmadığını gördüğüme seviniyorum.

İşi bitti.

Etrafımda hâlâ ateş ediliyor. Steve ve Mark binanın içine kaçıyorlar ama Johnny'nin peşlerinden koşarken bir çığlık attığını duyuyorum. Bonannolar görüş alanıma giriyor ve Trevor genç adamı kafasından vururken, Marcelo kadını vurmadan önce dizlerinin üzerine çöktürüyor.

Bunların hepsini görüyorum. Her şeyin farkındayım ama benim için önemli olan tek şey Natalia'ya ulaşmak. Silahımı kılıfıma geri koyduğumda, onun yanına düşüyorum, uzanıyorum ve dikkatlice onu ters çeviriyorum.

İlk başta direniyor. Dokunuşum altında dönmek istemiyor ama yerde yatmasına izin vermeyi reddediyorum ve onu kucaklayıp bedenime çekiyorum.

Çığlık atıyor, elleri ve ayakları dışarı fırlıyor. "Hayır! Bana zarar veremezsin! Sana izin vermeyeceğim!" Tırnakları yanağıma takıldı ve yanağıma battı.

ama onu bırakmak yerine, daha yakına çekiyorum.

"Natalia, güvendesin," diyorum, sesim onu getirecek kadar yüksek çıkıyor. "Nefes almalısın, sevgilim. Sana söz veriyorum, güvendesin."

Gözleri iri iri açılıyor ve yaşlarla doluyor; ona baktığımı görünce kollarımın arasına yığılıyor ve nefesini içine çekiyor. "Aman Tanrım, Dane," diye fısıldıyor, aşağı inmek için mücadele ediyor.

Onu yere bırakıyorum, bırakmadan önce ayaklarını bulmasına izin veriyorum. İlk başta dengesiz ve yalpalıyor, ama sonra doğruldu ve bana baktı. Bir yanım tamamen kaçmasını bekliyor. Ben onu kurtarmaya gelmeden önce de böyle yapıyordu. Sözleşmeyi öğrendiği andan itibaren benimle evlenmek istemedi ama bana sırtını dönmedi.

Kollarıma yığılıyor, kocaman hıçkırıklar bedenini parçalıyor. "Çok üzgünüm," diyor, yüzü göğsüme gömüldüğü için sesi boğuk çıkıyor. "Kaçtım ve kaçmamalıyım! Beni götürdüklerinde fikrimi değiştiriyordum. Bunca zamandır benim için geleceğini umuyordum ama gelip gelmeyeceğini bilmiyordum."

Ağlarken omuzları titriyor ve ben kollarımı ona dolayarak onu koruyorum. Bir daha hiçbir şey onu incitemeyecek. Buna izin vermeyeceğim. Onu güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım, ne olursa olsun.

"Natalia," diyorum bir süre sonra, ona bakabilmek için geri çekilerek. "Bana bak."

Nefesini içine çekmeden önce gözlerini vücudumda gezdirerek yüzüme bakıyor. "Seni incittim, çok üzgünüm." Sesi kısık ama başımı sallıyorum.

Bu umurumda değil.

"Tek başına mı kaçtın?" Gerçeği bilmem gerek. Şüphelendiğim şeyin doğru olduğunu bilmeliyim. "Bu senin kendi seçimin miydi?"

Gözlerinde yine yaşlar birikiyor ama düşmelerine izin vermiyor. Natalia tanıdığım pek çok insandan daha cesur ve dayanıklı; nefesini içine çekip bana başını sallayışına hayranım.

"Kaçtım," diye itiraf ediyor. "Kaçabilmek için kapıyı kapattım ama sonra devam edemedim. Fark ettim ki..." sesi kesiliyor ve tekrar konuşmadan önce burnunu çekiyor. Tekrar konuştuğunda sesi daha güçlüydü. "Seni istediğimi ve istediğim şeyden kaçmanın aptalca olduğunu fark ettim."

Duymak istediğim tek şey buydu. Benden kaçacak olması ya da neredeyse kaçacak olması benim için önemli değil. Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmesi ya da ikimizin birlikte nasıl bir hayat yaşayacağından korkması umurumda bile değil. Tek umursadığım o. Ona sahip olmak. Ona sahip olmak. Bana ait olduğundan emin olmak.

Bu düşünceler aklımdan geçiyor ve onu öpüyorum, ağzım sertçe onunkine çarpıyor. Bir an için öpücüklerimin altında hareketsiz kaldı, sonra karşılık vererek ellerini saçlarımın arasından geçirmek için uzandı.

Kıçını tutup onu kendime doğru çekiyorum. "yaktılar mı?" Sonunda ona bakabilmek için biraz geri çekilerek sordum. Kızıma ne yaptıklarını bilmek zorundayım. Onun neler yaşadığını bilmeliyim.

Başını hafifçe sallar. "Hayır, onları sen durdurdun. Hâlâ bakire olup olmadığını kontrol edeceklerdi."

Öfke içime işliyor ve öfkemi çıkaracak bir şey arayarak ondan uzaklaşıyorum. Babası ve avukat ölmüştü ama Lorenzo'nun belediye başkanını ve kardeşini bulduğumuz yere doğru iterken güldüğünü duydum.

NATALIA

"**Y** Marcelo'ya hep daha fazla seyahat etmek istediğimi söyledim ama bunun bir düğün ve aile buluşması için olacağını hiç düşünmemiştim." Konuşan kadın, Tess, uzanıyor ve hafifçe küpeme dokunuyor.

"Bunlar muhteşem bu arada. Dünyanın neresinden aldın bunları?"

"Airy onları bana ödünç verdi." Kapı aralığından beni izleyen uzun boylu kadına bakıyorum. Salvatore'nin karısı ve hemen mücevherlerimi karıştırmış, giyecek bir şeyim olmadığını söyleyip bavulundan bunları çıkarmış. "Harika değil mi?"

"Salvatore alışverişe çıkmış, ha?" Tess baldızına sırtlıyor. "Yıldönümümüz için bana ne alacağını göstermesi için Marcelo'yu dışarı çıkarmasını isteyebilirim."

"Aynı." Jane, üçüncü eş, yatağında oturuyor.

Benim yatağım değil. Dane ile paylaştığım yatak, ki bu bana hala tuhaf geliyor. Biriyle aynı yatağı paylaşacak noktaya nasıl geldim? İnşaat alanında her şey olup biteli sadece üç gün oldu ve şimdi evleneceğime inanamıyorum.

Uzanarak kendimi şifonyere yaslıyorum. Airy yüzümdeki ifadeyi görüp yanıma geliyor ve Tess'le birlikte yatağa uzanmama yardım ediyor.

"Bak," diyor yanıma oturarak, "yaşadığın şey çılgınca. İnan bana, hepimiz o yollardan geçtik. Hiçbirimizin çocuklara anlatacak geleneksel bir aşk hikayesi olduğunu sanmıyorum."

"Tabii adam kaçırma, hapis ve bir sürü çılgın seks hakkında konuşmak istemiyorsan," diyerek beni gülümsetiyor Tess.

Airy sırtlıyor, sonra devam ediyor. "Ama bu doğru şeyi yapmadığın anlamına gelmiyor. O seni seviyor. Dane'i çok iyi tanımıyorum ama bu ailedeki erkekleri tanıyorum. Soyadı farklı olabilir ama hepsinde aynı kan akıyor. Hepsi aynı koruma ve savunma, sevme ve kurtarma arzusundan doğmuştur."

Jane yataktan kayıyor ve elimi tutup hafifçe sıkıyor. "O haklı, biliyorsun. Bu kanla evlenmek, onlara her şeyi vereceğin ve karşılığında her şeyi alacağın bilgisiyle evlenmek, mümkün olduğunu düşündüğünden çok daha fazla sevilleceğin ve korunacağın bilgisiyle evlenmek... en iyi ihtimalle bunaltıcı olabilir. Ama buna değer. Ciddiyim Natalia, buna bu kadar degeceğini hiç düşünmemiştim."

Üçü de gözlerimi yaşartıyor ama makyajım hazır ve birkaç gün önce seçtiğim beyaz elbisenin içindeyim ve hiçbir şeyi mahvetmek istemiyorum. Haklı olduklarını biliyorum. Onlar da benimle aynı şeyi yaşıyorlar -tutkuyu, tehlikeyi, aşkı.

Onlara inanıyorum ama bu hâlâ korkmadığım anlamına gelmiyor. Bunu itiraf ettiğimde üçü de başını sallıyor.

"Evlilik korkutucu bir şey," diyor Airy, "özellikle de böyle adamlar için. Onlar baştan aşağı aile babası, iki farklı soyadları olması önemli değil."

"Bize ihtiyacınız olduğunda üçünün ne kadar çabuk geldiğine bakın," diyor Tess. "İşte sadakat budur. Aile budur."

"Bu aşk ve artık sen de onun içindesin." Jane bana gülümsüyor ve sonra beni ayağa kaldırıyor. "Ailemize hoş geldin Natalia. Harika bir . Sen ve Dane'in mutlu olacağınızı biliyorum." Ne yapmak üzere olduğunu anlamadan önce beni kendine çekip sarılıyor ve kollarını sıkıca sarıyor.

Sertçe nefes veriyorum ama daha nefesimi toparlayamadan diğer iki kadın da bana sarılıyor. Etrafım sevgiyle sarılmıştı, ki bu uzun zamandır hissettiğim bir şey değildi, hele de böyle kadınlardan.

O kadar iyi hissediyorum ki ağlamak istiyorum ama şu anda bunu yapmayı reddediyorum.

"Evlenmek üzereyim," diyorum ama yüzüm Airy'nin omzuna gömülüyor ve o da gülerek benden uzaklaşıyor.

"Ne dedin sen?" Bana bakarken gözleri parlıyor ve içimde mutluluğun yükseldiğini hissediyorum. Bu benim ailem. Sonsuza dek tanıdığım insanlar değiller ama bu önemli değil. Onlara ihtiyacımız olduğunda geldiler. Aile budur işte.

"Evlenmek üzere olduğumu söyledim," diye tekrarlıyorum kendimi biraz aptal gibi hissederek. Üçünün de benimkine benzer hikâyeleri olsa da hepimiz farklıyız. Benden büyükler, hepsinin çocukları var, ama vücudumdan akan neşeye engel olamıyorum.

Airy uzanıp yanağımdaki bir damla yaşı silerek, "Evet, öylesin," diyor. "Ve çok geçmeden Dane'in bebek isteyeceğine bahse girerim."

Yüzüm kızarıyor ve başımı sallıyorum. "Evet, bundan bahsetmişti zaten," diyorum ona. İtiraf etmediğim şey, bebekler talep ettiği ve beni prezervatifsiz becerdiği, bana hamile kaldığımda muhteşem görüneceğimi söylediği gerçeği.

Bu ikimizin arasında kalması gereken bir şey gibi görünüyor.

"Hadi yapalım şu işi." Jane elmaslarla süslü muhteşem gümüş kordonlu saatine bakıyor, sonra beni elimden tutuyor. "Seni bir an önce oraya götürmezsek pencereden kaçtığını düşünecekler."

Biz odadan çıkamadan bir havlama sesi duyuldu ve kapı uçarak açıldı. Frank orada duruyor, dili dışarıda, sonra bana doğru koşuyor, bacaklarıma çarpıyor ve neredeyse beni deviriyor.

"Frank!" Şimdi gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ve dizlerimin üzerine çöküp kollarımı köpeğime doluyorum. "Aman Tanrım, Frank, seni bir daha asla göremeyeceğimi sanmıştım!"

Kadınlar sessiz, sonra omzumda bir el hissediyorum. Kafamı kaldırdığımda Airy bana gülümsüyordu.

"Onu da yanında getir," dedi bana. "Onu ne kadar özlediğini biliyorum. Dane onu senin için geri getirdiğinden emin oldu."

Kalbim boğazımda, elim Frank'in başının üzerinde, beni apartmandan çıkarıp binanın açık üst katına çıkan merdivenlere götürürken onları takip ediyorum. Harika bir gün, serin ve güneşli, bir açık hava düğünü için mükemmel.

Dane'e istediği yerde evlenebileceğimizi söylemiştim ama o çatıda evlenmenin törenden sonra beni olabildiğince çabuk becerebileceği anlamına geldiğini söylemişti.

Airy ve Tess'i çatıya kadar takip ederken sanki bir rüyadaymışım gibi hissediyorum. Jane yanımda yürüyor, temiz havaya çıkarken elimi sıkıyor.

O andan itibaren her şey mükemmel. Gökyüzü mavinin inanılmaz bir tonunda ve altımızdaki ağaçlarda kuşlar ötüyor. Sert bir esinti bize doğru esiyor ama Airy ve Tess kenara çekiliyor ve benim tek bakabildiğim Dane oluyor.

Beni izliyor, dudakları gülümseyerek kıvrılmış, smokini vücuduna mükemmel bir şekilde uyum sağlamış. Ceketinin altından görünen kaslarından, beni görür görmez gözlerinin benimkilere kilitlenmesine kadar adamla ilgili her şey seksi. Dudakları ayrılıyor ve içime girerken adımları kulağıma nasıl fısıldadığını hayal ederek ürperiyorum.

"Hadi seni evlendirelim," diye fısıldıyor Tess, dönüp bana bir buket uzatıyor. Çiçekleri sertçe kavriyorum, farkına bile varmıyorum. Yine de güzel kokuyorlar ve koklamak için burnumu daldırıyorum. Yumuşak keman müziği havayı dolduruyor ve ben de dönüp çatının kenarında duran dörtlüyü görüyorum.

Dane'e dönüp baktığımda üç eş de kocalarıyla oturmaya gitmişti. Lorenzo ve Johnny onun yanında duruyor, de beni izliyor.

Ama Dane'e kendimi alamıyorum. Bana bakışı, sanki ellerini gezdirmek için sabırsızlanıyormuş gibi. Alt dudağını ısırma şekli

Göz göze geldiğimizde. Bir adım atıyorum, sonra bir adım daha, sanki görünmez bir ip beni ona daha da yaklaştırıyor. Uzaklaşmak istesem bile bunu yapamayacağımı biliyorum.

Küçüklüğümünden beri Dane'e aittim ama bu ondan daha fazlası. Ona ait olmak istiyorum, beni almasını ve benimle ilgilenmesini istiyorum. Hayatımda hiç kimseye ihtiyaç duymadığım bir şekilde ona ihtiyacım var. Geçtiğimiz birkaç gün bunu kanıtladı ve babamın benim için planladığı büyük düğünü yapmıyor olsak da, bu daha da iyi.

Bu benim bir aileye katılışım. Büyük bir aileye, ama yine de bana yetecek kadar yeri olan bir aileye.

Dane'e ulaştığımda Tess ayağa kalkıyor ve çiçeğimi benden alıyor. Rahip ikimize de baktıktan sonra başıyla küçük bir selam veriyor ve boğazını temizliyor. Ne söylediğinin bir önemi yok. Şu anda benim için önemli olan tek şey Dane'in olacağım. Hayatımda beni ilk sıraya koyacak ve beni güvende tutmak için ne yapmaya hazır olan tek adama ait olacağım.

"Dane Accardi," diyor rahip, dikkatimi müstakbel kocamdan çekerek. "Natalia karşınızda duruyor ve eşiniz olmak istiyor. Ona yeminini vermek ister misin?"

Gerginim. Rahibin söylediklerini tekrarlamayı bekliyordum. Hayatımda Dane gibi birinin kendi yeminini yazacağını hiç düşünmemiştim ama o ellerimi sıkıyor, gözlerimin içine bakıyor.

"Natalia. Seni tanıdığımdan beri benim olacağını biliyordum. Sen bana aittin, ama sadece şimdi gerçekten benim olacaksın. Seni güvende tutacağıma ve koruyacağıma söz veriyorum. Yürüyemeyecek kadar yorgun olduğunda seni taşıyacağım, hayat çok zor olduğunda ve sen bitkin düştüğünde seni güldüreceğim ve her zaman ailemize göz kulak olacağım. Seninle ilgili her şey benimle konuşuyor. Ben sana aidim, Natalia. Sen benim bedenime, zihnime ve ruhuma sahipsin. Sen mükemmelsin Natalia ve benimsin. Seni seviyorum."

Başım dönüyor, bayılacak gibi oluyorum ama rahip bana bakıyor ve yeminimi teşvik etmek için kaşlarını hafifçe kaldırıyor. Ne söylemek istediğimi biliyorum ama yine de kelimeleri oluşturmam bir dakikamı alıyor.

"Dane." Burada duruyorum, nefesimi tutuyorum ve kafamı toparlıyorum. "Beni koruyan ilk erkek sensin. Beni olduğum gibi gören. Beni seven." Bana gülümsüyor ve her ne kadar zor olsa da devam etmem için beni cesaretlendiriyor.

Duygularımı paylaşma konusunda hiç iyi olmadım ama şu anda başka seçeneğim yok.

"Senin karın olmak istiyorum," diyorum, herkesin beni dinlediğinin ama artık umursamadığının farkındayım. Yalnız değiliz, ama sadece kendimizin önemli olduğu kendi kabuğumuzda gibiyiz. "Seni sevmek, çocuklarına sahip olmak, seninle gülmek istiyorum. Günlerimi aydınlatıyorsun ve hayatım boyunca hiç hissetmediğim kadar güvende hissettiriyorsun. Seni seviyorum ve karın olmak için sabırsızlanıyorum."

Orada. Mükemmel olmayabilir. Güzel olmayabilir ama dürüst. Hantal olsa da Dane'e onun hakkında ne hissettiğimi anlatıyor. Yine de ona bakarken gerginim.

Onun için gerçekten yeterli olup olmadığımı merak etmeyi ne zaman bırakacağım?

D A N E

N Onu yatağıımıza fırlattığımda Atalia gülüyor. Beyaz elbisesi bir telaş içindeydi ve saçları topuzundan dökülüyordu ve ben büyüdüm, kendimi onun üstüne fırlattım ve onu sıkıştırdım yer.

"*İstiyorum* dediğinden beri seni ne kadar çok becermek istediğimi bilemezsin," diyorum ve elbisesinin yakasından tutup kumaş yırtılsın çekiyorum.

Nefes nefese kaldı ve bileğimi tuttu. "Daha yeni evlendik! Herkes hâlâ yukarıda, muhtemelen beni hangi cehenneme götürdüğünü merak ediyordur."

Ona sırtıyorum, elbisesini biraz daha yırtmadan önce onu öpüyorum. "Merak etmiyorlar," diyorum boynunu hafifçe ısırarak. Bu benim sevdiğim şeylerden biri çünkü dişlerimin baskısıyla altımda kıvranıyor. Natalia'yı kıvrandırmaya bayılıyorum ve artık o benim karım olduğuna göre bunu daha sık yapacağım.

"buraya anlamsızca becerebilmek için getirdiğimi biliyorlar," diyor ve nefesi kesiliyor, beni öpmek için kendine çekerken parmakları saçlarımin arasında dolaşıyor.

Dudaklarımız birbirine çarpıyor ve ben parmaklarımı vücudunda hafifçe gezdirirken o ağzını açarak dillerimizin birbiriyle dans etmesine izin veriyor. Her dokunuşum elektrikli gibi görünüyor ve sırtını biraz kamburlaştırıyor, bunu yaparken kendini bana doğru bastırıyor.

"Seni ne kadar istediğimi bilmiyorsun, değil mi?" Aşağı uzanıp elimi elbisesinin altından yukarı kaydırarak soruyorum. Kumaş ağır ve bacağından yukarı doğru ilerlemek, kalçalarını ayırmak ve sonunda seksini örten dantel parçasını bulmak için mücadele etmem gerekiyor.

Sırılsıklamdı, ben onu okşarken amının sıcaklığı elime çarpıyordu. Ona dokunduğum anda ağzı açık kaldı ve başı geriye düştü. Natalia karşılık olarak yumuşak bir inilti çıkardı ama bunun dışında cevap vermedi.

"Her gün," diyorum ona. "Her zaman. Seni ne zaman görsem, üzerindeki kıyafetleri yırtıp atmak ve beynini sikmek istiyorum." Şimdi daha hızlı hareket ederek yeniden ayarlıyorum, onu kaldırıyorum ve elbisesinin arka düğmelerini hızla açıyorum. Burada milyonlarca küçük düğme var ve hızlıca çalışıyorum, parmaklarım onu serbest bırakmaya çalışırken çevik, böylece onu becerebilirim.

"Ve yine de çok fazla itidal gösteriyorsun," diyor, ağzı bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrılıyor.

"Bu kısıtlamadır," diyorum ona. "Seni çatıda herkesin önünde becerebilirdim. Bu daha çok hoşuna gider miydi?"

Cevap vermiyor. Elbisesini indirdim ve o da elbisesini çıkarmama yardım ediyor. Göğüsleri tam yüzümde ve bir meme ucunu ağzıma alıyorum, duraklamasının ve bunu yaptığımda dudaklarından çıkan yumuşak iniltinin tadını çıkarıyorum.

Şimdi daha hızlı, sırt üstü çeviriyorum ve elbisesini üzerinden çekiyorum. Gerçekten istediğim şeyi elde etmemi engelliyor ve kendimi daha fazla tutabileceğimi sanmıyorum. Uzun bacakları pürüzsüz ve birini ısırp emiyorum, iç uyluğuna ulaştığımda yavaşlıyorum.

Natalia orada gülünç derecede hassas ve acele etmiyorum, onu öpüyorum ve amına doğru ilerlerken onu nazikçe ısırıyorum.

"Dane," diyor, ben acele etmezken yatakta biraz kıvranıyor, "yavaşlama. Daha hızlı git." Zor nefes alıyor ve tırnaklarını enseme geçirerek beni vücuduna çekmeye çalışıyor.

Kendimi toparlayıp geri çekiliyorum ve ona bakıyorum. Karım için açgözlüyüm, bunu biliyorum. O lezzetli ve yumuşak, amcığı sikim için o kadar mükemmel ki her zaman içinde olmak istiyorum.

"Seni becerirken çığlık attıracağımı söylemiştim," diyorum ona, soyunabilmek için yataktan kalkarken. Serbest bıraktığımda sikim acı verecek kadar sertleşmişti ve ona bakarken elimi sikimin üzerinde aşağı yukarı gezdirerek inliyordum. Gözleri yüzüme kilitlenmişti ama elimin hareketini görünce sikime kaydı ve yanakları pembeleşti.

"Hatırlıyorum," diyor, gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor. "Ve hatırlıyorsun. Her seferinde."

"Her seferinde," diyorum onunla birlikte yatağa tırmanırken. "Bu da farklı olmayacak."

Benim için sıırıslıkam ama yine de onu başının arkasından tutup aşağı çekiyorum. Natalia itaatkâr bir şekilde ağzını açıyor, yumuşak dili beni ağzına alırken sikimin etrafını sarıyor. İnliyorum, onu daha sert aşağı itiyorum ve aynı anda ağzına sokuyorum.

"Hepsini al karıcığım," mırıldanıyorum ve o da boğazını gevşeterek içine girmemi sağlıyor. Şaftımı tutup geri çekmeden önce iç uyluklarımı okşuyor, bileğinin bir hareketiyle çalıştırıyor.

Kahretsin, bu şekilde boşalabilirim ama istediğim bu değil. Karımı doldurmak ve her gün ona sahip olmak istiyorum. Onu hamile kalana kadar sikmek, sonra da onunla kocaman bir aile kurmak istiyorum.

"Hoşuna gitti mi yoksa daha fazlasını mı istiyorsun?" Dilinin ucu alt dudağının üzerinde geziniyor ve ben de onu tutup yatağa fırlatıyorum.

Üzerinde hala dantelli iç çamaşırı var ve onu sertçe çekip yana doğru çekiyorum, böylece tatlı küçük amcığı ortaya çıkıyor. Yüzünü izlerken, parmaklarımı klitorisinin etrafında gezdiriyorum, şişmiş yumru sert ve dokunuşuma sıcak geliyor. Natalia sertleşiyor, ağzı açık kalıyor ve dudaklarından yumuşak bir inilti kaçıyor.

"Ne kadar iyi bir kızsın sen," diyorum ona, kendimi amcığına odaklayarak. Sikim ona çarpmak için ağrıyor ama acele etmek istemiyorum ve biraz ileri itiyorum, yaptığım gibi dudaklarını ayırıyorum. "Sen benim sikimi almak için yaratılmışsın, bunu biliyor musun?"

Başını sallıyor, bana doğru uzanırken biraz nefes nefese kalıyor. Beni kendine yaklaştırmaya çalışırken tırnakları derime batıyor, daha sert girmemi sağlamaya çalışıyor. Daha hızlı.

"Bana ne istediğini söyle." Biraz daha ilerliyorum. Ona hemen çarpmamak için tüm öz kontrolümü kullanıyorum, ama onu bekletmek istiyorum. Sikim için bana yalvarmasını istiyorum.

"Sen," diyor, sesi arzudan soluk soluğa. "Seni istiyorum, Dane. Ver onu bana."

"Sana ne vereyim?" Bir santim daha. Sırtını dikleştiriyor, tatlı meme uçları havaya kalkıyor ve ben öne eğilip bir tanesini parmağım ile başparmağım arasında yuvarlıyorum. Ben bunu yaparken o da alt dudağını ısıyor, nefesini tutmaya çalışırken dişleri sertçe dudağına batıyor.

"Senin ," sonunda nefesi . "Sikini istiyorum."

Söylemesi gereken tek şey buydu. Herhangi bir uyarıda bulunmadan, ona çarpıyorum, horozum kabzaya kadar tüm yol boyunca kayıyor. Çıglık atıyor, vücudu benimkinin altına girdiğinde bükülüyor ama gitmesine izin vermeyeceğim. Kalçalarını tutarak geri çekiyorum ve ona tekrar giriyorum, bu sefer daha yavaş, ona vermem gereken her santimi hissettiğinden emin oluyorum.

"Sen benim her şeyimsin," diyorum ona, gözlerim yüzüne kilitlenmişken. "Seni becerirken bana bak."

Gözlerini açmayı başarması bir dakikasını alıyor ama sonunda açıyor. Bana kilitlenir kilitlenmez, ritmimi buluyorum, ona girip çıkıyorum, ona gelen tüm zevki veriyorum.

Vücudunun kontrolünü kaybetmiş gibi ağzı hafifçe açık kalıyor ama bana doğru eğiliyor, parmakları hala tenimde sert bir şekilde duruyor. Klitorisini ovuyorum, göğsünden yanaklarına doğru büyüyen kızarıklığın ve gözlerinin odağını biraz kaybetmiş gibi görünmesinin tadını çıkarıyorum.

"O benim Natalia'm. Benim karım. Her şeyim. Benim için çığlık at. Benim için boşal." Sikim onun g noktasına çarpıyor ve nefesini içine çekiyor, gözleri aniden yüzüme dönüyor.

Çok yaklaştı. Bunu sadece vücudunun benimkine verdiği tepkiden değil, omuriliğimin tabanında orgazmın ürpertisini hissetmemden de anlayabiliyorum. Birlikte boşalacağız, ki bu onun en çok sevdiği şey.

"Oh, Dane, çok yaklaştım," diye fısıldıyor tatlı karım. Vücudunun benimkinin altında sıkışmaya başladığını hissediyorum ve ona girip çıkmaya devam ediyorum. Yapmak istediğim son şey hareket etmek ve onun parçalanmasını engellemek.

"Benim için boşal," dedim ona, gözlerim onunkilere kilitlenmişti. "Benim iyi kızım ol, Natalia. Benim için boşal. Şimdi."

"Dane!" Adımı haykırırken sesi her zamankinden daha yüksek çıkıyor. Kaslarının sikimin etrafında sıkıştığını ve beni sağdığını hissediyorum, bu yüzden salıverilmemi onun derinliklerine fırlatıyorum, eskisinden daha sert itiyorum.

Natalia altımda sallanıyor, vücudu artık kendisine ait değil. İçini yırtan zevke teslim olmuş durumda ve bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yok. "Dane!" Tekrar haykırıyor ve ben gözlerimi kapatıyorum, kontrolünü kaybettiğinde sesinin beni yıkamasına izin veriyorum.

"Oh, lanet olsun, Natalia," diyorum sonunda sakinleştiğinde. Vücudunda ince bir ter tabakası var ve onu öpmek için eğildim, vücudunun etrafında kıvrılırken ondan kayıyorum. "Kahretsin, sen benim her şeyimsin. Beni becerme şeklin, benim için çığlık atman, her şey. Hayatının geri kalanında seni güvende tutacağım."

Evlilik yeminlerimizi tekrarlıyormuşum gibi hissediyorum ama umurumda değil. Natalia'ya her gün benim için ne kadar önemli olduğunu ve duymak istediği buysa onu nasıl güvende tutacağımı söyleyeceğim.

Kollarımda biraz titriyor ve bana doğru geri çekiliyor, kıcı sikime bastırıyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor. "Bana yaptıklarını seviyorum."

Başımı sallayarak ona sokuluyorum, sonra da daha iyi görebilmek için onu çeviriyorum. "Seni partimize geri götürmem gerekecek.

"Ama önce bir duşu ihtiyacın olacak. Ben seni yıkarken ikinci tura ne dersin?"

Gözleri fal taşı gibi açılıyor ve başını sallamadan önce bana sırtıyor. Bana her zaman çözölüyormuşum gibi hissettiren aynı gülümseme. Bu dünyada hiçbir şey beni korkutmuyor ya da güçsüz hissettirmiyor ama onun bana bakışı beni dizlerimin üzerine çökertebiliyor. Tehlikeli hissettiriyor ama umurumda bile değil. Onu çok seviyorum.

L A T E R

"H "Kaç aydır evlisiniz?" John-ny bir yudum almadan önce bardağını Dane'inkiyle tokuşturmak için kaldırıyor.

"Sekiz. Bebek erken geldi." Dane kuzenine cevap verirken bana bakıyor, yüzüne kocaman bir gülümseme yayılıyor. "Sekiz aylık ve işte küçük Jenna."

Kimse sormamış olsa da, "Bu bir aile ismi," diyorum. Kana yardım etmek için her şeyi bırakmaya hazır olan bu adamlar ailenin ne kadar önemli olduğunu anlıyorlar. Ailelerini güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduklarını onlara hatırlatmama gerek yok.

Jenna büyükannemin adıydı. Sanırım aslında Geraldine gibi bir şeydi, ama bundan çok nefret ettiği için bu ismi kullanmayı reddetti, o yüzden Jenna oldu. Küçük bir kızken bile ona gizlice böyle seslendiğimi hatırlıyorum. Annemle babam ona *büyükannemden* başka bir şey dediğimi düşünselerdi çok kızarlardı ama o bunu çok severdi.

Ve şimdi ailemde beni her şeyden çok seven tek kadını zaman hatırlayacağım.

Dane Jenna'yı sallıyor, omzuna attığı gaz çıkarma beziyle hiç tahmin etmediğim kadar evindeymiş gibi görünüyor. Tam babalığın ona ne kadar yakıştığını söyleyecektim ki telefonum çaldı.

"Affedersiniz," diyorum ve üç adam da bana başıyla onay veriyor. Lorenzo ve Johnny bu öğleden sonra akşam yemeği getirmek ve yeni belediye başkanının nasıl olduğunu konuşmak için geldiler. Umarım onun iyiliği için iyi gidiyordur çünkü aksi takdirde üçünün onu görevden alıp bu işi yapacak başka birini bulacaklarından hiç şüphem yok.

"Selam Tess," diyorum dışarı çıktığımda telefona cevap verirken. Dane'in ne yaptığımı bilmesini istemediğimden değil. Yakında sürpriz gerçekleştiğinde öğrenecek ama şu anda o dinlemeden her şeyi yoluna koymak ve planlamak istiyorum. "Her şey nasıl gidiyor?"

"Airy ve Jane de telefonda," diyor Tess ve diğer kadınlar beni selamlıyor.

Bir zevk ve sevgi seli hissediyorum. Hayatımda başka kadınlarla bu şekilde arkadaşlık kuracağımı hiç düşünmemiştim. Beni kontrol etmek için sürekli mesaj atıyorlar. Jenna iki hafta önce doğduğunda, Dane ve benim için ev yapımı yemekler getirttiler, böylece bir hafta boyunca yemek yapmak zorunda kalmadım.

İnanılmazlar, keşke daha yakın olsalardı.

"Hey, çocuklar," diyorum, kapıdan oturma odasına bakmak için dönüyorum. Üç adam da konuşuyor, Jenna Dane'in kollarında mışıl mışıl uyuyor, yani söylediklerimi duymalarına imkân yok. "Her şey yolunda mı?"

"Buna inansen iyi edersin," diyor Jane. "Kocalarımızın neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yok ama şu anda kasabanıza yeni geliyorlar."

Airy kıkırdıyor. "Üçümüz çocukları ailelerine bıraktık ve biz de yola çıktık. Eğer kocalarımız dikiz aynasından baksalardı muhtemelen bizi görürlerdi. Bütün bu yol boyunca onları takip ettik ama buraya döndüğümüzden haberleri yok."

İçimde bir heyecan hissediyorum. Büyürken arkadaş edinmeme izin verilmediği için kaçırdığım şey buydu. Hiçbir zaman küçük planlar ve entrikalar kuramadım ve tekrar konuşmadan önce biraz dans ettim.

"Tamam, tüm çocuklar şu anda burada, bu yüzden siz doğrudan daireye gidebilirsiniz. Bizim kata çıktıklarını mesajla bildirdiğinde kapıyı bip sesiyle açacağım, tamam mı?" Sesimi alçak tutmak için mücadele ediyorum çünkü çok heyecanlıyım. Sürprizleri severim, ki bu da kendim hakkında yeni öğrendiğim bir şey. Kim bilebilirdi ki?

Telefonu kapattıktan sonra dışarı çıktım ve Jenna'yı Dane'den aldım. Mükemmel bir zamanlamaydı çünkü mızımızlanmaya başlamıştı, bu da yakında bir şeyler yemesi gerekeceği anlamına geliyordu. "Onu aldım," diyorum kocama, eğilip ona bir öpücük veriyorum. "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum." Elini boynumun arkasına doluyor ve beni bırakmadan önce öpüşürken bir anlığına beni yerinde tutuyor.

Telefonum cebimde titrediğinde güvenlik uygulamasını açıyorum ve ön kapının kilidini açmak için dokunuyorum. Bonanno adamlarının sesini dinlerken kulaklarım diken diken oluyor.

Bir dakika sonra kapıdalar, yüzlerinde sırtışırlarla kapıdan içeri yığılırlar.

Dane, Lorenzo ve Johnny ayağa kalkar, elleri silahlarına uzanır.

Kahretsin, bunu düşünmemiştim.

" yok!" Dane'in kolunu tutarak ağlıyorum. "Bu bir aile! müttefikin zorla girmesi değil!"

Yüzünde bir sırtışla bana dönüyor ve vücudumda dolaşan tüm adrenalinin yavaşça kaybolduğunu hissediyorum.

"Ne?" Tam Tess, Jane ve Airy kapıdan girerken soruyorum. Bu bana bir ton tuğla gibi çarptı ve Dane'in koluna vurdum. "Biliyordun!"

Gülüyor ve beni kendisine çekip öpmek için kolunu belime doluyor. "Tabii ki biliyordum Natalia! Bizden bir şeyler koparmak için bundan daha sinsi olmalısın."

Yüzüm kıpkırmızı, dönüp Marcelo, Travis ve Salvatore'ye bakıyorum. "Üçünüz biliyor muydunuz?"

Marcelo sırtıyor. "Eyaletler arası yolda arkamızdaki konser eşleriyle dolu arabayı fark edince anladık ve Dane'e şehre geldiğimizi haber verdik."

İnliyorum, sonra dönüp eşlere bakıyorum. Arkadaşlarım kocalarının arkasında duruyorlar, hepsi de yakalandığımız için biraz şok olmuş görünüyorlar. "Gerçekten mi?" Gülmeye başlamış olmama rağmen soruyorum. "Böyle bir şeyi sır olarak bile saklayamaz mıyız?"

Önce Jane gülmeye başladı. Kahkahası o kadar bulaşıcı ki Travis dönüp onu öpüyor ve hepimiz gülmeye başlıyoruz. Jenna kollarımda kıvranıyor ve onu başka bir odaya götürmek ve kendini kaybetmeden önce beslemek için çok uzun zamanım olmadığını biliyorum.

"Hafta sonu için bir yere mi gidiyoruz?" Dane yanağımı avucunun içine alarak soruyor. "Bu senin için çok güzel bir şey ama bunu yapmana gerek yoktu, sevgilim. Seni burada Jenna ile yalnız bırakmak istemiyorum."

Üç kadına çenemi sallayarak bakıyorum. "Yalnız olmayacağım," diyorum. "Dünyanın en iyi yardımcısına sahip olacağım. Cidden, Dane, gidip keyfine bakmanı istiyorum. Çocuklarla biraz zaman geçir. Poker, bilardo ya da ne istersen onu oyna. Babana spor ayakkabı al. Bir şeyler al."

Bu onu güldürüyor. "Asla baba spor ayakkabısı giymeyeceğim hayatım, üzülerek söylüyorum."

Surat astım. "Yepyeni beyaz New Balances bile mi yok?"

"Özellikle de bunlar." Beni öpüyor, sonra Jenna'nın alnına bir öpücük konduruyor. "Yani çoktan toparlanmış olmam iyi bir şey, öyle mi?"

İnledim. "Gerçekten her şeyi mi?"

Salvatore gülüyor. "Natalia, sen çok tatlısın ama eşlerimiz bize burada bir işimiz olduğunu söyleyip ne olduğu konusunda ipucu vermeyince biraz şüphelendik. Sonra yol boyunca takip edildiğimizi fark ettik ve ikiyle ikiye bir araya getirdik."

Johnny, "Bizi yakalamak için daha çok uğraşman gerekecek," diyor ve Lorenzo da aynı fikirde.

Dane'i öperek, "Oh, yapacağım," diyorum. Ailesiyle biraz zaman geçirip dinleneceği için heyecanlansam da onu özleyeceğim. Hayatımda onu istediğim gibi birini isteyebileceğimi hiç düşünmemiştim. Aptalca ama o benim her şeyim. Beni hayatımda hiç olmadığım kadar mutlu ediyor.

Ve o inanılmaz bir baba. Jenna'nın henüz bebek olduğunu biliyorum ama Dane'le birlikte bir ev dolusu bebeğe sahip olmanın ne kadar inanılmaz olacağını düşünmeden edemiyorum. Bu daireyi öyle bir doldurmak istiyorum ki taşınıp daha büyük bir yer almak zorunda kalalım.

Belki bir alt katı satın alır ve ailemiz için büyük bir ev olacak şekilde yenileriz. Açıkçası, bunu yapmak isteyip istememesi ya da daha büyük bir yere taşınmak isteyip istememesi umurumda değil.

Sadece onunla olmak istiyorum.

Gözlerimde ne düşündüğümü görüyor olmalı, çünkü önüme dönüyor, beni herkesten koruyor, böylece odada sadece ikimiz varmışız gibi oluyor. "Ben de hepsini istiyorum," diyor ve beni hafifçe öpüyor. "Ve hepsini elde etmeni sağlayacağım. Sen, Jenna ve sahip olacağımız diğer tüm çocuklar."

"İrlandalı ikizler kulağa hoş geliyor," diyorum dudaklarım ona değerken. Gülümsediğini hissediyorum ve gözlerini bana kilitleyecek kadar geri çekiyor.

"Siz sadece bekleyin," diyor. "Çocuklarla biraz zaman geçireceğim, ama döner dönmez başlıyoruz. Mümkün olan en kısa sürede tekrar hamile kalmanı istiyorum Natalia. Jenna'ya isteyebileceği tüm kardeşleri vereceğiz."

Ben ona inanıyorum. Dane bana hiç yalan söylemedi. Beni her zaman güvende tuttu ve beni ne kadar çok sevdiğini bilmemi sağladı ve bu sözünü de tutacağından hiç şüphem yok.

Ve dürüst olmak gerekirse? Sabırsızlanıyorum.

Okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Umarım gerçekten sevmişsinizdir! Daha fazla mafya mı istiyorsunuz? [Buying His Bride](#)'ın birinci bölümü için okumaya devam edin, KU'da ücretsiz!

T

Party balonlar evin ön girişini dolduruyor, biri içeri girmek için ön kapıyı her açtığında birbirlerine çarpıyorlar. Onlar benim yalvardığım balonlarla eşleşiyor.

babam evimizi kimse görmesin diye posta kutusuna bağlardı. Parlak pembe ve gümüş balonlar açık havada iplerini çekiştiriyor ve dağdan esen her rüzgârda iplerinden kurtulup kaybolacaklar diye endişeleniyorum.

Ama ben bu konuda daha fazla endişelenemedim, hepsi de doğum günüm için hediyeler taşıyan bir insan seli geliyor. İnsanların çoğunu tanımıyorum ama benim yaşlarımda birkaç çocuk var ve hepimiz dışarı koşmak için kalabalıktan sıyrılıyoruz. Ayakkabılarımı çıkarıp yalınayak çimenlerin üzerinde koşuyorum ve açelya çalılarının arasındaki saklanma deliğime doğru sürüye liderlik ediyorum.

Orada çömeliyoruz, elbisemin etekleri çamurda sürükleniyor ve yetişkinlerin etrafta durup şarap içmelerini ve uzatılan tabaklardan süslü küçük mezeler yemelerini izliyoruz.

"Bugün senin büyük günün," diyor parlak mavi papyonunu çenesinin altına sıkıştırmış bir çocuk. "Bugün evleneceğini duydum."

"Ben sekiz yaşındayım," diyorum ona, alay ederek. "Evlenmemin imkanı yok. Sekiz yaşında evlenemezsin."

"Belki çoğu insan yapamaz ama sen yapabilirsin," diye ısrar ediyor ve ben de ona gözlerimi deviriyorum. "Babam da öyle diyor."

Onun babası benim babamla konuşuyor. Çalıların arasındaki yaprakların arasından onları izliyorum, dudaklarını okumayı başarıp başaramayacağımı görmek için gözlerimi kısıyorum. İkisi de ciddi görünüyor ve midemin biraz bulandığını hissediyorum.

Bugün evlenmemin imkanı yok, değil mi?

Bu kadar gençken evlenemezsin. Ayrıca, kiminle evleneceğim ki?

Papyonlu çocuk yan tarafıma sert bir dirsek attı. "Göreceksin. Evleniyorsun!"

Çalıların arkasından bir ılık atarak kaçıyor ve diğerk çocuklar da onunla birlikte koşuyor. Sanki korkunç bir şey tarafından kovalanıyormış gibi ılık atıp koşmaya devam ediyorlar ama anne babalarımız kafalarını kaldırıp bize bakmıyorlar bile. Hepsi güvende olduğumuzu biliyor.

Terlemeye başlıyorum ve koluma konmaya çalışan bir sivrisineğitokatlayarak uzaklaştırıyorum. Babam her zamankinden daha ciddi görünüyor. Gittikçe zayıfladı ve saçlarının çoğunu kaybetti, annem bunun kullandığı ilaçlar sayesinde olduğunu söylüyor.

Yanında beliriyor ve dirseğinden tutarak onu eve doğru çekiyor. Bir an duraksıyorum, olduğum yerde kalsam mı diye düşünüyorum. Onları izlediğimi bilmiyorlar ve eğer papyonlu çocuk haklıysa ve bugün evleneceksem, o zaman gerçekten evime gitmek istemiyorum.

Hayır, diye karar verdim, bu çocuğun neden bahsettiğinden haberi yok. Eğer ailem evlenmemi isteseydi bana söylerlerdi. Ayağakalkıyorum, elbisem bir alıya takılıp biraz yırtılıyor ve açelya çalılarının arkasından çıkıyorum. Tam iek açmışlardı ve kan kırmızısı çiçeklerle doluydular. Dalgınlıkla bir tanesini koparıp kulağımın arkasına sıkıştırıyorum ve eve doğru yürüyorum.

Arkadaşlarımın hepsi muhtemelen pasta yemek için ortadan kayboldular ama ben ailemle neler olup bittiğiyle daha çok ilgileniyorum, bu yüzden oturma odasından uzaklaşıyorum. Kapılardan kahkaha sesleri yükseliyor ve ben de onlara katılmak isteyerek bir an duraklıyorum.

Ama hayır, bu daha önemli.

Babamın ofisine doğru yürürken çıplak ayaklarım ahşap zeminde sessiz. Hala etrafta duran yetişkinlerin hiçbiribana dikkat etmiyor. Hepsi şimdiye kadar en az üç kadeh şarap içmiştir ve evde dolaşanküçük bir çocuk umurlarında bile değildir.

Babamın ofis kapısı kapalı ve ben ona yaslanıyorum, kulağımı mümkün olduğunca kalın tahtaya bastırıyorum ki söylenenleri kaçırmayayım. Önce sadece kalp atışlarımı duyuyorum, sonra alçak seslerin gümbürtüsünü duyuyorum.

Babaminkini hatırlıyorum. Hasta olmasına rağmen, insanların konuşmayı bırakıp ne söylediğine dikkat etmesini sağlayan alçak bir sesi var. Kelimeleri çıkarmasam da onun konuşmasını duymak bile bana huzur veriyor.

Beni tanımadığım biriyle evlendirmezdi. Sekiz yaşında olmaz. Hiçbir zaman.

Babam beni seviyor.

Dikkatlice kapı tokmağını çeviriyorum. Çok ileri gidiyorum ve bunun farkındayım ama içeride neler olduğunu görmek istiyorum. Kapı sessizce açılıyor ve tam içinde durup sahneyi izliyorum.

Annem ve babam masasının üzerine eğilmiş, sırayla bir şeyler imzalıyorlar. Babam bitirdiğinde kalemını yabancı bir adama uzatıyor, o da bir kez tıkladıktan sonra göğüs cebine sokuyor. Babamın yanında kocaman görünüyor, omuzları geniş, yüzü güçlü ve bronz. Babam da eskiden bu kadar büyüktü ama son zamanlarda çok küçüldü.

Büyük adam döndü ve kapıda durduğumu gördü.

"İşte orada," diyor ve odadaki herkes durup bana bakıyor.

Tuhaf adamı tanımıyorum ve yanında duran çocuğu da tanımıyorum. Çok daha yaşlı, kalın kollarını göğsünde kavuşturmuş ve kaşlarını çatmış bir adam, yutkunmama ve ondan uzaklaşmak için bir adım geri atmama neden oluyor.

Babamın ofisindeki hava aniden sıcak ve boğucu geliyor ve tenime biraz hava aldirmek için elbisemin yakasına uzanıp aşağı çekiyorum. Bir an için kimse hareket etmiyor ama etseler bile onları görebileceğimi sanmıyorum.

Gözlerimi uzun boylu çocuktan ayıramıyorum. Karanlık bakışları benimkilere kilitleniyor, gözleri beni delip geçiyor.

Zalimdirler.

"Amber, elbisene ne yaptın böyle?" Annem büyüüyü bozuyor, sanki ben bir kir zerresiymişim gibi bana doğru koşuyor.

başkası görmeden önce gözlerden saklanması gerekiyor. "Berbat görünüyorsun, hem de böylesine önemli bir günde."

Bir ana tavuk gibi kollarını iki yana açıyor ve beni odadan çıkarmaya başlıyor. Yolundan çekilmeye çalışarak geriye doğru adım atıyorum ama etrafındaki çocuğa bakmaya devam ediyorum.

Onu daha önce hiç görmedim ve bana bakışından nefret ediyorum. Beni bir şahin gibi izliyor, sanki daha sonra göreceği küçük bir oyuncağıymışım gibi.

Papyonlu çocuk kesinlikle yanılıyordu. Ailem bugün beni evlendirecek olsa bile, beni bu kadar acımasız gözleri olan biriyle evlendirmelerine imkân yok.

Amazon'da [buradan bulabilirsiniz>>](#) Ya da [bültenime !](#)kaydolun

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaştan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

